

บทนำ

เกี่ยวกับแห่งความลับ

เที่ยวบินที่ KK444 ของกินรีแอร์ไลน์ จากสนามบินสุวรรณภูมิซึ่งมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ในเช้าวันนี้ค่อนข้างเงียบเหงา ผู้โดยสารบางตา คงเพราะช่วงนี้เป็นฤดูมรสุม ไม่ใช่เทศกาลหยุดยาวหรือปิดเทอม ที่นั่งผู้โดยสารจึงว่างเกือบครึ่งลำ ดังนั้นพอเครื่องบินขึ้นได้ไม่นาน ผู้โดยสารหลายคนก็พากันขยับขยายย้ายไปนั่งตามใจชอบ และบางคนก็ยึดเอาที่นั่งแถวกลางเป็นเตียงนอน

แต่หญิงสาวร่างเล็กกะทัดรัดซึ่งนั่งซุกตัวอยู่ในที่นั่งทางด้านซ้ายก่อนไปทางตอนหน้าและอยู่บริเวณปีกเครื่องบินพอดีกลับนั่งเฉย เธอเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงตาทั้งคู่เหม่อมองไปแสนไกล คิ้วโก่งเรียวขมวดมุ่นน้อยๆ เหมือนมีเรื่องสำคัญที่ต้องขบคิดจนตกอยู่ในห้วงภวังค์ไม่สนใจเพื่อนร่วมทางคนไหนทั้งสิ้น หรืออีกทีก็คงเพราะไม่ต้องการให้ใครหันมาสนใจเธอเช่นกัน

ด้วยใบหน้าที่รูปหัวใจที่มีองค์พวยพกระจุ่มกระจิมบอบบางราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเนื้อดีนั้น กลับมีตำหนิอยู่ไม่น้อย ที่บริเวณโหนกแก้ม

กับหน้าผากมีรอยเส้นบางๆ พาดให้เห็นหลายรอยเหมือนเธอเพิ่งไปเข้าฐาน
ผจญภัยในป่าและถูกกิ่งไม้ขีดข่วนมาหมาดๆ ส่วนช่วงแขนเรียบบอบบาง
ซึ่งโผล่พ้นชายแขนเสื้อยืดสีเข้มก็มีรอยข้ำสีเขียวแกมม่วงตัดกับผิวขาวนวล
ไม่น่ามอง

และเพื่อที่จะไม่ต้องสบตากับใคร หรือตอบคำถามใดๆ หญิงสาวเลย
เลือกที่จะห่อเหี่ยวความสนใจทั้งหมดให้แก่ภาพทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่างต่าง
สีเหลี่ยมแคบๆ ของเครื่องบินสลัดกับเพ่งมองโทรศัพท์มือถือในมือ หรือถ้า
จะพูดให้ถูกต้องก็ต้องบอกว่าเป็นข้อความบางอย่างที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ เพราะ
เธออ่านทบทวนมันอยู่หลายครั้งและใช้ปลายนิ้วเลื่อนหน้าจอขึ้นๆ ลงๆ อยู่
หลายหนเหมือนต้องการวิเคราะห์ถ้อยคำบนนั้นทีละคำ ที่ท่าหมกมุ่นกับ
อุปกรณ์สื่อสารในมือจนไม่ได้ฟังคำประกาศของพนักงานต้อนรับ

แอร์โฮสเตสสาวสวยประจำเครื่องบินต้องเดินมาสะกิดเธอถึงสองหน
เพื่อเตือนให้หญิงสาวปิดโทรศัพท์มือถือตอนเครื่องกำลังจะขึ้น และปรับ
ที่นั่งให้ตรง เอาที่เท้าแขนลง แล้วคาดเข็มขัดนิรภัยตอนเครื่องบินเชิดหัวขึ้น
จากรันเวย์ และต้องเอ่ยทวนรายการอาหารซ้ำสามครั้ง เธอจึงตัดสินใจได้ว่า
จะเลือกกาแฟร้อนหนึ่งแก้วเป็นอาหารเช้า

แต่ดูเหมือนกาแฟร้อนในน้ำสื่อน้ำตาลชั้นคลักจะไม่มีผลกับเธอแม้แต่น้อย
เพราะพอเครื่องบินขึ้นได้ไม่นาน เธอก็ยกที่เท้าแขนขึ้นอีกครั้งเพื่อให้
ที่นั่งกว้างขึ้นกว่าเดิม และชักขาขึ้นอย่างสบายใจ จากนั้นเปลือกตาบาง
ทั้งสองข้างก็ค่อยๆ หลับจนกลายเป็นปิดสนิท

ตลอดการเดินทางนอกจากเสียงซอสน้อมกระทบกันแล้ว ยังมีเสียง
กัปตันคอยรายงานสภาพอากาศเป็นระยะๆ และเริ่มถี่ขึ้นเมื่อเข้าเขตประเทศ
ปลายทาง เนื่องจากสภาพอากาศซึ่งปั่นป่วนกับพายุดีเปรสชันที่เปลี่ยนแปลง
ทิศทางกะทันหันในช่วงเช้ามืดที่ผ่านมาทำให้ฟิลิปปีนส์เหมือนโดนครอบคลุม
ด้วยผ้าม่านสีดำผืนใหญ่

แล้วในที่สุดสัญญาณเตือนให้คาดเข็มขัดนิรภัยก็เรืองสว่างอีกครั้ง

พร้อมกับเสียงกัปตันประกาศขอแจ้งข่าว

เริ่มจากข่าวร้าย...

ผลจากการที่ตีเปรสชันแพนโดราได้ไหมกระหน่ำประเทศร้อยเกาะ ทำให้สนามบินน้อย อาควิโนซึ่งเป็นสนามบินนานาชาติประจำกรุงมะนิลา คับคั่งไปด้วยเครื่องบินของสายการบินต่างๆ จนเครื่องบินเที่ยวบินที่ KK444 ของกินรีแอร์ไลน์ ไม่สามารถลงจอดได้ พวกเขาต้องถึงที่หมายช้ากว่ากำหนดไปราวครึ่งชั่วโมง

แต่...

ข่าวดีก็คือ

พวกเขาจะได้บินชมชมเกาะแก่งต่างๆ ของฟิลิปปินส์เป็นการฆ่าเวลา และถ้าโชคดีพอก็จะได้ชมภูเขาไฟตาอัล ซึ่งมีเส้นทึบแบบสวยประหาร เพราะเป็นภูเขาไฟที่ยังไม่ดับสนิท จึงมีโอกาสพุ่งพวยลาวาร้อนออกมาได้ทุกเมื่อ
ทว่าน้ำฝนเม็ดโตที่สาดกระหน่ำกระจกรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าของเครื่องบิน ทำให้ผู้โดยสารหลายคนเริ่มขยับเนื้อตัวอย่างไม่สบายใจ และบางคนก็ถึงกับปรับที่นั่งให้ตั้งตรง พร้อมกับตรวจสอบเข็มขัดนิรภัยที่คาดอยู่รอบเอวอย่างเป็นกังวล

เสียงฟ้าคำรามลั่นเบรีย้งดังลอดเข้ามาในตัวเครื่อง ทำให้หลายคนขยับตัวตื่นรวมถึงหญิงสาวในที่นั่งเอลิบสามด้วย

เธอนิ่งหน้าน้อยๆ เมื่อลืมตาขึ้นแล้วเห็นสายฟ้าแลบแปลบเป็นทางขาวพรวดเป็นอย่างแรก

มันอยู่ใกล้จนน่ากลัว มือเรียวบางเลยเอื้อมไปหมายจะปิดม่านบังตา พลัสติกที่บิดหนาลง หวังจะปิดกั้นภาพภายนอกที่ชวนหวาดเสียว แต่แอร์โฮสเตสคนเดิมที่จำหน้าได้ว่าเดินมาเตือนให้คาดเข็มขัดนิรภัยซ้ำๆ ถึงสองครั้ง รีบชะโงกหน้ามามีใกล้ พร้อมเอ่ยห้ามปราม

“อย่าคะ ห้ามปิดหน้าต่างเด็ดขาด” เสียงฝ่ายนั้นอ่อนนเบา ทว่าแฝงความเฉียบขาดเอาไว้ชัดเจน จนเธอต้องพยักหน้ารับ และเมื่อเห็นหญิงสาว

ปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย พนักงานต้อนรับสาวสวยก็กล่าวต่อไปว่า “แล้วอย่าเปลี่ยนที่นั่น และไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นคุณต้องคาดเข็มขัดนิรภัยติดตัวไว้ตลอดนะคะ”

หญิงสาวพยักหน้ารับส่งๆ อย่างขอไปที เพราะยังงัวเงียอยู่เลยจับต้นชนปลายไม่ถูกและไม่คิดจะเปลี่ยนที่หรือปลดเข็มขัดนิรภัยออกในตอนนี้แน่ๆ

แล้วจู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกเหมือนเครื่องบินที่นั่งอยู่กลายเป็นลูกบอลในอุ้งมือยักษ์ ซึ่งถูกโยนกระเด็นกระดอนไปทางซ้ายที ขวาทีอย่างน่าตกใจ ทว่าน้ำเสียงของกัปตันที่กล่าวผ่านลำโพงยังคงหนักแน่นนุ่มนวลเหมือนพยายามปลอบขวัญผู้โดยสารทั้งหมดอย่างสุดความสามารถ แต่ถึงอย่างนั้นผู้โดยสารเกือบทั้งลำเครื่องบินก็ยังไม่หยุดเปล่งเสียงอุทานที่มีทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และตากาล็อก ปะปนกันให้จ่าละหวั่น

แล้วไม่ถึงสามสิบวินาทีหลังจากนั้น ก็มีเสียงดังจนแก้วหูแทบแตกขึ้นทางซ้ายมือ ทำให้ร่างบอบบางกระตุกเหวี่ยงตามสัญญาณและผละถอยห่างจากหน้าต่างเมื่อเห็นเปลวไฟสีแดงฉานปะทุขึ้นอย่างรวดเร็วยุติตรงบริเวณปลายปีกเครื่องบิน ทั้งสองข้างของเธอเริ่มอื้อและเปลี่ยนเป็นปวดจนเจ็บร้าวไปถึงกระบอกตา คงเพราะเครื่องบินที่นั่งอยู่ลดระดับความสูงลงอย่างรวดเร็วพร้อมเสียงประกาศของกัปตันว่าต้องขอนำเครื่องลงจอดฉุกเฉิน แล้วหน้าต่างออกซิเจนบางไส้ก็ร่วงหล่นจากด้านบนศีรษะ ได้กลิ่นไหม้โชยมาเข้าจมูกพร้อมกับสำนึกถึงควันไฟที่เล็ดลอดเข้ามา...

แต่มันเข้ามาได้อย่างไร

หญิงสาวยังไม่ทันได้ค้นหาคำตอบของคำถามที่ตั้งขึ้น ก็พลันรู้สึกถึงแรงสะเทือนซึ่งเกิดขึ้นได้ฝ่าเท้า ความรุนแรงนี้เป็นต้นเหตุของเสียงปรึ๊ววฟังดูน่าสยดสยอง ทั้งยังทำให้ร่างของเธอแทบจะเลื่อนไถลตกจากเก้าอี้พร้อมความเสียววูบที่ก่อตัวขึ้นในช่องท้องจนต้องเปล่งเสียงอุทานออกมา

ตอนนั้นเองที่เสียงประกาศของกัปตันขาดหายไปพร้อมกับเสียงโครม

สั้นเหมือนอะไรบางอย่างตกกระทบพื้นอย่างรุนแรง กระเป่าและสัมภาระ ผู้โดยสารพากันร่วกรวาวจากช่องเก็บของเหนือหัว หญิงสาวได้ยินเสียงเปรี๊ยะดังสั้นเหมือนแก้วหรือพลาสติกแตกจากทางด้านซ้ายมือ ทั้งยังมีหยาดน้ำพรุ้งพรมมาถูกร่างกายซีกซ้ายจนเปียกปอน

น้ำฝนนั้นหรือ?

ถามตัวเองอย่างงุนงง และเบิกตากว้างเมื่อพบว่าผนังเครื่องบินที่เธอใช้เป็นที่พักมาเกือบตลอดการเดินทางครั้งนี้มีรอยร้าวเกิดขึ้นเป็นทางยาว จากนั้นก็ค่อยๆ ขยายตัวกว้างออกจนหญิงสาวอ้าปากค้าง

ไม่ถึงนาทีต่อมา ก็มีเสียงระเบิดดังกึกก้องขึ้น ตามด้วยเสียงกรี๊ดร้องของคนทั้งเครื่องบิน ฟังดูน่าสยดสยองยิ่งกว่าเสียงที่เคยได้ยินมาทั้งชีวิต

เสียงที่เธอมั่นใจว่าชาตินี้จะไม่มีความลืมเลือน

เสียงที่น่ากลัวกว่าเสียงกระสุนปืนซึ่งเคยปลิวเฉียดข้างแก้มทั้งยังกลบเสียงหวีดร้องของคนทั้งเครื่องบิน

เสียงที่ทำให้หญิงสาวภาวนาร้องขอชีวิตจากสวรรค์เบื้องบนในใจ พร้อมกับถามว่า...

เธอฝันไปหรือเปล่า

ดูเหมือนสายฝนจะหยุดไปเรียบร้อยแล้ว แต่อากาศยังคงอับชื้นจนน่าอึดอัด รับรู้ได้ถึงละอองไอน้ำที่ห่อหุ้มอยู่รอบตัว พวกมันจับตัวอยู่ในทุกที่ ไม่เว้นแม้แต่บนแพบางๆ ของชนตา หญิงสาวรู้สึกมีนงงปวดหนึบที่ศีรษะ ส่วนเปลือกตาก็หนักอึ้งจนแทบไม่อยากเปิดตาตื่น

คงเพราะความเครียดที่สะสมมาหลายวันแน่ๆ ถึงทำให้ฝันครั้งนี้ น่ากลัวถึงเพียงนี้

ใช่แล้ว...เธอฝันว่าเครื่องบินที่นั่งมาตกตอนพยายามลงจอดฉุกเฉิน เพราะปัญหาเครื่องยนต์ขัดข้องท่ามกลางสภาพอากาศอันเลวร้าย แต่ผลที่ได้คือตัวเครื่องหักเบาะออกจากกันเป็นสองซีก ประตูดุ๊กเงินกับผนัง

เครื่องบินบางส่วนหายไปจนกลายเป็นช่องกว้างขนาดใหญ่ ทำให้ควนกลุ่มโต พวยพุ่งเข้ามาพร้อมๆ กับสายฝนที่ซัดสาดอย่างไม่ปรานี

ฝนที่มึกกลิ่นเค็มของน้ำทะเล ผสมกับกลิ่นไหม้ของเสื้อผ้า และเนื้อสดๆ ไปถึงละอองไอน้ำมันลอยคละคลุ้งปะปนกันในอากาศชวนให้นึกถึงอดีตที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่นาน จนอุปาทานคล้ายกับว่า همینจนอยากอาเจียน

ฝนที่ทำให้ฝ่ามือสองข้างเปียกชื้นด้วยเหงื่อจากฟ้าจำนวนมาก ส่วนขาทั้งสองก็สั่นระริกไร้เรี่ยวแรงแม้จะขยับปลายเท้าไปมาก็ทำได้ไม่ถนัดนัก ความรู้สึกปวดแปลบเข้าจู่โจมตั้งแต่นั้นเอวลงไปโดยไม่มีสาเหตุ รองเท้าหนังเนื้อนิ่มที่สวมติดตัวมาด้วยหลุดหายไปไหนก็ไม่รู้ เหลือเพียงฝ่าเท้าเย็นเฉียบ เปลือยเปล่าที่เจ็บแปลบเหมือนเธอเพิ่งเหยียบย่ำลงไปบนเข็มเล่มเล็กๆ ลัก ร้อยเล่มมาหมาดๆ

ฝนที่เหมือนจริงเสียจนไม่อยากจะโดยสารเครื่องบินไปอีกนานแสนนาน ถ้าไม่ติดขัดว่าเธอต้องการหนีหน้าจากใครบางคนไปให้ไกลแสนไกล หญิงสาวก็คงจะต้องเลื่อนการเดินทางครั้งนี้ไปแน่ๆ

แล้วความคิดนี้ก็ทำให้เธอสะดุ้งจนตัวโยน

ใช่แล้ว!

สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความฝัน และเธอเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิต

หญิงสาวพิมพ์บอกรับตัวเอง โดยมีเสียงเต้นของหัวใจดังก้องในหูอย่างเสียวขวัญ ตอนนั้นเองที่เธอพบว่านอกจากเสียงหัวใจเต้นรัวเร็วแล้วยังมีเสียงบางอย่างดังแว่วขึ้น เลยเสียวหูฟังอย่างตั้งใจจึงพบว่าเสียงนั้นดังแข็งแสร้อยรอบๆ ตัวนี้เอง

ทั้งเสียงเด็กร้องไห้กระจองอแง ผู้หญิงสะอึกสะอื้น ผสมเสียงครวญครางในหลายภาษาของใครต่อใคร แต่ความต้องการของพวกเขาเหล่านั้น ล้วนลือไปในทางเดียวกันทั้งสิ้น

ทุกคนต่างต้องการความช่วยเหลือและอยากระบายความเจ็บปวด เธอเลยได้สติผวาลุกขึ้นและเบิกตากว้างมองรอบๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อ

สายตาตนเอง พร้อมๆ กับยกมือขึ้นลูบสำรวจใบหน้าโดยอัตโนมัติ รู้สึกเจ็บแปลบตรงหน้าผาก และพอยกนิ้วมือขึ้นเพ่งมองท่ามกลางความมืดสลัวก็เห็นมีคราบสีคล้ำติดมาด้วย อะไรบางอย่างคงบาดเข้าที่บริเวณนั้นพอดี แต่แผลคงไม่ลึกนัก เพราะเลือดหยุดไหลแล้ว

จากนั้นความปวดร้าวก็ค่อยๆ จูโจมเข้ามาหา รู้สึกราวกับกระดูกในร่างกายกำลังจะหลุดออกเป็นชิ้นๆ โดยเฉพาะช่วงขาที่ดูจะเจ็บมากและปวดแสบปวดร้อนเป็นพิเศษ

พอก้มมองลงไปก็พบว่ากางเกงขายาวที่ใส่อยู่ ถูกตัดขาขาดออกจนเสมอหัวเข้าทั้งสองข้างตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เลยเผยให้เห็นช่วงหน้าแข้งฉาดตา ผิวหนังบริเวณนั้นทั้งแดงก่ำและปวดแสบปวดร้อนจนรู้สึกได้ ขณะที่ช่วงต้นขาก็คงได้รับบาดเจ็บจากของมีคม เพราะมีรอยขาดยาวเท่าฝ่ามือหลายรอยปรากฏอยู่ ส่วนบริเวณท่อนแขนก็มีริ้วรอยขีดข่วนพอเรียกเลือดให้ไหลซิบๆ

แต่ดูเหมือนจะโชคดีกว่าคนอื่นหลายคน เพราะเมื่อสายตาเริ่มชินกับความมืดรอบตัว ก็พบว่ากำลังกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ใต้ชะง่อนหินที่ค่อนข้างกว้างและยาว พอให้คนนับสิบคนเข้ามาหลบพายุฝนได้ แต่คนที่รวมตัวกันอยู่ในที่แห่งนี้ล้วนเป็นคนเจ็บเสียเป็นส่วนใหญ่ ถ้าพวกเขาไม่นั่งพิงผนังถ้าเอาไว้ก็จะนอนทอดกายครวญครางอยู่บนพื้นทราย

หลายคนได้รับบาดเจ็บไฟไหม้ฉกรรจ์จนเลือดแสงไหม้และขาดกินเลยอุปาทานคล้ายกับได้กลิ่นใยผ้าไหมไฟฉุนก็กลอยมาเข้าจมูก ขณะที่อีกหลายคนมีคราบเลือดกระอระงังบริเวณใบหน้าหรือลำตัว แต่คนที่ได้รับบาดเจ็บมากที่สุดนั้นดูเหมือนจะเหลือขาเพียงข้างเดียวและนอนสลบไสลอยู่ เธอจึงต้องเบือนหน้าหนี พร้อมพยายามกล้ำกลืนความรู้สึกคลื่นเหียนที่ก่อตัวขึ้นลงไปโนลาคอ จากนั้นก็แข็งใจลุกขึ้นยืน แล้วต่อนั้นเองที่หญิงสาวสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

ใครบางคนก่อกองไฟขึ้นที่บริเวณชายหาด

ไฟิ่งหรือ...

ไฟิ่งๆ ที่ทุกอย่างเบียดขึ้นเช่นนี้ มันจะเป็นไปได้อย่างไร หรือเธอจะตาฟาด

แต่เสียงไม้ปะทุดังเบรียะดังมาเข้าหู กับสะเก็ดไฟที่ปลิวขึ้นในอากาศ เป็นระยะเมื่อลมกระโชกแรง ทั้งยังกลิ่นควันพิษซึ่งกรุ่นมาแตะจมูกทำให้หญิงสาวพบว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่ภาพลวงตา เมื่อเพ่งมองดีๆ ก็พบว่ากองไฟแต่ละกองมีคนนั่งอยู่บ้างแล้ว ดูท่าพวกเขาคงไม่ได้รับบาดเจ็บฉกรรจ์เหมือนคนที่อยู่ใต้ซ่งอ่อนหินแห่งนี้

น่าจะดีกว่าถ้าเธอจะไปอยู่ที่นั่น

อย่างน้อยก็จะได้ขบไล่ความหนาวเหน็บที่กัดกินไปถึงหัวใจ ทั้งยังได้ไปพ้นจากสภาพชวนสังเวชและน่าสลดใจเหล่านี้

ไม่เช่นนั้นคนต่อไปที่จะลงไปนอนกริตร้องรำให้ เพราะควบคุมสติไม่อยู่อาจจะเป็นเธอก็ได้

และการได้นั่งพักสักพักอาจทำให้มีเรี่ยวแรงดีขึ้น จากนั้นค่อยไปช่วยนายแพทย์หนุ่มผู้นั้นทำแผลคนอื่นๆ

บอกตัวเองเช่นนั้น พร้อมกับพบว่าการจะก้าวเท้าออกไปแต่ละก้าวนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะพื้นทรายร่วนซุยจนเหมือนจะดึงดูดีให้ร่างเธอจมหายลงไปในเวลาแค่เสี้ยววินาที มีหน้าซำเรียวแรงที่จะต้านทานกับแรงดึงดูดีนั้นก็ดูจะหุดหายไปหมด เลยต้องใช้เวลายู้นานกว่าจะชักเท้าแต่ละข้างขึ้นมาได้

เธอเพิ่งก้าวออกไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงร้องโวยวายคล้ายคนขาดสติของสาวใหญ่คนหนึ่งดังขึ้นพร้อมตะโกนถามคำถามที่ไม่มีใครตอบได้ว่า

“นี่มันนานแล้วนะ ที่เราต้องติดอยู่บนเกาะร้างบ้างนี่ ทำไมยังไม่มีใครมาช่วยเรามาก... พวกเราต้องตายอยู่ที่นี้ใช่ไหม...”

คำถามของฝ่ายนั้นเบรียบได้ก็กระเบิดลูกใหญ่ที่ถูกโยนลงมาโดยไม่มี

ปี่มีขลุ่ยทำให้ผู้คนลุกฮือและบ้าคลั่งด้วยความหวาดกลัวอีกครั้ง

“ไม่ใช่ ฉันยังไม่อยากตาย ฉันกับลูกอยากกลับบ้าน” ไครบางคน
กรีดเสียงร้องโหยหวนขึ้นโดยมีเสียงเด็กร้องให้จ้าดังตามมา

คงเป็นเด็กที่เธอได้ยินเสียงเมื่อครู่นี้

“ผมด้วย ผมกำลังจะแต่งงาน ผมไม่ยอมให้เจ้าสาวผมเป็นม่าย
ชั้นหมากหรือ ผมไม่ยอม ผมจะไปจากที่นี่”

ชายหนุ่มอีกคนตะโกนขึ้น ทำให้คนส่วนมากเริ่มส่งเสียงเห็นพ้องต้อง
กันจนฟังไม่ได้ศัพท์ อุปาทานหมู่ทำให้เขาเกิดคลุ้มคลั่งขึ้นยิ่งกว่าเดิม เพราะ
คราวนี้ฝ่ายนั้นทั้งโวยวายทั้งซี้มีซี้ไม่ไปทางทะเลดำมืดเว้งว่างอย่างมีความ
หวัง

“พวกคุณเห็นแสงไฟที่กลางทะเลไหม ผมว่าจะต้องเป็นเรือกู้ภัย
มาช่วยพวกเราแน่ๆ เราว่ายน้ำไปหาพวกเขาเถอะ”

คนหลายคนหันไปทางทิศที่ฝ่ายนั้นชี้ไป รวมถึงเธอด้วย

“งั้นฉันไปด้วย ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว ฉันไม่อยากตายเหมือนคน
พวกนั้น”

สาวใหญ่คนเดิมประกาศก้องก่อนตัวตวัดสายตามองไปทางด้านขวามือ
ของเธออย่างซิงซัง ทำให้หญิงสาวเหลือบมองตามแล้วก็ชนลูกเกรียวตั้งแต่
ท้ายทยอยลงไป

เห็นเงาตะคุ่มๆ นอนเรียงกันเป็นแถวยาวอยู่บนพื้นทราย ด้านบนมี
ทางมะพร้าววางสุ่มไว้กันอุจาดตา เลยรู้โดยไม่ต้องมีใครบอกว่าเงาเหล่านั้น
จะต้องเป็นร่างไร้วิญญาณของบรรดาผู้โดยสารที่เสียชีวิตแน่ๆ นึกถึงตรงนี้
ก็รู้สึกเหมือนได้กลิ่นเหม็นเน่าลอยมาตลบอบอวลอยู่ตรงปลายจมูกจนผลอ
ถอยหนี ขณะเดียวกันคำพูดของสาวใหญ่ก็ทำให้คนหลายคนลุกฮือขึ้น
พร้อมส่งเสียงสนับสนุนไม่ขาดสาย

พวกเขายังไม่อยากตาย!

พวกเขาอยากออกไปจากเกาะร้างนี้!

แต่ก่อนที่ทั้งหมดจะได้วิ่งลงทะเลที่มีมิติตรงหน้า ทะเลซึ่งเห็นเพียงเกลียวคลื่นขาวโพลนตาชัดตาตระแทกเข้าหาขอบหินบริเวณชายหาดอย่างบ้าคลั่ง เสียงแหลมสูงของอะไรบางอย่างก็ดังแหวกเสียงคลื่นซัดขึ้น
ปรี๊ด!

มันทำให้ทุกคนชะงักกึก และพร้อมใจกันหันไปมองทางด้านเสียงเป็นตาเดียว

แอร์โฮสเตรสสาวสวยในชุดสีชมพูสดใสซึ่งหญิงสาวรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นคนที่ชี้ทางให้เธอกับผู้โดยสารคนอื่นๆ วิ่งออกจากเครื่องบินก่อนมันจะระเบิดใหญ่อีกหนหลังจากตกกระแทกพื้นนั่นเอง

ฝ่ายนั้นเก็บบทหวีดอย่างรีบร้อนและรวดเร็วจนมองแทบไม่ทันว่าเอาไปไว้ตรงไหน จากนั้นก็คลี่ม่อ่อนๆ ออกมาพร้อมกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานนุ่มนวลว่า

“ฉันเข้าใจดีค่ะ ว่าพวกคุณวิตกและหวาดกลัวกันขนาดไหน แต่ตอนนี้เราต้องรวมกันอยู่ตรงนี้นะคะ เพราะถ้ากระจัดกระจายกันไปหน่วยกู้ภัยจะช่วยเหลือนำบาก”

“แต่ฉันไม่ยอมรับอีกแล้ว ฉันไม่ยอมรับแล้วได้ไหม” หญิงสาวแม่ลูกอ่อน ที่อุ้มลูกชายวัยราวสองขวบซึ่งไปหน้าเกราะกำบังมีคราบน้ำตามอมแมม ประกาศด้วยท่าทางถ่มทิ้งและพร้อมจะวิ่งลงทะเลไปกับลูกน้อยได้ทุกเมื่อ “ลูกของฉันทั้งสี่ขึ้น ทั้งแขนหัก และไม่มီးอะไรกิน น้ำสะอาดสักหยดก็ไม่มีซิงนมให้แก แล้วเธอจะให้ฉันรอไปถึงไหน ต่อให้ต้องไปตาย ฉันก็จะไปจากที่นี่” พุดไปคนพุดก็เสียงลั่นเครือด้วยความเจ็บปวดและสะเทือนใจไปด้วย

“เชื่อฉันเถอะค่ะ รออยู่ที่นี้ก่อน พอพรั่งนี้เข้าก็จะมีคนมาช่วยพวกเรา”

แอร์สาวพุดเสียงอ่อนโยน พร้อมกับเอื้อมมือไปแตะบ่าหญิงแม่ลูกอ่อนคล้ายจะปลอบประโลม ทำให้ได้ผลอย่างน่าอัศจรรย์ ที่ทำแข็งขืนของ

ฝายนั่นค่อยๆ อ่อนลง ก่อนพึมพำว่า

“ได้...ฉันจะรอก็ได้...ฉันรอถึงพรุ่งนี้”

“ส่วนคุณ...” นางฟ้าในชุดสีชมพูของพวกเธอเลื่อนสายตาไปที่สาวใหญ่ ซึ่งยืนอยู่ใกล้ชายหาดเป็นลำดับที่สอง “กลับไปนั่งพักก่อนดีไหมคะ คุณหมอพูฒิภัทรเพิ่งเย็บแผลให้คุณเมื่อไม่กี่ชั่วโมง ถ้าขยับเนื้อตัวมากๆ เลือดมันจะไหลออกมาได้นะคะ แล้วฉันเคยอ่านเจอมาว่า ฉลามจมูกไวกับกลิ่นเลือดมาก”

คำพูดนั้นได้ผล เพราะคนที่สติแตกเป็นคนแรกยกมือขึ้นโอบรอบเอวหนาของตัวเองอย่างหวาดหวั่น พร้อมส่ายหน้าซ้ำๆ และพูดออกมาด้วยดวงตาเลื่อนลอยว่า

“ไม่...ฉันยังไม่อยากเป็นเหยื่อฉลาม”

เมื่อแกนนำสองในสามเปลี่ยนใจ คนที่เหลือก็ค่อยๆ ยอมสงบลง แอร์-ไฮสเตรสสาวสวยเลยถอนหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นก็หันมาสบตากับเธอเข้าพอดี ฝายนั่นเลยเดินเข้ามาหาราวกับหยิ่งรู้ว่าหญิงสาวมีคำถามที่อยากรู้ เธอกระแอมในลำคออยู่นาน เพราะพบว่าคอแห้งผากและน้ำลายเหนียวหนึบจนแทบเปิดปากพูดไม่ได้

“คุณรู้ไหมคะ ว่าฉันสลบไปกี่วัน” ในที่สุดเธอก็เค้นเสียงออกมาได้สำเร็จ

“สองวัน หนึ่งคืนค่ะ คุณมีไข้ คงจากพิษบาดแผล และได้รับบาดแผลไปพลวงที่ขาด้วย ดีที่เราหมินายแพทย์พูฒิภัทรเดินทางมาในเที่ยวบินนี้ด้วย เขาเลยพอจะช่วยรักษาอาการเบื้องต้นของคุณไปได้”

นี่เองคือคำตอบของกางเกงที่โดนตัดขาและอาการปวดหัวมีนงงในตอนแรก

พุดจวบคนพุดก็ก้าวเข้ามาเดินเคียงข้าง ทำท่าคล้ายจะประคองแต่ก็ไม่ได้แตะเนื้อต้องตัวแต่อย่างใด เพียงแค่เดินเคียงข้างเป็นเพื่อน เหมือนจะพาเธอไปส่งที่รอบกองไฟเท่านั้น

“แล้วที่นั่นคือที่ไหนคะ”

“เกาะร้าง...หนึ่งในหลายร้อยเกาะของฟิลิปปินส์ค่ะ”

คนตอบตอบด้วยท่าทางสบายๆ ขณะที่ดวงหน้าหวานละมุนยังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนประดับไว้ อย่างคนที่ถูกฝึกมาดีเพื่อให้รับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น หรือไม่เช่นนั้นนั้นก็คงเพราะมีกฎหมายพิเศษล่วงรู้อนาคตจนไม่วิตกกังวลต่อสถานการณ์รอบตัว และเมื่อแอร์โฮสเตสสาวสวยเห็นเธอมองอย่างครุ่นคิดจึงพูดเสริมต่อว่า

“แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ เครื่องส่งสัญญาณฉุกเฉินจะทำงานอัตโนมัติหลังจากเครื่องบินตก ฉะนั้นป้านี้หน่วยกู้ภัยคงพยายามหาทางเข้ามาช่วยพวกเราแล้วละค่ะ”

เธอพยักหน้า แต่อดพึมพำไม่ได้

“แต่ทำไมพวกเขาถึงยังไม่มาช่วยเราเสียที”

“คงเพราะพายุเพิ่งสงบเมื่อหัวค่ำนี่เองค่ะ แต่คลื่นลมยังแรงอยู่ เรือเลยคงไม่กล้าออกจากฝั่ง และบริเวณนี้ก็มิมีหินโสโครกมากเหลือเกิน โชคดีที่คืนนี้เรามีคนที่รู้วิธีก่อกองไฟขึ้นจากพื้นเปียกๆ เลยพอจะไล่แมลงและส่งสัญญาณควันออกไปได้บ้าง ไม่เหมือนเมื่อวานที่ซูลมุนกันมาก แกรมฝนก็ตกไม่ขาดเม็ดเลย”

นี่เองคือเหตุผลของกองไฟสามกองที่ถูกจุดขึ้นจากพื้นเปียกๆ ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งคนจุดก็ดูจะมีความรู้ไม่น้อย เพราะใช้ขอนไม้ขนาดเขื่องวางขัดกันเป็นฐานอีกชั้นหนึ่งเพื่อกันไม่ให้กองไฟล้มผัสโดนพื้นทรายซึ่งเปียกชื้น

ภาพที่เห็นทำให้หญิงสาวนึกสะท้อนใจถึงใครคนหนึ่ง

ถ้าเพียงมีเขาอยู่ด้วย...

นึกได้เท่านี้ก็ต้องกัตรีมฝีปากล่างอย่างแรงเพื่อเรียกสติตนเองให้กลับมา เพราะตอนนี้เธออยู่ห่างจากเขานับพันนับหมื่นกิโล ถึงจะสวดวิงวอนต่อสวรรค์สักเพียงไร คำอธิษฐานนี้ก็คงไม่มีทางสัมฤทธิ์ผล

มีหน้าซ้ำ...

ก็เธอเองไม่ใช่หรือที่ตัดสินใจผลจากเขามา

หญิงสาวสะบัดศีรษะขับไล่ความคิดที่มีแต่จะทำให้ปวดร้าวออกไปจากหัวคำนึง และพบว่าพวกเธอได้เดินมาถึงกองไฟซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดแล้ว มีคนกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว หญิงสาวเลยตัดสินใจนั่งตรงที่ว่างข้างๆ ชายหนุ่มร่างสูงสง่า ผิวขาว ที่มีใบหน้าขริมจัด ได้ยินเสียงแอร์โฮสเตสสาวบอกแว่วๆ ว่าเขาชื่อ 'ตะวันรุ่ง'

ขณะที่หญิงสาวอีกคนหนึ่งนั้น เธอคิดว่าค่อนข้างจะคุ้นตาไม่น้อย เดาน่าจะเป็นคนในแวดวงบันเทิง และจริงอย่างที่คาดไว้ไม่มีผิด เมื่อพบในเวลาต่อมาว่าฝ่ายนั้นชื่อ 'ลายรุ้ง' เลยจำได้ว่าสาวสวยตรงหน้ามีอาชีพเป็นนางแบบสินค้าระดับไฮเอนด์หลายตัว ทั้งยังมีภาพวาดรอยยิ้มสวยๆ ปรากฏอยู่บนป้ายโฆษณาขนาดใหญ่หลายแห่ง ทว่าตอนนั้นใบหน้าสวยเฉียวของฝ่ายนั้นกลับเต็มไปด้วยริ้วรอยเคร่งเครียดจากความวิตกกังวลไม่ปิดบัง คงเพราะบนटकฝ่ายนั้นมีศีรษะของชายหนุ่มคนหนึ่งพาดหนูนอยู่ เขากอดอกแน่น ใบหน้าขาวที่มีไรหนวดเขียวๆ ล้อมกรอบค่อนข้างซีด ตัวลั่นน้อยๆ เหมือนเป็นไข้ และนี่คงเป็นเหตุผลที่ฝ่ายนั้นพาเขามารับไออุ่นจากกองไฟตรงนี้

“คุณนั่งอยู่ที่นั่นก่อนนะคะ”

เธอพยักหน้า ทำตามคำสั่งของฝ่ายนั้นโดยไม่อิดออด รู้สึกว่าสมองยังคงมึนและทึบแน่นจนคิดอะไรไม่ออก จะมีก็แต่เสียงของเพื่อนร่วมชะตากรรมที่ตั้งขึ้นเมื่อครู่ก็ก้องซ้ำไปซ้ำมาอยู่ในหัว

สรุปได้ว่าพวกเธอติดอยู่ที่เกาะร้างนี้มาสองคืนแล้ว ทั้งยังไม่มึนน้ำจืดกับไม่มีอาหารให้ตกลึงท้อง

คงเพราะเครื่องบินที่จอดอยู่ไม่ห่างและเห็นเป็นเงาตะคุ่มในความมืดนั้น ถูกไฟไหม้เสียหายเกือบทั้งลำ มีหน้าซ้ำใบหน้าของเพื่อนร่วมชะตากรรมทุกคนยังหมองคล้ำและอ่อนระโหยโรยแรงอย่างเหลือจะกล่าว เลยอดที่จะเหม่อมองไปยังทางแสงสว่างจุดเล็กๆ ที่ริมขอบฟ้าซึ่งมีคนชี้ให้เห็นเมื่อครู่

ไม่ได้

ที่ว่าจุดจุดนั้นเล็กยิ่งกว่าหัวเข็มหมุด และหญิงสาวไม่รู้ว่ามีมันเป็นเรือของหน่วยกู้ภัยจริงหรือไม่ หรือแค่คิดอุปาทานไปเอง

บางทีเธอควรจะพยายามว่ายน้ำออกไปพิสูจน์มากกว่าทนนั่งนิ่งๆ รอความตายอยู่อย่างนี้

แต่จู่ๆ เสียงหวานใสของแอร์โฮสเตสสาวก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เหมือนดังแทรกเข้ามาในห้วงความคิด และดูท่าคนพูดจะเจาะจงพูดกับเธอเป็นพิเศษ เพราะพองเยหน้าขึ้นก็เห็นดวงตาของฝ่ายนั้นจับจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“ฉันรู้ว่าคุณอยากออกไปจากที่นี่มากแค่ไหน แต่คุณต้องรอก่อน”

“รอถึงเมื่อไหร่ล่ะ”

ถามเพราะเกาะร้างแห่งนี้ไม่มีทั้งน้ำจืดและอาหาร มีหน้าซำทะเลตรงหน้ายังเต็มไปด้วยหินโสโครก กว่าหน่วยกู้ภัยจะเดินทางมาถึง ทุกคนที่นี่อาจจะตายไปแล้วก็ได้...หรือถ้ามีคนรอดชีวิต...คนคนนั้นก็คงไม่ใช่เธอ เพราะใครคนหนึ่งเคยบอกว่าเธอไม่มีทักษะในการเอาตัวรอดในป่าหรือเวลาคับขันแม้แต่นิดเดียว ขณะเดียวกันคำถามของเธอก็ทำให้คนถูกถามหนึ่งซึ่งไปชั่วขณะ ฝ่ายนั้นหลับตานิ่งอึดใจหนึ่ง ก่อนลืมหามองสบตากับเธอแล้วเอ่ยเสียงจริงจังออกมาว่า

“เมื่อเทพเจ้าแห่งท้องทะเลยอมช่วยปลดปล่อยโซคร้ายของพวกเราออกไป”

คำตอบของฝ่ายนั้นทำให้หญิงสาวอ้าปากค้างอย่างคิดไม่ถึง และกะพริบตาถี่ๆ หลายครั้ง ก่อนแค้นเสียงออกมาว่า

“คุณล้อเล่นใช่ไหม”

“ฉันพูดจริงๆ ค่ะ” แอร์โฮสเตสสาวยืนยันเสียงขรึม “ฉันเคยได้ยินมาว่า ชาวเกาะแถวนี้เชื่อว่าถ้าได้เล่าความลับของตัวเองออกมาให้เทพแห่งท้องทะเลฟัง แล้วโซคร้ายก็จะหายไป”

“ความลับ!” ลายรุ้งที่ฟุ้งอยู่พูดคล้ายล้าล้าออกมาเป็นคนแรก

“คะ ความลับ...” คนพูดพยักหน้ายิ้มเสีงหนักแน่น

“ฟังดูแล้วคล้ายๆ ชายวิญญูณให้ปีศาจอย่างไรก็ไม่รู้”

ชายหนุ่มที่นั่งเียบมานานวิจารย์ออกมา พร้อมหรีตาลงน้อยๆ และมองแอร์โฮสเตสสาวด้วยสายตาครุ่นคิดระคนไม่เชื่อถือ

“ความลับจะไม่ใช้วิญญูณ และฉันก็คิดว่ามันคุ้มค่า ถ้าต้องแลกความลับสักเรื่องกับการได้ออกไปจากเกาะร้างนี้” แอร์โฮสเตสสาวสวยแย้มเสีงนุ่มนวล

“แต่ฉันไม่มีความลับอะไรจะเล่า” ลายรຶงทั้ง เหมือนไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้

“ฉันเชื่อว่า...ทุกคนมีความลับด้วยกันทั้งนั้น แต่จะเล็กหรือใหญ่ สำคัญหรือไม่สำคัญเท่านั้นเอง” คนพูดพูดพร้อมจ้องตาลายรຶงหนึ่งนาน จนหญิงสาวผู้นั้นต้องหลบตาไป

“ฉันคุณก็เล่าความลับของคุณออกมาก่อนสิ หรือคุณไม่ยอมไปจากที่นี่”

เสีงของตะวันรຶงเหมือนทำท่าย ทำให้คนถูกทำคลี้มบางๆ ทว่าเคร้าสร้อยตอนตอบเสีงแผ่วเบาว่า

“ฉันเล่าแน่คะ เพราะฉันยินดีทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ออกไปจากพันธนาการนี้อยู่แล้ว แต่...ฉันจะไปไม่ได้ ถ้าผู้โดยสารอย่างพวกคุณยังไม่ได้ไป ตกลงพวกคุณจะเล่าไหมคะ”

คนถามมองกวาดตาไล่มาบนใบหน้าพวกเธอทีละคน และเหมือนจะหยุดหนึ่งที่หญิงสาวนานกว่าคนอื่นๆ เธอเลยตัดสินใจได้ในวินาทีนั้น พร้อมสังเกตเห็นป้ายชื่อแอร์โฮสเตสสาวระบุเอาไว้ว่า ‘รวงข้าว วงศ์วิโรจน์’

“ได้ ฉันจะเล่า”

ไม่รู้เหมือนกัน ว่าอะไรตลใจให้พูดประโยคนั้นออกไป ทำให้ทุกคนหันมามองเป็นตาเดียว และเธอก็เชื่อว่าคำพูดคือนายของตัวเองเสีงด้วยหญิงสาวจึงไหวไหวเล็กน้อย พร้อมกลั้ใจบอกทุกคนที่นั่งรอบกองไฟนั้นด้วย

น้ำเสียงมั่นใจคล้ายไม่ยี่หระต่อสิ่งใดว่า

“ก็พวกเราไม่มีอะไรจะเสียแล้วไม่ใช่หรือคะ ลองทำตามที่คุณรวงข้าวบอกก็ไม่น่าจะเป็นอะไร เพราะถึงมันจะไม่เป็นจริง แต่ก็น่าจะทำให้พวกเราได้รู้จักกันมากขึ้น และอย่างน้อยคืนนี้พวกเราก็ได้มีอะไรทำ ไม่ฟุ้งซ่านหรือซึ่มเศร้าจนคิดจะวิ่งลงทะเลไป”

พูดจบก็เห็นรวงข้าวส่งยิ้มอ่อนๆ คล้ายจะให้กำลังใจมา ขณะที่ดวงตาของฝ่ายนั้นเหมือนมีอำนาจลึกลับสะกดให้เธอเริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดออกไปโดยไม่ลังเล

“ความลับที่ฉันจะเล่าต่อไปนี้เกิดขึ้นเมื่อสามเดือนก่อน...”

๑

แม่ครัวคนใหม่

ถ้าดูจากป้ายประกาศรับสมัครที่บอกว่า...

รับสมัครคนงานอายุ ๒๐ ปีขึ้นไป วุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่า ม. ๓
ขยัน ซื่อสัตย์ อดทน ตรงเวลา ทำงานตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าถึงหนึ่งทุ่ม สัปดาห์
ละหกวัน (สามารถทำงานล่วงเวลาได้ทุกเมื่อที่นายจ้างต้องการ)

ถ้ามีประสบการณ์ทำงานไม่ต่ำกว่าสามปีและจดหมายรับรองการ
ทำงานจากนายจ้างเก่าจะพิจารณาเป็นพิเศษ

หญิงสาวก็มั่นใจว่าเธอจะต้องได้งานชิ้นนี้แน่

เธอมีทั้งคุณสมบัติที่นายจ้างต้องการ และคุณสมบัติพิเศษที่สมควร
ถูกเลือกจ้างงานเป็นที่สุด!

แต่พอเห็นสายตาประหม่นของคนตรงหน้า ความมั่นใจก็ลดฮวบลง
จนกลายเป็นติดลบทันที

หญิงสาวรู้ว่าเธอตัวเล็กเกินไป ผอมบางเกินไป ส่วนแว่นตากรอบ
สีดำสนิทบนใบหน้าก็บดบังวงหน้ารูปหัวใจมากเกินไป และทรงผมบ๊อบสั้น
ยาวกว่าตึงหูเพียงนิดเดี๋ยวนั้น ก็ทำให้ดูเหมือนเด็กมัธยมเกินไป

ข้อดีอย่างเดียวที่พอจะนึกออกในตอนนั้นก็คือมีประสบการณ์ทำงานมาสามปีพอดี นอกจากนี้ยังมีใบผ่านงานจากบุคคลที่มีตัวตนจริงและสามารถยืนยันได้ ทำให้มีโอกาสเข้ามานั่งอยู่ในห้องนี้

แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ไม่วายรู้สึกอึดอัดจนต้องหลุบตาลงต่ำ นึกอยากจะยกมือขึ้นปาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ผุดพรายขึ้นบริเวณขมับอยู่หลายครั้ง ทั้งยังต้องการจะวิ่งพรวดออกไปจากห้องที่นั่งสัมภาษณ์งานอยู่ในนาทีนี้เลย

ไม่รู้ว่าเพราะประตูห้องซึ่งปิดสนิททำให้รู้สึกเหมือนอยู่ในห้องคุมขังหรือเป็นที่คนสัมภาษณ์มีถึงสองคน

คนแรกนั่งติดกับหน้าต่างกระจกใสบานกว้าง ที่สามารถมองออกไปเห็นถนนคนเดินตัดผ่านแปลงกุหลาบแสนสวยหลากสีอันซึ่งล้อมอยู่รอบตัวบ้านไร่หลังนี้

ฝ่ายนั้นเป็นบุรุษหนุ่มผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง แต่ไม่แบบบางอย่างที่เคยคิดไว้ โดยเฉพาะเมื่อลือเซ็ดที่ใส่ในกระชับพอดีตัว เผยให้เห็นหน้าห้องแบนราบกับช่วงไหล่ผึ่งผายชวนมอง ขณะที่ใบหน้าเรียวขาวก็เกลี้ยงเกลาสอาดตา ทั้งยังชวนมองด้วยแนวเคราเขียวๆ ที่ขึ้นต่อกันเป็นป็นตรงเหนือริมฝีปากกับข้างกราม แวดตาหอประกายแจ่มใส ขี้เล่นอย่างที่กำลังใครมาบอกเธอว่าเธอเป็นหนึ่งในนักร้องชั้นนำจากวงบอยแบนด์เกาส์ลิปปลอมตัวมาเธอก็พร้อมจะเชื่อ

ขณะที่ชายหนุ่มคนที่สองนั้นนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานตัวโตและมีท่าทางขึงขังเอาจริงเอาจัง

เธอคะเนว่าเขาน่าจะมีอายุประมาณสามสิบเศษ ทั้งยังมีสีผิวแปลกตาคัลยาณตาตาลงเงือประกายทองทำให้อดมองซ้ำไม่ได้ แต่จุดเด่นที่สุดของฝ่ายนั้นเห็นจะเป็นใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยหนวดเครารุงรังจนมองไม่เห็นรูปหน้าชัดเจน ทว่ากลับดึงดูดสายตาอย่างประหลาด คงเพราะดวงตาเรียวรีจนเกือบจะเรียกได้ว่าแคบยาวคู้้นผายแหวเฉลียวฉลาดจนน่ากลัว ขณะที่ปลายจมูก

โต้งจุ่มคล้ายจุ่มกเหี่ยวทำให้ดูโดดเด่นสะดุดตา คนมองเลยอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าดวงตาคู่นี้กับจุ่มแบบนี้ไประดับอยู่บนใบหน้าของคนอื่นที่ไม่มีองคพายพคมเข้มบาดตาก็คงไม่น่ามองเช่นนั้น

ทว่า...

ในความนำมองนั้น กลับมีความน่าพริ่นพริ้งแฝงอยู่ด้วย

คงเพราะเขามีรูปร่างสูงหนา เนื้อตัวนั้นก็ล่ำสันด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะเมื่อสวมเสื้อเชิ้ตพอดิตัวกับกางเกงยีนทรงเดฟยาวแนวกระชับไปกับท่อนขากำยำเช่นนั้น ขณะเดียวกันหมวดเครารักครีมีก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังเฝ้ามองพยัคฆ์ร้ายที่ทั้งโหดเหี้ยมและงดงามในคราเดียวกัน

พยัคฆ์ที่พร้อมจะตะปบกรงเล็บเข้าไปใส่ลูกกวางน้อยที่อ่อนเดียงสาเพื่อจับกินเป็นนักวิชาการ

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวหลุบเปลือกตาลงต่ำทันที พร้อมตำหนิตัวเองในใจให้วุ่นวาย ว่าเธอจะพุ่งชานไปกันใหญ่แล้ว อีกฝ่ายเป็นได้อย่างมากก็แค่ ‘นายเครารักครีมีโรคจิต’ เท่านั้น!

แล้วคนเครารักครีมีโรคจิตก็แนะนำตัวเองด้วยเสียงที่ไพเราะผิดกับหมวดเครารักฯ บนใบหน้า

เสียงเขาทุ้มแต่หนุ่มลึกลับทั้งยังดังกังวานชวนฟัง ทว่าน่าเกรงขามไปพร้อมๆ กัน และชวนให้เธอคิดถึงบัณฑิตที่หมกข่มมานานปี

บัณฑิตที่ละมุนนุ่มนวลตรงปลายลิ้น ทว่าร้อนแรงราวกับเปลวไฟที่แผดเผาในช่องท้อง

หญิงสาวต้องรวบรวมสติอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนจะจับความได้ว่าฝ่ายนั้นแนะนำตัวว่าชื่อ ‘เชน’ ส่วนชายหนุ่มหน้าตาเหมือนบอยแบนด์เกาหลีนั้นชื่อ ‘ภาสันต์’ ทั้งคู่บอกเธอเหมือนในข้อมูลที่ได้รับมาก่อนหน้านี้ว่าพวกเขาเป็นสองในสามของหัวหน้าคนงานที่คอยดูแลไร่แห่งนี้ จากนั้นก็บอกให้เธอเริ่มแนะนำตัว

“เอ่อ...ฉัน...ฉันซื้อดินจ๊ะ...ดอกดิน แทนหินโหนด หรือคุณจะให้เรียกฉันว่าหนูดินก็ได้”

หญิงสาวกลั่นใจพูดด้วยเสียงเหน่อๆ อย่างที่ซึกซ้อมเอาไว้ แต่ยังคงพูดไม่ทันจบ คนตรงหน้าก็สวนออกมาด้วยคำถามชวนอึดอัดใจ

“เป็นผู้หญิงทำไมถึงซื้อดอกดิน”

โชคดีที่เธอเตรียมคำตอบเอาไว้แล้ว เลยพอจะเอาตัวรอดดูเถไปได้อย่างไม่ยากนัก

“เอ่อ พอดีทางอำเภอพังเพี้ยนนะจ๊ะ พร้อมกับแม่ของฉันเลยปล่อยเลยตามเลย”

พอเห็นฝ่ายนั้นเงียบไป ไม่รู้ว่าไม่เชื่อหรือเพราะกำลังคิดหนัก หญิงสาวเลยรีบเลื่อนสายตาไปมองคนที่นั่งเงียบมาตลอดแทน พร้อมส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้อย่างฝกเนื้อฝกตัว จากทางตาเห็นนายเศรษฐีมเหยียดริมฝีปากแปลกๆ ราวกับจะยิ้มก็ไม่ใช่ จะหน้าบึ้งก็ไม่เชิง เขาคงไม่พอใจที่โดนมองข้ามไปเสียตื้อๆ แต่หญิงสาวคิดว่าไม่ได้ทำอะไรผิด

ก็ใครกันจะทนโดนองคุลิมาลจ้องด้วยสายตาประหัตประหารอยู่ได้ ภาสันต์คงอ่านใจเธอออก เลยส่งยิ้มบางๆ มาให้อย่างให้กำลังใจ และบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“งั้นหนูดินลองเล่าประวัติของเธอให้พวกเราฟังหน่อยสิ”

หญิงสาวสูดลมหายใจลึกยาวเข้าปอด เพราะแม้จะเคยท่องจำมานับร้อยครั้ง แต่ก็ยังตื่นเต้นอยู่ดี มือเรียวจึงขยับแว่นตาที่ทำท่าจะเลื่อนหลุดตกมาตรงปลายจมูกอย่างเตรียมพร้อม และเริ่มต้นเล่าประวัติของตนเองออกไป

ประวัติที่ไม่คุ้นหูเลยสักนิด

พร้อมๆ กับสังเกตเห็นนายเศรษฐีมโรคจิตยกมือขึ้นกอดอก และเอนหลังฟังแก้มองจ้องมาด้วยสายตาคมปลาบดูจิบมืด คงเป็นเพราะแบบนี้เองที่ทำให้เขามาทำหน้าที่สอปลัมภาษณ์ผู้สมัครงานด้วยทั้งๆ ที่ไม่จำเป็น

เลยสักนิด

ก็เขาเป็นถึงผู้จัดการไรที่มีอำนาจสูงสุดในไร่ที่ไม่ใช่หรือ

แต่เดี๋ยวคงเพราะฝ่ายนั้นได้ใช้ตาคู่นั้นกรีดเค้นค้นหาความจริงมานับไม่ถ้วนครั้ง ขณะเดียวกันใบหน้าของเขาก็ดูต้นจนเกินกว่าที่ใครจะทนมอง จ้องนานๆ ได้ หญิงสาวจึงหลุบตาต่ำลง และสังเกตเห็นข้างเอาจคนสัมภาษณ์ งานดูตุงผิดปกติ และคิดว่าทำไมผาดเมื่อเห็นด้ามสีด้ามะเมื่อมของปืนพก เหน็บอยู่ตรงนั้น

เมื่อคำว่า 'ปืน' ผุดขึ้นในสมอง คนที่มีเพียงคัตเตอร์เหลาดินสอ ใบมีดขึ้นสนิมแทนอาวุธติดกระเป๋ามาตั้งแต่ขึ้นมัธยมปีที่สามอย่างเธอก็เริ่ม พุดจาตะกุกตะกัก กลัวว่าถ้าเอ่ยผิดไปจากที่ท่องจำมาแม้แต่คำเดียว นาย เคาราครีมจะควักปืนออกมายิงเธอทิ้งทันที

ความเครียดที่ก่อตัวขึ้น ทำให้หญิงสาวตอบคำถามของชายหนุ่มทั้งสองได้ไม่ดีนัก

ดังนั้นเมื่อตอบคำถามข้อสุดท้ายเสร็จแล้วพบว่าคนสัมภาษณ์หนึ่งเงียบ ไปนาน เธอก็เริ่มไม่สบายใจ มือทั้งสองข้างบีบเข้าหากันแน่น ป้อนกันไม่ให้ ปลายนิ้วขยับยุกยิกไปมาเพราะเสียวขวัญ เมื่อเห็นภาสันต์เอนตัวไปซุบซิบอะไรบางอย่างกับนายคาราครีมโรคจิต ทำให้ดวงตาคู่คมของเขารึ้นน้อยๆ พร้อมกับกวาดมองไปบนกระดาศที่มีประวัติของเธอพิมพ์เอาไว้อย่างครุ่นคิด ส่วนหัวก็แว้มก็ขมวดมุ่น เหมือนกำลังขังใจว่าควรจะรับเธอเข้าทำงานเป็น คนงานในไร่แห่งนี้ไหม

หญิงสาวเลยกลั้นใจกระแอมไอไล่ น้ำลายที่เหนียวหนึบฝืดคอดออกไป ก่อนเป็นลำดับแรก จากนั้นจึงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่นน้อยๆ ทั้งๆ ที่รู้ว่าการพูด แบบนี้ทำให้เธอดูเหมือนไร้ค่า และไม่มีทางไปยังขึ้น

แต่เธอต้องการงานนี้จริงๆ เลยกัดฟันวางไฟใบสุดท้ายในมือลงไป

“ถ้าพวกคุณไม่มั่นใจว่าฉันจะทำงานนี้ได้จริงๆ ฉันยินดีทำงานให้คุณฟรีๆ หนึ่งอาทิตย์เลยจ๊ะ” หญิงสาวโพล่งออกไปในที่สุด

คิวหนาเป็นปิ่นเล็กชิ้นนิดๆ เหมือนไม้เซื่อหู และเหมือนได้ยินเสียง
ทும்กังวานพึมพำออกมา

“ใจถึงเสียด้วย”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำงานใหม่ล่ะจ๊ะ” เธอสั่งตัวเองให้นั่งเฉยกับการ
ค่อนข้างของอีกฝ่าย และมุ่งหน้าค้นหาคำตอบเร็วที่สุด

“ฉันก็อยากให้งานเธอทำอยู่หรือคะ แต่ทางเราจะมั่นใจได้ยังไง ว่าที่
เธอมาสมัครงานที่โร่นี้ เพราะอยากได้งานทำจริงๆ ไม่ใช่เพราะอย่างอื่น”

“คุณพูดอะไรจ๊ะ ฉันไม่เข้าใจ”

หญิงสาวถามเสียงตื่นพร้อมบังคับนิ้วมือตัวเองไม่ได้ มันขยับยุกยิก
ไปมา ทำให้เขนम्मปากจนเป็นเส้นตรง ขณะที่ภาสันต์มองมาด้วยสายตา
แปลกๆ เหมือนจะขบขันกับท่าทางตื่นกลัวของเธอ และเป็นฝ่ายตอบแทน
เขนว่า

“ที่ที่เขนพูดแบบนั้น เพราะมีคนโง่หลายคน เข้ามาสมัครขอทำงาน
ที่นี่ก็เพราะอยากเข้ามาสืบความลับในโร่นี้ หรือไม่อย่างนั้นก็ทำตัวเป็นสายลับ
ให้ใครบางคน และ...เขาคิดว่าเธออาจจะเป็นหนึ่งในนั้น”

ข้อกล่าวหาของอีกฝ่ายตรงกับความจริงเสียจนเธอปฏิเสธแทบไม่ทัน
หญิงสาวเลยต้องฝืนเล่นละครครั้งใหญ่ในชีวิต ด้วยการทำท่าตกใจอย่าง
ที่สุด แล้วร้องโวยวายออกมาว่า

“โอ้ย ฉันไม่โง่ก็จริง แต่ฉันก็เป็นนักสืบหรือสายลับกับใครเขาไม่ได้
หรือจ๊ะ ที่ฉันมาที่นี่ก็เพราะอยากทำงานจริงๆ”

“ถ้าอยากหางานทำแล้วทำไมเธอถึงต้องมาไกลถึงสุดเขตประเทศไทย
แบบนี้ด้วย ที่กรุงเทพฯ สุพรรณ กาญจนบุรี หรือนครปฐม ก็น่าจะมีคน
อยากจ้างเธอบ้างนะ” นายเคราครีมีโรคจิตตั้งคำถามขึ้น

“ฉันเคยทำงานแถวๆ บ้านมาหมดแล้วจ๊ะ ไม่ว่าจะป็นรับจ้างตัดอ้อย
ที่เมืองกาญจน์ ทำงานโรงงานปลากะปองที่นครปฐม หรือเป็นแม่บ้านใน
กรุงเทพฯ เลยเมื่อไม่อยากจะกลับไปทำอีกและคิดว่ามาหางานทำทางเหนือดู

บ้างท่าจะดี จับพลัดจับผลูจะได้เที่ยวไปด้วยเลย ฉันกะว่าจะขึ้นตอยแถวนี้ให้ครบทุกตอยเลยจ๊ะ”

“แน่ใจนะ ว่าเธอตั้งใจจะมาทำงานไกลบ้าน แค่ว่าอยากเปลี่ยนบรรยากาศเท่านั้นไม่ใช่เรื่องอื่น”

“ก็บอกแล้วไงจ๊ะ ว่าฉันไม่ได้คิดจะมาสืบอะไรที่นี่” เธอพยายามฝืนยิ้มสู้เสื่อ

“ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น”

แล้วเธอก็จ้องตาเธออย่างคั่นคว่า ทำให้หญิงสาวมื่อเย็นเฉียบบอึกระลอกตอนบังคับตัวเองให้ถามเขาว่า

“คุณหมายถึงเรื่องอะไรจ๊ะ”

คนถูกถามวางมือลงบนโต๊ะ แล้วโน้มตัวเข้ามาหา พร้อมถามเสียงขรัมว่า

“บอกฉันมาซิหนูตินว่าเธอกำลังหนีอะไร หรือใครมาหรือเปล่า”

หญิงสาวรีบส่ายหน้าหัวอันทันที

“ไม่นะจ๊ะ ฉันไม่ได้หนีอะไรหรือใครที่คุณพูด ฉันแค่อยากลองมาทำงานบนตอยดูสักครั้งจริงๆ” ยืนกรานเสียงแข็งและเมื่อเห็นทั้งคู่ยังคงเงิบกริบเช่นเดิมเธอเลยกล่าวเสริมต่อทันที “หรือถ้าคุณสงสัยประวัติการทำงานของฉัน จะโทร. ไปถามนายจ้างคนเก่าของฉันก็ได้จ๊ะ”

“เรื่องนั้นพวกเราถามแน่ ไม่ต้องห่วง ว่าแต่ลองบอกเหตุผลดีๆ มาให้ฟังสักข้อซิ ว่าทำไมเธอถึงน่าจะทำได้ทำงานในไร่” คราวนี้เป็นภาสันต์ที่ทำหน้าที่รุกคืบ

“เพราะฉันมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่พวกคุณประกาศเอาไว้” อันที่จริงอยากจะทำบอกว่าเกินครบด้วยซ้ำ

“ถึงเธอจะมีคุณสมบัติครบถ้วนขนาดไหน แต่ถ้าไม่ตอบให้ชัดเจนกว่านี้ เราก็คงจ้างเธอไม่ได้ เพราะคนที่มาให้สัมภาษณ์ทำคนก่อนหน้าเธอก็พูดแบบนี้เหมือนกัน”

ดูท่านายเคราเคิร์มโรคจิตตั้งใจจะต้อนให้เธอจนมุมเอาจริงๆ จังๆ หญิงสาวเลยสาปส่งคนตรงหน้าอย่างดุเดือด พร้อมกับนึกสงสัยว่าเขาเป็นแค่หัวหน้าคนงานในร้านนี้แน่หรือ ถึงได้วางก้ามทำตัวใหญ่โตถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำภาสันต์ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่เหมือนๆ กันยังทำท่าเกรงอกเกรงใจไม่น้อย

หญิงสาวเลยกลั่นใจก็ยกมือเจื่อนๆ ออกไป แล้วทำท่าเก้อเขินหลบตาอีกฝ่ายพร้อมกับแอบไขว้นิ้วชี้กับนิ้วกลางไว้ข้างหลังอย่างที่ชาวตะวันตกชอบทำเวลาพูดปด กลัวเหลือเกินว่าถ้าโดนจับได้ว่าโกหกแล้วคำนี้จะต้องไปลงเอยในถังหมักปุ๋ยของไร่กุหลาบแทนจะได้นั่งรถกลับโรงแรมตามที่ควรจะเป็น

“ถ้าฉันบอกไปแล้วพวกคุณอย่าหัวเราะนะจ๊ะ” เธอยืนข้อมแม่มืออ้อย
“ได้ ฉันสัญญา” ภาสันต์รับปาก แต่เขายังคงวางหน้าหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลงจนเธอเหลือบตามองนั้นแหละ เขาก็พยักหน้าน้อยๆ อย่างเสียไม่ได้

เธอเบะปากน้อยๆ อย่างนี้ก็ขวางก่อนเจตนาตอบออกไปด้วยน้ำเสียงเคลิ้มฝันนิดๆ

“ฉันฝันอยากทำงานในไร่กุหลาบสวยๆ แบบนี้มาตั้งแต่ตอนฟังนิทานเรื่องเจ้าหญิงหัวแม่มือ ที่มีกิลิปกุหลาบเป็นผ้าห่มแล้วละจ๊ะ”

ดูเหมือนคำพูดของเธอจะทำให้ภาสันต์เลิควิน้อยๆ ขณะที่เขนขมวดคิ้วมุ่นพร้อมจ้องลึกเข้ามาในดวงตาเธอ แล้วเอ่ยถามขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงเหมือนเฒ่าว่า

“นี่เธอรู้จักเรื่องเจ้าหญิงหัวแม่มือด้วยหรือ”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวกัตรีมฝีปากล่างอย่างแรง นึกในใจว่าพลาดไปแล้ว

หญิงสาวที่เกิด เติบโตในท้องนา ทั้งยังที่มีวุฒิ ม. ๓ และยึดอาชีพสาวโรงงานหรือแม่บ้านทำความสะอาดมาตั้งแต่เรียนจบ ไม่ควรรู้จักหัมเบลลินาใช้ใหม่ แต่ก่อนที่เธอจะได้แก้ตัวออกไป ภาสันต์ก็กล่าวขึ้นแทน

ว่า

“ผมว่าที่หนูเดินรู้จั๊กทัมเบลนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรอกครับ เพราะในประวัติเนี่ยบอกว่าเธอทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กให้ลูกเจ้านายคนแรกอยู่ตั้งปีกว่า” แล้วปลายนิ้วของคนพูดก็เคาะเบาๆ ลงบนใบประวัติของเธอ

เมื่อมีคนช่วยหาทางออกให้ คนที่เกือบจนมุมก็รีบเสริมขึ้นว่า

“ใช่จะใช่ ฉันต้องเล่านิทานให้น้องฟังทุกคืนเลยพลอยรู้จั๊กเจ้าหญิงหัวแม่มือไปด้วย” พูดพร้อมนั้นก็ทำหน้าตัวเองที่เปลือยประวัติดังนี้ไปได้ อย่างไรก็ตาม จากนั้นก็พยายามฉีกยิ้มประจบนายเศรษฐีอีกครั้ง เพราะเห็นฝ่ายนั้นยังไม่ยอมคลายปมตรงหว่างคิ้วออกง่ายๆ “เห็นไหมจะว่าฉันทำงานบ้านได้ทุกอย่าง ทั้งกวาดบ้าน ภูบ้าน ชัดห้องน้ำ ล้างจาน ซักผ้า รีดผ้า แล้วยังเลี้ยงเด็กได้ด้วย ถ้าพวกคุณจ้างฉัน รับรองว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้มอีกนะจ๊ะ”

พูดจบก็เห็นเขนเอียงหน้าเข้าหาภาสันต์ ทั้งคู่ปรึกษากันเบาๆ จนจับใจความแทบไม่ได้ เธอเลยหลบเปลือกตาลงต่ำ กระดิกปลายนิ้วไปมาเป็นการฆ่าเวลา พวกเขาปรึกษากันอยู่นานหันหน้าที่เห็นจะได้ แต่เป็นหน้าที่ที่ยาวนานราวชั่ววักสำหรับเธอ

กำลังจะบีบข้อมนิ้วเพื่อคลายความเมื่อยขบอยู่แล้ว ตอนที่เสียงของเขนดังแทรกความเงียบขึ้น

“ตกลงว่า เธอจะได้ทำงานที่นี้หกเดือนและห้ามลาออกก่อน ไม่อย่างนั้นเธอจะต้องเสียค่าปรับ เข้าใจไหม”

“เข้าใจจ๊ะ”

ตอบแล้วก็รีบยกมืออุดปากก่อนจะส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมาด้วยความดีใจ ถ้าเทียบความรู้สึกของเธอในตอนนั้นก็คงเปรียบได้กับดอกไม้ไฟดวงโต เพราะความปรีดานั้นสว่างไสวโชติช่วงอยู่ชั่ววูบก็จางลง เมื่อคนตรงหน้าตบท้ายด้วยประโยคที่ว่า

“และเธอได้งานในตำแหน่งแม่ครัว”

แน่ใจเกินร้อยว่าเธอไม่ได้พูดคำว่าทำกับข้าวออกไปแม้แต่คนเดียว

แต่ขณะเดียวกันก็เริ่มไม่มั่นใจว่าในประวัติที่เขียนส่งให้อีกฝ่ายมีคำว่า ‘งานคร่ำ’ อยู่หรือเปล่า เพราะบางส่วนก็มีคนช่วยเพิ่มเติมให้อย่างเมามัน

หญิงสาวจึงอ้าปากค้างเกือบห้าวินาที กว่าจจะรู้ตัวแล้วถามเสียงละล้า-ละล้าออกไปว่า

“แม่คร่ำหรือจ๊ะ”

“ใช่ พอดีเรามีตำแหน่งว่างแค่ตำแหน่งเดียว” ภาสันต์เสริมขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่ดวงตาทอประกายเห็นใจ

หญิงสาวเลยได้แต่มองทั้งสองอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ขณะที่จับตาดูอยู่คงเห็นความแปลกใจระคนคาดไม่ถึงที่ฉายบนใบหน้า

หญิงสาวชัดเจน เลยสรุปออกมาว่า

“หรือถ้าไม่อยากเป็นแม่คร่ำ ไม่ชอบทำกับข้าวก็ไม่ใช่เป็นไร แต่ที่นี้ก็คือจ้างเธอไม่ได้เหมือนกัน”

จ้างไม่ได้!

ทวนคำตามอีกฝ่ายในใจ และพูดไม่ออกไปอึดใจใหญ่ จนเขาพยักหน้าไปที่ประตูเป็นเชิงไล่กลายๆ พร้อมกับเอ่ยเสียงหนักออกมา

“เชิญ”

หญิงสาวก็พบว่าโอกาสของเธอกำลังจะหลุดลอยไป โอกาสที่ต้องคว่ำไว้ให้ได้ไม่อย่างนั้นการที่เธอดันดันเดินทางมาถึงที่นี่จะหมดความหมาย และทุกอย่างที่ลงทุนลงแรงไปจะสูญเปล่า

หญิงสาวเลยกลั่นใจทำในสิ่งที่แม่แต่ตนเองยังไม่คาดฝัน แม้จะรู้ว่าต้องเสียใจภายหลังอย่างแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังฝุดลุกขึ้นยืนและชะงักหน้าไปหาคนตรงหน้าอย่างลึมตัว พร้อมบอกรัวเร็วออกไปราวกับกลัวตัวเองจะเปลี่ยนใจ

“ทำสิจ๊ะ ทำ เป็นแม่คร่ำก็ได้จ๊ะ ฉันชอบทำกับข้าว...” ลังเลอยู่นิดหน่อย ก่อนจะปิดท้ายประโยคว่า “ที่สุดเลย”

“ดี” จังเธอเริ่มงานพรุ่งนี้เลย”

“พุงนี่นะจ๊ะ”

เธอเอออตาม แต่กลับรู้สึกมวนช่องท้องอย่างประหลาด ทั้งมือไม้
ยังเย็นเฉียบจนน้ำใจหาย ในสมองมีแต่คำคำนี้ดังกึกก้องอยู่

แม่-คร้ว!

หญิงสาวไม่รู้ว่เธอหนึ่งนี้อยู่อย่างนั้นนานกี่วินาที มารู้สึกตัวอีกทีก็
ตอนได้ยินเสียงขาเก้าอี้ครูดพื้นดัง และคนตรงหน้าผุดลุก มือทั้งสองข้าง
ของเขาวางลงบนโต๊ะ ส่วนใบหน้ารุกริมก็ชะโงกเข้ามาใกล้ พร้อมกับมอง
เธออย่างค้นคว้าจนคนถูกมองเผลอต้วผงะไปทางด้านหลังเกือบจะทันที รีบ
ส่งยิ้มแหย่ให้เขาแทบไม่ทัน แต่รอยยิ้มของเธอคงบิดเบี้ยวเหยเกินกว่าชั้น คน
ตรงหน้าเลยเลิกคิ้วน้อยๆ แล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลงกว่าเดิม

“แล้วนั่นเป็นอะไร ทำไมเธอถึงได้หน้าซีดแบบนั้น”

“ฉันท้อ...ฉันท้อ...” เธอยกมือลูบหน้าด้วยความตกใจ ก่อนยิ้มแหย่ให้
อีกฝ่ายแล้วตอบออกไปว่า “ฉันท้อใจนะจ๊ะ เวลาดีใจฉันท้อหน้าซีดแบบนี้แหละ
จ๊ะ”

“จันวันนี้เธอคงดีใจมากเป็นพิเศษ เพราะหน้าเธอนะซีดยิ่งกว่า
กระดาดเสียอีก”

“จ๊ะ ฉันท้อใจมากเลย” เธอกัดฟันรับคำ ขณะที่อีกฝ่ายมองมาด้วย
สายตาเหมือนจะรู้ทัน

“หวังว่าเธอคงจะไม่ดีใจแบบนี้ทุกวันนะ เพราะไม่มีใครที่นี่ยอยากได้
แม่คร้วที่มีหน้าตาทำทางเหมือนเด็กมัธยมที่พร้อมจะเป็นลมได้ทุกเมื่อ”

คนที่โดนหาว่าเป็นเด็กมัธยมมองคนว่าอย่างไรไม่เชื่อหูตัวเอง มีหน้าซำ
ยังไม่รู้จะปลาบปล้อมหรือวิตกดีตอนได้ยินเสียงนุ่มของภาสันต์ถามว่า

“ว่าแต่...หนูดินอายุเกินยี่สิบแล้วแน่หรือ”

“แน่จ๊ะ ฉันท้ออายุยี่สิบห้าแล้ว”

นี่เป็นสิ่งที่เธอไม่ได้โกหก แต่เหมือนทั้งสองจะไม่ยอมเชื่อนัก
เพราะเขามองเธอกวาดไปทั่วตัวอย่างไม่เกรงใจ และบอกหน้าตาเฉยว่า

“แต่ถ้าบอกว่าลิป้าก็หน้าเชื่อ”

เคยมีคนบอกว่าเธอหน้าตาเด็กกว่าอายุมาก แต่หญิงสาวไม่เคยโดนลดอายุไปถึงลิป้าสักที

มีหน้าซ้ำยังไม่แน่ใจว่าคนพูดหมายถึงหน้าตาหรือทรวดทรงองค์เอวของเธอกันแน่ เพราะสายตาคมคุ่นั้นวนเวียนกลับมาที่บริเวณทรงอกเธอ คล้ายมองประเมินอีกครั้ง เป็นโชคดีของเขนที่ภาสันต์ตั้งคำถามขึ้นเสียก่อน ทำให้ชายหนุ่มรอดพ้นจากถูกทำร้ายไปได้อย่างเฉียดฉิว เพราะเธอถือคติที่ว่า...

โดนหว่าหน้าเด็ก ยังไม่เจ็บเท่านมเล็ก!

“วันนี้หนูดินเอาเสื้อผ้าขาวของติดตัวมาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าจะ ฉันทิ้งไว้ที่โรงแรม...” เธอจำใจบอกชื่อโรงแรมเล็กๆ ในตัวอำเภอที่เช่าพักเมื่อคืนนั้นออกไปอย่างเสียไม่ได้ “เพราะไม่รู้ว่าคุณจะรับฉันเข้าทำงานเลยหรือเปล่า”

“แล้วนี่หนูดินมาที่เรนี้ได้ยังไง” ภาสันต์เอ่ยถามอย่างมีน้ำใจ

“ฉัน...เอ่อ...ฉันมากับรถของทางไร่ที่เข้าไปรับคนมาสัมภาษณ์จากในอำเภอจะจ๊ะ”

“นั่นเดียวเธอก็คอยกลับไปกับรถเขาก็แล้วกัน”

เขนสรูป แล้วทำท่าจะลุกไปจากห้องนั้นเพราะหมดธุระของเขาแล้ว แต่ภาสันต์กลับร้องท้วงขึ้นทันควัน

“เห็นจะไม่ได้หรอกครับพี่เขน ผมเพิ่งเห็นรถของเราออกไปส่งคนที่มาสัมภาษณ์เมื่อครู่นี้เอง”

“อ้าว! ทำไม่เป็นอย่างนั้นละ” เขนอุทาน ท่าทางเขาดูหัวเสียหน่อยๆ ขณะที่ภาสันต์รีบกล่าวต่อ

“สงสัยลุงเชิดคนขับแกไม่นึกว่าจะมีหนูดินตกค้างอยู่อีกคนนะสิครับ”

“อู๋บ๊ะ! จะไม่นึกได้ยังไง หรือแกไม่ได้นับว่าตอนไปรับคนมาสัมภาษณ์มีกี่คน ตอนจะออกไปส่ง ก็ต้องมีคนติดรถออกไปเท่าเดิมสิ”

“ก็คงนั่นแหละครับ” จากนั้นภาสันต์ก็ลดเสียงลงเหมือนไม่สบายใจนัก แต่หญิงสาวคนเดียวในห้องนั้นยังคงได้ยินอยู่ดี “แต่ผมว่าแกแกลังเลมากกว่า พี่เขนก็รู้สูงเชิดแกตาชาวขนาดไหน คงกลัวว่าจะถ้าต้องรอไปส่งหนูคืน แล้วกว่าจะกลับขึ้นมาก็มีตพอดี”

เขนยิ้มปากเมื่อได้ยินเช่นนั้น และเหลือบมองดูเธออย่างครุ่นคิด ขณะที่ภาสันต์ออกความเห็นว่

“ผมว่าพี่เขนต้องเข้าไปส่งหนูคืนที่ในเมืองแล้วละ”

“ฉันนี่หรือ”

เห็นหนุ่มเควราครีมีโรคจิตหันไปเลิกคิ้วแปลกใจใส่หนุ่มบอยแบนด์เกาหลี แล้วทั้งคู่ก็ถกเถียงกันราวกับเธอไม่ได้อยู่ในห้องนั้น

“ก็...ผม...ผมเพิ่งไปทำเลสิกมา พี่ก็รู้ว่าเวลาขับรถกลางคืนมันจะเห็นภาพซ้อนกันนิดๆ”

เขนเงิบไปเมื่อได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวเลยกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจว่า

“เอ่อ...ถ้าพวกคุณไม่สะดวก ฉัน...ฉันหาทางกลับเองก็ได้จ้ะ”

“ไม่ได้หรอก รถสองแถวที่เข้ามารับคนตามหมู่บ้าน วิ่งแคว้นละสองเที่ยวเท่านั้น แล้วเที่ยวสุดท้ายก็ผ่านไปตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วด้วย และพี่เขนไม่ยอมให้รถคนแปลกหน้าเข้ามาในโรงนี้เด็ดขาด ถ้าเขาไม่ยอมไปส่งหนูคืน หนูคืนก็คงต้องค้างที่นี่แล้วลงไปเอาเสื้อผ้าข้าวของที่โรงแรมพุงนี้แล้วละ”

คำตอบของหนุ่มบอยแบนด์ทำให้หญิงสาวถึงกับพูดไม่ออก เธอไม่อยากจะค้างคืนที่นี่อย่างตกกระไดพลอยโจน พอๆ กับไม่ต้องการนั่งรถไปกับเขนสองต่อสองนั่นแหละ

ก็ใครเล่าจะอยากไปไหนมาไหนกับผู้ชายที่มีหน้าตาเหมือนโจรฆ่าข่มขืนชิงทรัพย์แบบนี้!

ในที่สุดเขนเลยเป็นฝ่ายพูดขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะให้เวลาเธอเก็บของสักสองชั่วโมงก็แล้วกัน”

“เก็บของทำไมจ๊ะ”

เป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้เหมือนกัน ที่เธอรู้สึกเหมือนหุฟาดเพื่อน ไม่เข้าใจภาษาที่อีกฝ่ายพูด เหมือนเขาตะโกนมาจากดาวอังคารก็ไม่ปาน

“ก็ถ้าเธอจะเริ่มงานที่ในวันพรุ่งนี้ ก็ต้องย้ายมาอยู่ในร้านตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

คำตอบนั้นทำให้หญิงสาวตกใจจนเอ่ยถามเสียงหลงออกไป

“เดี๋ยว...ทำไมฉันต้องมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่วันนี้ด้วยล่ะจ๊ะ”

“เพราะคนงานที่นี่จะต้องเริ่มงานตอนแปดโมง เลยต้องกินข้าวเข้าตอนเจ็ดโมงทุกวัน ดังนั้นถ้าเธอไม่มาค้ำที่นี่ แล้วจะไปจ่ายตลาด ทำอาหาร เข้าให้ทุกคนกินได้อย่างไร เว้นเสียแต่ว่า...เธอจะไม่ทำงานนี้”

คิ้วหนาเลิกขึ้นในอากัปกิริยาเกือบเป็นท่าทนายทำให้หญิงสาวเถียงไม่ออก ได้แต่ตอบรับเสียงอุบอิบในลำคอ

“ทำอะไร ถ้าพวกคุณอยากให้ฉันมาค้ำที่นี่วันนี้ก็ได้จ๊ะ”

หลังจากตอบออกไปได้ไม่กี่นาที ชั่วโมง หญิงสาวก็ได้รู้ซึ่งถึงรสชาติของคำว่า ‘ลูกไก่ในกำมือ’ และคิดอยากเปลี่ยนใจเป็นกำลังเมื่อพบว่าจู่ๆ เธอก็กลายเป็นตัวประกอบในภาพยนตร์แอคชั่นจากฮอลลีวูดเรื่อง *The Fast and The Furious* ซึ่งมุ่งเน้นไปที่ความตื่นเต้นและหวาดเสียวจากการประลองความเร็วบนท้องถนนไปโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เพราะจู่ๆ คนขับรถกระบะที่นั่งอยู่ก็เร่งความเร็วของรถที่ขับอยู่จนน่ากลัวจะแหกโค้ง ยิ่งกว่านั้นเขายังแซงซ้ายตรงไหล่เขาหน้าตาเฉย ทำให้เธอถึงกับหวีดร้องออกมาโดยไม่รู้ตัว คนขับเลยบอกหัวนๆ ว่า

“ไม่ต้องกลัว ฉันสลัดมันหลุดไปได้แล้ว”

“สลัด...สลัดอะไรจ๊ะ” ภาวนาให้เขาพูดถึงสลัดหรืออาหารจานผัก แทนที่จะเป็นอย่างอื่น

“มีคนตามเรามาตั้งแต่ออกจากไร่”

ฝ่ายนั้นตอบเรียบๆ แต่คนฟังเริ่มน้ำลายจับเป็นก้อนอีกรอบ และ
มั่นใจว่าแก้วตาดำจะต้องลดขนาดลงเหลือเท่าปลายเข็มหมุดแน่ๆ

“ตาม...ใครตาม แล้วตามทำไมจ๊ะ”

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน”

“มีคนจ้างจะเล่นงานคุณหรือจ๊ะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะใช้หรืออาจจะไม่ใช้ก็ได้”

“ฉันไม่เข้าใจ มันใช่หรือไม่ใช่จ๊ะ”

“ก็เป็นไปได้ทั้งสองอย่าง” เขาอธิบายเสียงหูตึงเล็กน้อย ก่อน
ตัวตตามองเธอ ฝ่ายนั้นคงเห็นว่าหญิงสาวงุนงงจริงไม่ได้แกล้งทำ เลยขยาย
ความให้ฟังว่า “อย่างแรกพวกมันอาจจะแค่สะกดรอยตามฉันมาเฉยๆ เพราะ
อยากรู้ว่าฉันไปซื้อปุ๋ย ซื้อยาสำหรับกู่หลาบจากใคร หรือเอากู่หลาบไปขาย
ใครบ้าง”

“แค่ซื้อปุ๋ย ซื้อยา ก็ต้องสะกดรอยตามกันแล้วหรือจ๊ะ”

หญิงสาวเริ่มไม่อยากจะเชื่อ และคิดถึงเรื่องที่เคยได้ยินมา เรื่องที่บอก
ว่าคนของไร่อมรมัทนาค้ายาเสพติด

เลยพานสงสัยว่านายเครครีมีโรคจิตนี้หาเรื่องปุ๋ย เรื่องยามาอ้างเพื่อ
โกหกเธอหรือเปล่าก็ไม่รู้

“สูตรปุ๋ย กับยาฆ่าแมลง รักษาโรคที่เราใช้ บางสูตรเป็นความลับ
ทำให้กู่หลาบของเราแตกต่างจากกู่หลาบไร่อื่น และเพราะแบบนี้ฉันจึงไม่คิด
จะรับคนงานเข้ามาในไร่ง่ายๆ”

เธอฟังแล้วก็พยักหน้าหงึกๆ ก่อนถามต่อไปว่า

“แล้วเขาจะจ้างเล่นงานคุณทำไมจ๊ะ”

“เพราะฉันเป็นคนของไร่อมรมัทนาละมัง”

“แปลว่า...ใครก็ตามที่ทำงานให้ไร่อมรมัทนา จะต้องโดนหมายหัวหรือ
จ๊ะ” ถามเสียงสั้นและใจแป้วลงทันที

“ก็ไม่เชิง แต่มีโอกาสนิ่งทั้งเรื่องโดนเล่นงานหรือสะกดรอยตาม”

“แล้วแม่ครัวอย่างฉันจะพลอยโดนลูกหลงไปด้วยไหมจ๊ะ”

คนขับเลยเหลือบมามองเธอแวบหนึ่ง ก่อนหันกลับไปจดจ่อกับถนนตรงหน้าเช่นเดิมแล้วรับคำหน้าตาเฉยว่า

“แน่นอน แค่อะไรมาทำงานที่นี่ เธอก็มีค่าหัวแล้วละ”

คำตอบแค่นี้ก็คำของเขนทำให้คนฟังใจฝอลงไปยิ่งกว่าเดิม เลยกัดฟันถามไปว่า

“แล้วถ้าฉันลาออกล่ะจ๊ะ”

“เธอเซ็นสัญญาเข้าทำงานกับเราแล้วต้องทำไปไม่ต่ำกว่าครึ่งปี จะลาออกไม่ได้เว้นแต่โดนไล่ออกไปเสียก่อนนั่นแหละ แต่ฉันเชื่อว่าเธอไม่อยากโดนไล่ออกหรอก” ดวงตาของเขาเหลือบมองเธออย่างถ้อยถนอมดีใจเหมือน “ที่สำคัญตอนรูปร่างของเธอถูกพิมพ์แจกไปทั่วไว้เพื่อประกาศให้ทุกคนรู้แล้วว่าเธอเป็นแม่ครัวคนใหม่ของเรา จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรก็ไม่ได้เสียแล้ว”

“ฉันแค่มาทำงานเป็นแม่ครัวเองนะจ๊ะ ทำไมพวกคุณต้องทำถึงขนาดนั้นด้วย” หญิงสาวอุทาน

“เพราะที่นี่ไม่ต้อนรับคนแปลกหน้า และนับตั้งแต่วินาทีนี้ไป เธอก็ไม่ใช่คนนอกอีกต่อไป แต่เธอเป็นหนึ่งในพวกเราแล้ว ดังนั้นคนทั้งไร่จะต้องรับรู้เรื่องนี้ด้วย และถ้าคนทั้งไร่รู้ คนนอกใครที่คอยจับตามองพวกเราอยู่ก็คงรู้เหมือนกัน”

คำตอบของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวบีบมือทั้งสองข้างเข้าหากันแน่นพร้อมกับสวดมนต์เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี และขอให้ไม่มีใครไต่ถามมาปาดหน้ารถของพวกเธอจนตกไหล่เขา หรือมีมือปืนโผล่มารัวอาก้าใส่รถคันนี้ ทั้งยังขอให้กระจกรถเป็นกระจกกันลูกกระสุนด้วย

เพราะ...

เธอยังไม่อยากตายในคราบของ ‘หนูดิน’ แบบนี้

๒

ปัญหาของแม่ครัวหมาดๆ

แดดตอนบ่ายร้อนจัดทั้งๆ ที่เป็นต้นฤดูหนาว ทว่าแม่ครัวหมาดๆ ของไร่กุหลาบอมรมั้หนายังคงยืนปักหลักนั่งอยู่หลังประตูกระจกสีชาบานใหญ่ของโรงแรมหนึ่งในไม่กี่แห่งของอำเภอเล็กๆ น้อย่างกระวนกระวายหญิงสาวรอจนกระทั่งท้ายรถกระบะที่เขนขับหายลับไปจากคลองสายตาถึงค่อยหันไปส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้แก่เสมียนโรงแรมที่มองมาด้วยความสงสัยแล้วจึงผลุนผลันไปที่ลิฟต์ตัวเดียวของโรงแรม พร้อมกับนึกทบทวนตำแหน่งงานที่เพิ่งได้รับมาสดๆ ร้อนๆ ไปด้วย

แม่ครัวไร่กุหลาบในจังหวัดทางเหนือของประเทศนั้นหรือ
ฟังดูแล้วน่าจะเป็นอาชีพในฝันของสาวๆ หลายคนทีเดียว
แต่...

สำหรับเธอแล้วนี่คืออาชีพในฝันร้ายชัดๆ

เพราะถึงหญิงสาวจะเพิ่งไม่ไปว่าอยากมีกุหลาบแทนผ้าห่มนอนอย่างเจ้าหญิงหัวแม่มือ ทั้งยังเคยได้ยินมาว่าดอกกุหลาบคือดอกไม้ที่เป็นตัวแทนของความรัก และการทำอาหารเก่งทั้งคาวหวานคือคุณสมบัติที่ดีซึ่ง

ผู้หญิงควรมี

แต่เธอเคยมีความหลังที่จดจำจนขึ้นไปชั่วชีวิตกับกุหลาบกอใหญ่
แสนสวยมาแล้ว เลยมั่นใจว่าจะไม่มีวันเลือกกุหลาบเป็นตัวแทนของความ
รักแน่นอน...ถ้าเป็นความเกลียดก็ว่าไปอย่าง

ส่วนเรื่องทำอาหารนั้น เธอได้ยกตะหลิวแทนธงขาวเพื่อแสดงความ
ศิโรราบไปนานแล้ว

เพราะถ้ามีการสอบทำกับข้าวด้วยเมนูพื้นฐานของครัวไทยด้วยไข่
สี่ประการ อันได้แก่ ไข่ต้ม ไข่ตุ๋น ไข่ดาว ไข่เจียว แล้วละก็ หญิงสาวมั่นใจ
ว่าเธอจะต้องสอบตก

ไข่ต้มของเธอมีหน้าตาเหมือนนกกาบตที่หล่นจากปากฟ้า ด้วยเนื้อ
ไข่ขาวถูกเกาะติดไปกับเปลือกไข่เป็นจำนวนมากจนผิวไข่กลายเป็นหลุมเป็น
บ่ออย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งกว่านั้น ไข่ต้มของเธอก็มักเหลือเนื้อไข่แค่ครึ่งฟอง
ด้วยเปลือกไข่มักแตกตอนต้มเสมอ ทำให้ไข่ขาวเกือบครึ่งไหลย่อยออกมา
จับตัวเป็นก้อนในน้ำเดือด ขณะที่ไข่ตุ๋นถ้าไม่เหลวจนเกือบเป็นโจ๊ก เนื้อไข่
ก็จะเต็มไปด้วยรูพรุนของฟองอากาศ ส่วนไข่ดาวถ้าไม่ดิบจนน่ากลัว ก็สุก
เกินไปเพราะไข่ขาวจะเลยคำว่ากรอบไปเป็นเกรียมเสียทุกครั้ง ไข่เจียวของ
เธอก็ทั้งด้านและกระด้างจนสมควรทิ้งลงถังขยะเท่านั้น หรือถ้าเป็นไข่เจียว
หมูสับ กว่าหมูจะสุกไข่ก็ไหม้ไปเสียก่อนแล้ว

ยิ่งกว่านั้นปากซอยบ้านที่กรุงเทพฯ ก็มีร้านหาบเร่ แผงลอยผุดขึ้น
ราวกับดอกเห็ด ลึกลงไปบริเวณกลางซอยก็มีตลาดนัดหลังเลิกงานลับตาที่
ละสามครั้ง มิหนำซ้ำในซอยแห่งนี้ยังมีร้านสะดวกซื้อนับรวมกันได้ถึงสี่ร้าน
แล้วเธอจะทำกับข้าวไปทำไม

ขอให้แค่มีเงินก็ไม่มียวันอดตายแน่นอน

แต่...

เธอไม่มีเงิน!

และนี่เป็นปัญหาใหญ่!

ตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวหญิงสาวมีเงินสดเหลือในบัญชีฝากเพื่อเรียก
ไม่ถึงห้าพัน แต่มีใบแจ้งหนี้บัตรเครดิต ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์มือถือกับ
ค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกมากมายยาวเป็นหางว่าวรออยู่

แต่ถ้าเติมดวงยอมมาสืบทอดตัวการผู้อยู่เบื้องหลังความปั่นป่วน
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในบ้านไร่อมรมัทธนา เธอจะได้รับค่าจ้างก้อนใหญ่ ซึ่ง
นอกจากจะช่วยปลดหนี้ปลดสินได้หมดเกลี้ยงแล้ว ก็ยังทำให้มีกินมีใช้
ไปได้อีกสักพักหนึ่งเลยทีเดียว

เพราะแบบนี้ เธอจึงตัดสินใจทำให้ 'เติมดวง' หญิงสาวรูปร่างเล็ก
กะทัดรัด เจ้าของใบหน้ารูปหัวใจกระจุมกระจิมเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ
ชั้นดีที่มีเรือนผมยาวตัดเป็นลอนสวยด้วยเทคโนโลยีล่าสุดจากญี่ปุ่น ทั้ง
ยังทำสีเหลืองน้ำตาลเข้มเป็นเงางามชวนมอง หายตัวไปจากบ้านที่เคยอยู่
และงานที่เคยทำ ส่วนเบอร์โทรศัพท์ที่เคยใช้ก็ถูกเปลี่ยนใหม่ เพื่อจะได้มั่นใจ
ว่าไม่มีใครตามตัวเธอเจอ

จากนั้น 'หนูติน' ก็มาปรากฏตัวขึ้นในดินแดนแห่งนี้โดยมีแว่นตา
กรอบหนาประดับอยู่บนใบหน้าเกินกว่าครึ่งจนแทบมองไม่เห็นว่ใบหน้าที่
แท้จริงเป็นเช่นไร ขณะที่เรือนผมที่เคยเป็นสีน้ำตาลเข้มประกายทองก็ถูก
ย้อมเป็นสีดำสนิทยิ่งกว่าขนกาน้ำ ทั้งยังถูกตัดเป็นทรงบ๊อบยาวเลยตั้งหูมา
นิดหน่อย เพื่อให้เธอแสกตรงกลางศีรษะและติดกับพลาสติกสีสดเหนือใบหู
ทั้งสองข้าง ส่วนชุดที่เติมดวงสวมนั้นก็ เป็นชุดแบบชาวบ้านๆ ง่ายๆ อย่าง
ชุดผ้าถุงสีพื้นกับเสื้อลายดอกจุดฉาดพอดีตัวกับรองเท้ายางน้ำแบบคิบบ
ตราช้างอีกคู่หนึ่ง

ถ้าจะบอกว่าหนูติน คือพี่สาวที่พลัดพรากมานานของ หนูหิน จาก
บ้านโนนหินแห่ ที่คุณผดุง ไกรศรี วาดไว้ในหนังสือการ์ตูน *มหาสนุก* ก็ไม่
ผิดนัก จะต่างกันอยู่บ้างก็ตรงที่หนูตินมีกระเป๋า กระเป๋าอยู่เต็มปลายจุมุก
และสวมแว่นตากรอบใหญ่จนหน้าตาละม้ายคล้ายนกฮูก ทั้งยังหอดไซ่ดาว
เจียวไซ่เจียวยังไม่เป็นเสี้ยวด้วยซ้ำ

นี่ก็ตรงนี้ก็อดเสียล้นหลังวาบไม่ได้ ถ้ามัวตัวเองว่าเธอจะปลอมตัวเป็นหนูเดินไปได้สักกี่น้ำ

นี่มันชีวิตจริงนะ ไม่ใช่นิยาย!

ที่หญิงสาวชาวกรุงอย่างเธอจะหันไปยอมสืบทอดให้ตัวดำเป็นเหียง และคว่ำไผ่ปลอมมาติดตรงปลายคาง แล้วจะตบตานายจ้างได้ ครั้นจะปลอมตัวเป็นหนูม่น้อยคอยซังกาแพ้ให้เขนแล้วเดินตามต้อยๆ เรียกเขาว่า นายฮะๆ ทั้งวัน ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะถึงเธอจะไม่ได้มีทรวดทรงองค์เควเหมือนนางเอกหนังเอวีของญี่ปุ่น แต่ก็ไม่ใช่สาวจอบแบบสามสิบนิ้วที่ปลอมตัวเป็นผู้ชายแล้วคนจะมองไม่ออก

ยิ่งกว่านั้น ความคิดที่ว่าเธอจะต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสี่ยงของกระสุนที่คิดปองร้ายคนในไร่อมรมัทธนาทุกวี่ทุกวัน ก็ทำให้หญิงสาวชนลุ่มชู้ด้วยความหวาดกลัว และเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิม

บางทีเธอกับหุ้นส่วนควรรหาทางสร้างรายได้ทางอื่น เพราะดูแล้วงานนี้น่าจะมีแต่ตายกับตายเท่านั้น

ทว่าคนบางคนไม่กลัวตาย ตราบใดที่ความตายยังไม่ย่างกรายมาหาตัวเอง และนี่คงเป็นความรู้สึกของเมืองแมนในตอนนี้อย่างยิ่ง เพราะถึงเธอจะบอกเขาปากคอสนัดด้วยน้ำเสียงซัดแจ้วปราศจากสำเนียงเหน่อว่า

“ฉันว่าฉันทำงานที่นั่นไม่ได้หรอกแมน ฉันไม่เชื่อหรอกว่าฉันจะเอาตัวรอดจากลูกกระสุนพวกนั้นได้”

“กระสุน? กระสุนอะไร”

ฝ่ายนั้นถามด้วยสีหน้าบอกถึงความแปลกใจอย่างที่สุด จนเต็มดวงนี้ก็อยากจะตะคอกเขาเป็นครั้งแรก ไม่อยากเชื่อว่าเพื่อนของเธอจะความจำสั้นหรือเป็นอัลไซเมอร์ตั้งแต่เพิ่งอายุได้แค่ยี่สิบกว่าๆ แบบนี้

แต่เธอมั่นใจว่าจริงๆ แล้วเขาไม่ได้เป็นอะไรนอกจากโรคไวรัส ‘มันนี่’ ขึ้นสมอง จนอาการ ‘งก’ กำเริบ เลยไม่คิดหวังชีวิตคนที่เป็นอย่างเพื่อนสนิท

และหุ่นส่วนแบบนี้

“ก็กระสุนจากศัตรูของพวกเขาไร้อารมณ์หาใจ แก่ก็รู้ว่ามีคนจ้องจะฆ่าพวกเขาอยู่ตลอดเวลา”

“แต่ผมว่าคนพวกนั้นจ้องจะฆ่าพวกตัวหัวหน้าคนงานหรือนายฟ้าคำรนต่างหาก ไม่ใช่แม่ครัวในไร่อย่างเต็มแน่ๆ”

ฟ้าคำรน ที่เมืองแมนเอ่ยถึงคือบุตรชายของพ่อเลี้ยงฟ้าอมร เจ้าของไร่อมรมัทนาซึ่งถูกลอบยิงร้ายและหายตัวไปอย่างลึกลับเมื่อสิบปีก่อน จนเกิดกระแสข่าวลือว่าเขาตายไปแล้ว

การหายตัวไปของพ่อเลี้ยงฟ้าอมรทำให้ ฟ้าคำรน กลายเป็นผู้สืบทอดมรดกส่วนมากของเขา และได้ชื่อว่าเป็นคนหบดีที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งของจังหวัด แต่ชายหนุ่มเก็บเนื้อเก็บตัวเสียจนกลายเป็นบุคคลลึกลับ ไม่มีใครเห็นหน้าเขามาจนเกือบสิบปีหรืออาจจะนานกว่านั้นด้วยซ้ำไป

ด้วยเหตุนี้เองจึงมีข่าวลือหลายกระแสเกิดขึ้น บางคนบอกว่าเขาถูกลูกหลงจากการถล่มยิงด้วยอาวุธสงครามของกลุ่มคนไม่ทราบฝ่ายและเสียชีวิตไปพร้อมกับมารดา บ้างก็ว่าเขากับบิดากลายเป็นเจ้าชายนิทราอยู่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดังในตัวเมือง แต่พวกเขาหนีมาจนหมดแล้วก็ไม่พบรายชื่อของฟ้าอมรกับบุตรชายว่าเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลใดสักโรงพยาบาลเดียว ทั้งคู่จึงค่อนข้างเชื่อว่าพ่อเลี้ยงใหญ่เสียชีวิตไปนานแล้ว แต่ฟ้าคำรนน่าจะยังมีชีวิตอยู่ เพราะแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ของเมืองแมนยืนยันมาเช่นนั้น

แต่พอพวกเขาลองช่วยกันสืบหา ก็ไม่มีใครสามารถยืนยันได้ว่าเจ้าของไร่คนดังอยู่ที่ไหนและมีหน้าตาเป็นอย่างไร

เต็มดวงรู้แต่ว่าเขาน่าจะมีอายุต้นสามสิบเพียงเท่านั้น และน่าจะอ่านเขียนภาษาอังกฤษคล่องแคล่ว ด้วยสืบรู้มาจากแหล่งข่าวที่แน่ใจได้ว่าฝ่ายนั้นถูกส่งไปเรียนหนังสือในต่างประเทศตั้งแต่เยาว์วัย หญิงสาวเลยค่อนข้างมั่นใจว่าฟ้าคำรนน่าจะเป็นนายจ้างของเธอนั่นเอง

แต่ตอนนี้ใครบางคนที่อยู่เบื้องหลังการลอบสังหารฟ้าอมรกับฟ้าคำรน อาจเปลี่ยนใจหันมาลั่นไกใส่เธอแทนก็เป็นได้

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวหายใจไม่คล่องนัก ตอนบอกกับเพื่อนสนิท ออกไปว่า

“แต่นายเซนบอกฉันว่า แค่ฉันได้เชื่อว่าทำงานในไร่นั้น ฉันก็มีค่าหัวแล้ว”

“นายเซน?”

“ก็หัวหน้าคนงานในไร่ หนึ่งในสามคนที่นายจ้างของพวกเราออกไป”

เธอตอบ

“เออ จริงด้วย ฉันลืมไป”

เมืองแมนยอมมารับ ทำให้เต็มดวงตัดสินใจลองแกล้งถามเพื่อนสนิทดูอีกครั้ง หลังจากที่พยายามมาแล้วหลายครั้งในรอบหลายวันนี้

“จริงสิ จนปานนี้แกยังไม่ได้ออกฉันเลยนะ ว่านายจ้างของเราเป็นใคร”

เมืองแมนทำหน้ายุ่งยากใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“ก็บอกแล้วไง ว่าผมบอกไม่ได้ๆ เขาขอให้ผมเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ แต่ผมกับเขาแค่สองคน ไม่ต้องการให้แพร่พรายออกไป”

“แต่ฉันเป็นทั้งเพื่อนและหุ้นส่วนของแก และเป็นคนเข้าไปพจญภัยในไร่นั้นนะโว้ย”

“ต่อให้เต็มเป็นแม่ผม ผมก็บอกไม่ได้”

เมืองแมนยืนกรานเสียงแข็ง สีหน้ากับแววตาเอาจริงอย่างเคยเป็น เช่นทุกครั้ง และลองฝ้ายั้นทำท่าแบบนี้ขึ้นมาเมื่อไร ก็แปลว่าเขาไม่ต้องการจะพูดเรื่องนี้อีก เต็มดวงเลยยอมหยุดซักไว้ ขณะที่เพื่อนสนิทเห็นว่าเธอไม่ได้แย้งออกไป เลยตั้งคำถามขึ้นว่า

“แล้วเต็มคิดว่าสองคนนี้เป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวขบริมฝีปากด้วยความสับสน

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ภาสันต์ดูสุขภาพ เรียบร้อย แต่หูตาแพรวพราว ดูหลุกหลิกไม่น่าไว้ใจ ส่วนนายเซน พอร์มจัดกว่า เข้มกว่า แถมหน้ายังโหด ไม่เบา และเขาน่าจะใหญ่ที่สุดในวันนี้เลยละ เพราะใครๆ ก็กลัวเขาทั้งนั้น แถมเขายังเป็นคนที่ตัดสินใจรับฉันเข้าทำงานด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นเต็มต้องจับตาคุณนายเซนให้มากกว่า” เมืองแมนล่ำทับ

“ไม่รู้จะได้ดูก่อนหรือตายก่อน” เต็มดวงบนพื้ม

“ผมว่าคนอย่างเต็มหนึ่งเหนียว ไม่ตายง่ายๆ หรือกนะ” เมืองแมนให้กำลังใจ แต่เต็มดวงฟังแล้วขวางหู

“หมายความว่ายังไงวะ”

เมืองแมนหัวเราะเหะๆ ก่อนพยายามให้กำลังใจเธอตามแบบของเขา

“ก็หมายความว่า เต็มเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ใครที่ไหนจะคิดฆ่าแกงได้ลงคอ เต็มแค่ไปทำกับข้าวในไร่โรมรมมหนา ไม่ได้ไปทำอะไรสักหน่อย”

“แต่่นายเซนบอกว่า ทุกคนที่ทำงานที่นั่นมีค่าหัว” เธอคร่ำครวญ

“อันนี้ผมว่ามันเวอร์ไปนะ” เมืองแมนไม่เห็นด้วย

“เวอร์ไม่เวอร์ฉันก็ไม่รู้ละ แต่วันนี้ตอนออกมาที่นี้ ก็มีคนสะกดรอยตามเรามา และเขาก็ทำเอาฉันเกือบหัวใจวายตอนซึ่งหนีมือปืนพวกนั้น”

“ต้องเป็นเรื่องบังเอิญแน่ๆ”

“บังเอิญจริงก็ดีสิ ฉันยังไม่อยากตายนะโว้ย”

หญิงสาวบอกเสียงอแงเหมือนเด็ก ทำให้เพื่อนสนิทถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนบอกว่า

“เออ รู้ ไม่มีใครอยากตายหรอก แต่ถึงเต็มไม่ไปทำงานที่นั่น เต็มก็มีสิทธิ์ตายได้เหมือนกัน ตายทั้งเป็นไง รู้ไหม”

“ฉันจะตายทั้งเป็นอย่างที่แกบอกได้ยังไงกัน”

แทนที่จะตอบ เมืองแมนกลับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใช้แทนเครื่องคิดเลข แล้วก้มหน้าก้มตาจวนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นโทรศัพท์มาประชิดกับ

ใบหน้าของเธอแล้วบอกว่า

“ก็เพราะว่าลูกค้าของเราต้องไม่ยอมแน่ๆ ถ้าเราสองคนยกเลิกงานชิ้นนี้กะทันหันแบบนี้ มีหวังเขาปรับเราอานเลย แต่นั่นยังไม่เท่ากับที่งานชิ้นนี้สำคัญกับพวกเราแค่ไหน เต็มก็รู้”

ใช่ เธอรู้

รู้เหมือนที่เมืองแมนรู้นั่นละ

เพราะหลังจากเรียนจบมาได้ไม่นาน พวกเธอก็เข้าหุ้กันเปิดสำนักงานนักสืบ ใหม่ๆ ที่ไม่ตรงกับสิ่งที่่ำเรียนมาเลยแม้แต่น้อย แต่เป็นเพราะเมืองแมนไม่ต้องการทำกิจการของครอบครัว เขามีนิสัยใจเย็น ช่างสังเกต ละเอียดยลลอ และเป็นนักคิดวิเคราะห์ ขณะที่เต็มดวงนั้นตกงานมาได้เกือบปีแล้ว หุนรอบที่ได้จากเงินประกันชีวิตบิดากับมารดาก็มันวันจะร่อยหรอลงไปทุกที มีอะไรผ่านมาก็ต้องคว้าเอาไว้

ดังนั้นเมื่อเพื่อนสนิทมาชวนให้เข้าหุ้ด้วย เพราะเห็นเต็มดวงหัวโวกแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเก่ง ทั้งยังมีมือเบา เท้าเบา และสามารถสะเดาะกลอนประตูไปถึงแม่กุญแจแบบต่างๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ เธอจึงไม่ลังเลที่ั้งๆ ที่ไม่เคยคิดว่าคนใจปลาชิวอย่างตนเองจะเป็นนักสืบได้ แต่พอได้ทำงานไประยะหนึ่งหญิงสาวก็พบว่าความสามารถพิเศษที่มีติดตัวมา เพราะมีปู่เป็นช่างทำกุญแจฝีมือชั้น เป็นประโยชน์กับงานที่ทำมาก เลยสนุกสนานไปกับงานทุกชิ้นที่เมืองแมนหามาให้ ทั้งสะกดรอยเป้าหมาย ตามหาคนหาย เผยโฉมหน้าก๊ิก ไปถึงอัตคตลึกลับ แต่ถึงอย่างนั้นกิจการของสองเพื่อนซี้ก็ยังไม่อย่างรุ่งเรืองเต็มที ไม่รู้ว่าเป็นที่เธอหรือเมืองแมนกันแน่ ที่ขยันรับงานฟรีเพราะสงสารผู้ว่าจ้างอยู่ับครั้งไม่ถ้วน

ก็จะไม่ให้สงสารได้อย่างไร ในเมื่อผู้ว่าจ้างเธอถ้าไม่ใช่เป็นพวกเมียหลวงที่ใกล้จะโดนผัวไล่ทิ้งลงหม้อพะไล ก็เป็นลูกกตัญญูออกตามหาพ่อแม่ที่เป็นอัลไซเมอร์แล้วพลัดหลงออกจากบ้าน มิเช่นนั้นก็เป็นเด็กประถมพินน่านมเต็มปากมาร้องให้อ้อนวอนให้ตามหาหมาหรือแม่แมวที่หายออก

จากบ้าน

พอเจอลูกค้าแบบนี้ติดกันหลายรายเข้า กำไรก็หาย ทุนก็หด หนี้สินเริ่มโผล่หน้ามาทักเป็นพักๆ ไป แต่ที่เลวร้ายที่สุดก็คืองานขึ้นก่อนหน้านี้ที่ทำให้พวกเธอถูกเล่นงานจนเกือบต้องปิดสำนักงานหนี ทั้งยังเกือบโดนฟ้องร้อง ทำให้ทั้งคู่ต้องลงขันกันจ่ายเงินไปไม่น้อย เพื่อฝ่ายที่ตั้งตัวเป็นโจทก์จะได้ยอมความไป

จากนั้นดวงของเต็มดวงกับเมืองแมนก็เหมือนดิ่งลงเหว ทั้งคู่ไม่มีงานเข้ามาอีกเลย จนกระทั่งเมื่อไม่กี่วันก่อน ที่มีลูกค้ารายใหญ่ติดต่อเข้ามาทางเมืองแมน พร้อมยอมจ่ายเงินค่าจ้างก้อนโตเพื่อสืบค้นเรื่องในไร่กุหลาบอมรมัทนา

นายจ้างของเธอต้องการให้เธอติดตามดูความเคลื่อนไหวของทุกคนในไร่แห่งนี้ว่ามีใครมีพิรุธน่าสงสัยหรือไม่ เพราะช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีคนงานในไร่รับจำนวนไม่ถ้วนได้เสียชีวิตลงอย่างลึกลับ และได้เพิ่มจำนวนถึงขั้นในระยะไม่กี่เดือนที่ผ่านมา

ถ้าพวกเธอสามารถหาตัวผู้ต้องสงสัยกับหลักฐานโยงโยไปจนถึงตัวผู้กระทำผิดได้ก็จะได้รับเงินค่าจ้างเพิ่มเป็นสองเท่าทันที

งานชิ้นนี้จึงเปรียบเหมือนเดิมพันที่สำคัญที่สุดในชีวิตของทั้งคู่ เพราะถ้าพวกเธอทำสำเร็จก็จะได้ทั้งเงินและชื่อเสียงขจรไกล แต่ถ้าล้มเหลวนอกจากจะมีหนี้สินตามมาเป็นพรวนแล้วก็อย่าหวังเลยว่าจะได้ทำมาหากินในวงการนี้อีกเลย

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้เต็มดวงต้องเดินทางมาถึงจังหวัดในภาคเหนือแห่งนี้ ขณะเดียวกันเธอก็มั่นใจขึ้นกว่าเดิมว่าฟ้าคำรณจะต้องเป็นคนจ่ายเงินค่าจ้างทั้งหมดนี้แน่ๆ ก็ใครกันเล่าจะมีเงินก้อนโตขนาดนี้ถ้าไม่ใช้มหาเศรษฐีอย่างเขา

ดังนั้นพอพวกเธออ่านข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับมาเสร็จ ก็เห็นพ้องต้องกันว่าคนที่ก่อเหตุร้ายไม่หยุดไม่หย่อนในไร่อมรมัทนาตลอดเวลาที่ผ่านมา

จะต้องเป็นคนเดียวกัน และมีความสำคัญในระดับหนึ่ง ทั้งยังทำงานที่นั่นมานานพอควร

ซึ่งคุณสมบัติที่ว่่านั้นมีอยู่ในตัวคนงานร่วมสิบคน แต่คนที่น่าสนใจที่สุดคือหัวหน้าคนงานทั้งสาม ทั้งสองเลยตัดสินใจพุ่งเป้าไปที่คนทั้งสามก่อน พร้อมกับคิดว่าฟ้าคำรณที่ซ่อนตัวอยู่อย่างลึกลับอาจนึกสงสัยคนสนิทของตัวเองก็ได้ แต่คงไม่รู้จะทำอย่างไร จึงตัดสินใจจ้างพวกเธอซึ่งเป็นคนนอกเข้าไปสืบค้นเรื่องราวทั้งหมด

“เอาน่า ผมรู้ว่าเต็มเครียด แต่เต็มก็รู้ว่าทางนั้นเขาไม่ยอมรับคนงานผู้ชายเลย ถ้าเขารับ ผมก็ต้องเป็นคนเข้าไปในนั้นแทนเต็มอยู่แล้ว”

“เออ ฉันรู้ และรู้ด้วยว่าห่วยเลยมาออกที่ฉันคนเดียวแบบนี้”

เธอปั่นกระป๋อดกระแปดและพาลนิกโมโหขึ้นมาที่การจะเข้าไปทำงานในไร่่อมรมัทานั้นยากพอๆ กับการสมัครเข้าทำงานในองค์การนาซาเสียอีก เพราะทางไร่่ไม่ได้รับสมัครคนงานใหม่มานานมากแล้ว และพอเปิดรับขึ้นมาก็รับแต่คนงานหญิงล้วนเท่านั้น

เต็มดวงเลยต้องเป็นคนปฏิบัติภารกิจนี้แทนเพื่อนสนิท ที่สัญญาว่าจะคอยดูเธออยู่ไม่ไกลนัก

ตอนแรกหญิงสาวตั้งใจจะใช้ชื่อจริง เอกสารจริง ในการมาสมัครงาน แต่เมื่อแหมนเป็นห่วงว่าทางคนของไร่่อมรมัทานจะตรวจสอบประวัติของเธออย่างละเอียดแล้วจะนึกสงสัยว่าบัณฑิตสาวอย่างเต็มดวงเลือกมาทำงานเป็นคนงานในไร่่กุหลาบได้อย่างไร เลยจัดการหาบัตรประจำตัวประชาชนปลอมมาให้เสร็จสรรพ

แผนการปลอมตัวเต็มดวงให้เป็น หนูดิน ที่สาวหนูหินจึงเกิดขึ้น ตามมาด้วยการทำบัตรประจำตัวประชาชนปลอมโดยยอดฝีมือชั้นเทพที่เมืองแหมนรู้จัก ซึ่งคนทำถึงกับเอาหัวเป็นประกันว่าจะไม่มีใครจับได้อย่างเด็ดขาดว่าบัตรประชาชนของหนูดินเป็นของปลอม ต่อให้เอาหมายเลขประจำตัวประชาชนบนบัตรไปตรวจสอบกับทะเบียนราษฎรก็ยังไม่แน่ว่าจะตรวจสอบ

ได้ เพราะเจ้าของหมายเลขที่ปรากฏบนบัตรนี้มีชื่อว่า ดอกดิน แทนหินโหม
เหมือนกัน เพียงแต่วันเดือนปีเกิดของดอกดินตัวจริง กับหินโหมนั้นห่างกัน
เกือบยี่สิบปี ทว่าข้อมูลเหล่านี้มีแต่ตำรวจเท่านั้นที่สืบค้นได้

และถ้าพวกเขาเข้าใจไม่ผิด คนในเรือนั้นยื่นคนละฝั่งกับกฎหมาย
อีกฝ่ายคงเห็นเธอเจียบไป เลยพยายามให้กำลังใจต่อ

“เอาน่า...ไม่ต้องกลัวหรอก ผมไม่ปล่อยให้เต็มเป็นอะไรไปอยู่แล้ว
เชื่อผมเถอะว่าการที่เต็มเข้าไปในเรือนรมั้หนาหนนี้มีแต่คุ้มกับคุ้ม”

“คุ้มยังงี้” เธอถามเสียงกังขา

“ก็ถ้างานนี้สำเร็จ นอกจากสำนักงานของเราสองคนจะไม่เจ๊งอย่างที่
เต็มกลัวมาตลอดแล้ว เต็มยังจะเหลือเงินไปชอปปิงด้วยนะ”

เต็มดวงฟังแล้วเบะปาก

“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ ไม่เชื่อผมหรือ” เมืองแมนทำท่าเหมือนน้อยใจ
“ใช่...ไม่เชื่อ” เธอตอบตรงๆ “ฉันว่าคิดจะล้างคองูเท่า่นะมันไม่ง่าย
หรอกนะ”

“ของแบบนี้ เราต้องค่อยๆ ดูกันไป อย่าเพิ่งฟันธง” เมืองแมนสอน
“แล้วไม่ต้องกลัวนะ ผมอยู่ข้างนอกก็จริง แต่จะหาทางช่วยเต็มเต็มที่ ขอ
อย่างเดียวให้ตั้งใจทำงาน ยิ่งเต็มสืบรู้เรื่องในเรือนี้เร็วเท่าไร ก็เป็นผลดีกับ
พวกเราเหมือนกัน”

“ไม่ต้องห่วง ฉันทำเต็มที่แน่ ขอแต่นายอย่าชิงหนีไปก่อนก็แล้วกัน”
เธอจ้องหน้าอีกฝ่าย

“ผมจะหนีทำไมเล่า”

“ก็เพื่อนายกลัวตาย ไม่อยากเป็นใช้ไป้ง”

“ผมกลัวตาย แต่ไม่คิดหรอกนะ ว่าจะเป็นที่ไป้งที่เต็มว่า เพราะ
กระสุนนัดหนึ่งไม่ใช่ถูกๆ ระหว่างเล่นงานคนแปลกหน้าอย่างพวกเรากับพวก
คนงานที่มีความสำคัญในไร่ ใครๆ เขาก็ต้องเลือกฝ่ายหลังกันทั้งนั้นแหละ”

“สาธุ ขอให้จริงเถอะ” เต็มดวงยกมือพนมท่วมหัว และไม่ยอมเลิก

วิตกง่าย ๆ “แต่ฉันบอกเลยนะ ว่าถึงจะตัดเรื่องศัตรูของพวกเขาไปโรแมนติก ออกไป ก็เชื่อว่าฉันจะปลอดภัย แก่ก็รู้ว่าฉันทำกับข้าวเป็นที่ไหนกัน” หญิงสาวโอดครวญ “ฉันว่าไม่เกินไปเมื่อเช้าพุงนี้ พวกเขาต้องจับได้แน่ๆ ว่าฉันไม่ได้เป็นแม่ครัวตัวจริง”

“ไม่ต้องห่วง เรื่องนั้นผมหาทางออกให้เต็มไว้แล้ว” คนที่เป็นทั้งเพื่อนและหุ้นส่วนบอกอย่างมั่นอกมั่นใจ

“ทางออกอะไร”

“เดี๋ยวนี้เขามีสอนทำอาหารในยูทูปให้เลือกโหลดดูไม่หวาดไม่ไหว รับรองว่าเต็มดูสักสามครั้งต้องทำตามได้แน่ๆ”

สามครั้งหรือ...

“น้อยไป อย่างฉันต้องสิบครั้ง ถึงจะเอาอยู่” หญิงสาวกระแทกเสียง จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม “และฉันขอบอกแก่เลยนะ ว่าฉันน่าจะยังไม่รู้เลยว่าจะทำอะไรให้พวกเขากินบ้าง แล้วให้เป็นแม่ครัวนี้ แปลว่าฉันต้องทำอาหารให้คนงานทั้งไรกินหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าเป็นแบบนี้แล้วฉันจะทำยังไง”

เมืองแมนเงียบไปนานเพราะรัฐซึ่งถึงเรื่องความไร้เสน่ห์ที่ปลายจვักของเพื่อนสาวเป็นอย่างดี

“งั้นเอาอย่างนี้ผมจะช่วยเต็มคิดเมนูทั้งเช้า กลางวัน เย็นเลยดีไหม แล้วผมจะเขียนรายละเอียดวัตถุดิบ ทั้งปริมาณ และวิธีทำคร่าวๆ ส่งข้อความไปให้เต็มทุกวัน แล้วถ้ามีโอกาสเต็มก็โหลดหาวิธีทำเสริมจากยูทูป หรืออ่านจากเว็บกันครัวในพันทิปเอา รับรองว่าเต็มต้องทำได้แน่ๆ”

เมื่อหมดทางโต้แย้งและข้ออ้างใดๆ มินหันเข้าเพื่อนสนิทก็ดูจะไม่ยอมปล่อยมือจากงานนี้ง่ายๆ หญิงสาวเลยต้องกัดฟันรับคำไปว่า

“ก็ได้ แต่ถ้าฉันโดนจับได้เมื่อไหร่ว่าเป็นแม่ครัวตัวปลอม แก่ต้องรีบไปรับตัวฉันออกมาก่อนพวกเขาจะสืบฉันโยนลงบ่อหมักปุ๋ยชีวภาพนะ ฉันยังไม่อยากเป็นปุ๋ยกุหลาบ”

“รับรองว่า ผมไม่ทิ้งเต็มอยู่แล้ว”

“แล้วถ้าที่เรีนรับสัญญาณมือถือกับเน็ตไม่ได้ล่ะ” เธอยังไม่วาง
กังวล

“ถึงรับไม่ได้ทันที แต่เต็มเป็นแม่ครัว ต้องได้มีโอกาสออกมาจ่าย
ตลาดบ้างแน่ๆ พอเครื่องจับสัญญาณได้เต็มก็รีบเปิดอ่านแล้วเซฟเก็บไว้
แค่นี้ก็หมดปัญหา”

เมืองแมนแก้ปัญหาให้ทีละเปลาะอย่างใจเย็น หรือมิเช่นนั้นก็เพราะ
อยากหาทางเอาตัวรอดไปก่อน

เต็มดวงฟังแล้วไม่รู้ลึกลงว่า ‘หมดปัญหา’ อย่างที่เมืองแมนพูดแม่แต่
น้อย เพราะถึงหาทางออกเรื่องหนึ่งได้ ปัญหาใหม่ก็ดูจะผุดตามขึ้นมาทันที

ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะบรรยากาศที่ดูตึงเครียดในโรงแรมรันทนาหรือเป็น
เพราะสัญญาณระแวงภัยในตัวของเธอเริ่มทำงานกันแน่ เต็มดวงจึงไม่มั่นใจ
กับอะไรทั้งนั้น ไม่มั่นใจแม้แต่รูปลักษณ์ตัวเองในตอนนี้อาจจะตกตาใครๆ
ไปได้หนักสักแค่ไหน

ความคิดนี้ทำให้เธอหันไปมองกระจกบานยาวในห้องอย่างเป็นกังวล
เห็นหญิงสาวหน้าตาซื่อๆ เหมือนนกฮูกตัวพอมๆ นุ่งผ้าถุงตัดดอกไม้จ้อง
มองตอบมาด้วยใบหน้ามุ่มมู่หู่ เลยอดไม่ได้ที่จะพ่นลมหายใจยาวเหยียด
เมืองแมนที่จับตาอยู่เลยรีบบอกว่า

“เชื่อผมสิว่าขอแค่เต็มทำให้เต็มที่ ก็จะไม่มีการส่งสัยเต็มแม้แต่คน
เดียว โดยเฉพาะตอนที่เต็มแต่งตัว ทำผมแบบนี้”

เต็มดวงถอนหายใจเฮือกโต พร้อมส่ายหน้าดิ๊ก แล้วกลั้นใจบอกเพื่อน
สนิทอย่างวิงวอน

“แต่ฉันว่าฉันต้องไม่รอดแน่ เรากลับกรุงเทพฯ กันเถอะ”

เมืองแมนหัวหน้า ที่พบว่าภารกิจกล่อมครั้งนี้ไม่ได้ผล

“นี่เต็มพูดจริงหรือนี่”

“จริงล้านเปอร์เซ็นต์”

ยื่นกรานเสียงหนักแน่นก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู
หนักๆ ดังขึ้น หญิงสาวเลยหันหน้าไปถามเพื่อนสนิทด้วยความสงสัย พร้อม
สังหรณ์ใจไม่ดี

“แกสั่งอะไรกับรุมเซอร์วิซเอาไว้หรือเปล่า”

“ไม่...ไม่ได้สั่งอะไรกับใครทั้งนั้น”

ฝ่ายนั้นส่ายหน้าหรือ สีหน้าท่าทางแปลกใจไม่แพ้กันเหมือนกัน แล้ว
ตอหน้เองที่ทั้งสองได้ยินเสียงทุ้มดังลอดประตูเข้ามา

“หนูดิน...นี่ฉันเอง เขน เปิดประตูด้วย”

๓

เรื่องที่คาดไม่ถึง

เสียงฝายนั่นทำให้เต็มดวงหน้าซีดตัวลั่น รู้ดีว่าถ้าหันไปส่องกระจก
ตอนนี้ ใบหน้าเธอจะต้องบิดเบี้ยวเหยเหยด้วยความตกใจอย่างถึงขีดสุด

“เขนหรือ...เขามาทำไม” เมืองแมนทำปากพะงาบๆ ถามเธอโดยไม่มี
เสียง

“ใครจะไปรู้วะ” ตอบเสียงลั่น ก่อนจะสะดุ้งโหยงในนาที่ต่อมา

“หนูดิน!”

ฝายนั้นเรียกชื่อเธอเสียงเข้ม พร้อมกับเคาะประตูแรงอย่างไม่เกรงใจ
ทำให้คนที่อยู่ในห้องรู้สึกเหมือนเขาพร้อมจะพังประตูเข้ามาทุกเมื่อ หญิงสาว
เลยรีบดันแกมผลักเมืองแมนให้เข้าไปในห้องน้ำแคบๆ ทางด้านหลังทันที
พร้อมกำชับว่า

“แกรอฉันอยู่ในนี้ก่อนนะ ห้ามออกมาก่อนเขาจะไปนะ”

“แล้วทำไมผมต้องซ่อนตัวด้วยล่ะ” ฝายนั้นร้องโวยวาย

คนถูกถามเลยซิงตาลี

“ก็แล้วจะให้ฉันอธิบายให้เขาฟังว่าแกเป็นใคร ในเมื่อเราสองคน

แตกต่างกันขนาดนี้”

เมืองแมนฟังแล้วก็รีบพยักหน้ารับโดยไม่อิดออดเพราะเตียงไม่ออก
ก็ในเมื่อเธออยู่ในชุดผ้าถุงยาวกรอมเท้า กับเสื้อแขนยาวลายดอกไม้ฉูดฉาด
ที่มีเสื้อใหม่พรมสีตุ่นๆ ราคาถูกทับอีกชั้นหนึ่งเพื่อกันหนาว ขณะที่เขาสวม
กางเกงยีนของดีไซเนอร์จากอิตาลี กับเสื้อยืดสีขาวยาวและมีแจ็กเก็ตยีนสีเดียว
ยี่ห้อเดียวกับกางเกงคลุมอย่างโก้เก๋

ดูอย่างไรก็ไม่ใช้เพื่อนพ้องพี่น้องกันเลย

และเต็มดวงเชื่อว่าคนที่มีสายตาเฉียบคมอย่างเขนจะต้องสังเกตเห็น
ทั้งยังอาจตั้งข้อสงสัยขึ้นมา

ข้อสงสัยที่เธอไม่รู้จะสรรหาคำตอบอย่างไรมาอธิบาย

โชคที่ดีที่เพื่อนสนิทยอมชวนตัวอยู่ในห้องน้ำแต่โดยดี เต็มดวงเลยรีบ
ก้าวยาวๆ ไปเปิดประตูห้อง เห็นเจ้าของร่างสูง ผิวเข้มแปลกตาในชุดกางเกง
ยีนกับเสื้อเชิ้ตยีนฟิงกรอบประตูรอเธออยู่ สีหน้าเขาแผ่รอยครุ่นคิดตอมน
มองผ่านหน้าเธอ แล้วกวาดสายตาไปทั่วห้อง และหยุดนิ่งที่กระเป๋าดูเดินทาง
ใบย่อมที่วางไว้บนเตียงนอน

“นั่นเธอจัดกระเป๋าเสร็จแล้วใช่ไหม ดี เราจะไปได้ไปกันเลย”

“ไหนคุณบอกว่าจะให้เวลาฉันสองชั่วโมงไง นี่มันเพิ่งผ่านมาชั่วโมง
เดียวเองนะ” เต็มดวงอุทานเสียงหลง และเห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วชนิดหนึ่ง ก่อน
ตอบออกมาว่า

“ข้อแรกฉันมีงานด่วนที่ต้องทำ เราเลยต้องกลับไปที่เราันตั้งแต่ตอน
นี้” คนพูดไม่พูดเปล่า แต่กลับก้าวสวบๆ ตรงไปฉวยหูกกระเป๋าของเธอติดมือ
ขึ้นมา พร้อมกับเร่งเต็มดวงหน้าตาเฉย “ข้อสอง ในเมื่อเธอกลายเป็นคนงาน
ในไร่ของเราแล้ว ก็ควรรู้ว่าที่นี่เราปกครองกันแบบพี่กับน้อง ดังนั้นเธอต้อง
เรียกฉันกับคนอื่นๆ ว่าพี่เข้าใจไหม”

“พี่หรือจ๊ะ”

“ใช่ พี่เชน พี่ภา พี่ต้า...” เขาเอ่ยชื่อเพื่อนๆ ตามออกมาอีก ขณะที่

คนโดนสังเือนักทบทวนในใจ

ที่ตัดที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงน่าจะเป็นศาสตรา หัวหน้าคนงานในไร่คนสุดท้าย
ที่เธอยังไม่ได้เจอ และเมื่อเขนเห็นหญิงสาวเงียบไป เขาก็รีบฉวยโอกาสนี้
สั่งเต็มดวงว่า

“ไต้ยินแล้วก็ออกไปเสียทีสิ”

ฟังแล้วก็นึกอยากถามนักว่ ไครอยากจะไปกับเขากัน แต่พอเห็น
เมืองแมนที่แอบยื่นหน้าออกจากห้องน้ำมองมาด้วยสายตาวิงวอน ทั้งยังรีบ
พยักหน้าเป็นเชิงไล่ให้เธอไปกับเขนเสียก่อนที่ฝ่ายนั้นจะจับพิรุฑได้ หญิงสาว
เลยพูดไม่ออก ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วนี่ก็อยากจะทำปฏิเสธ และกระซกกระเป่า
เดินทางจากมือชายหนุ่มแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักได้ไม่เกินสามชั่วโมงดีเพื่อวิ่ง
หนีไป แต่รู้ดีว่ถ้าทำเช่นนั้นก็รังแต่จะสร้างปัญหาให้แก่ตัวเองและเพื่อนสนิท
เธอเลยจำเป็นต้องตกระโดดพลอยใจไปกับเขนในที่สุด...

ไร่อมรมัทนาเป็นไร่กุหลาบขนาดใหญ่มีเนื้อที่เกือบพันไร่ และเป็น
ที่ปลูกต้นกุหลาบเพื่อการขยายพันธุ์ส่งขายทั้งในและต่างประเทศ โดยแบ่ง
พื้นที่ออกเป็นหลายส่วน ทั้งบ้านพักเจ้าของไร่ บ้านพักคนงาน โรงครัว ไป
ถึงโรงเรียนสำหรับผสมพันธุ์กุหลาบหายาก และไร่กุหลาบในส่วนที่เป็น
ต้นตอสายพันธุ์จากต่างประเทศ รวมถึงส่วนที่เป็นแปลงอนุบาลกุหลาบที่เพิ่ง
ติดตา แบ่งแยกไล่ตามอายุของต้น และประเภทของกุหลาบที่มีทั้งกุหลาบ
ดอกเดี่ยว กุหลาบพวง กุหลาบเลื้อย ไปถึงกุหลาบที่โรสที่เกิดจากการติดตา
กุหลาบสายพันธุ์ต่างๆ เข้ากับตอกุหลาบป่าต้นสูงให้เกิตเป็นต้นกุหลาบพุ่ม
สูงที่ค่อนข้างหาไต้ยากในเมืองไทย

แต่คนที่พาเธอมาคงไม่ไต้ยอมให้เต็มดวงชื่นชมความงดงามของ
กุหลาบที่กำลังแบ่งบานและส่งกลิ่นหอมตลอบอวรอบตัวสักเท่าไร เพราะ
ทันทีที่จอดรถไว้ในโรงรถที่สร้างอย่างสวยงามข้างตัวบ้านเสร็จ เขาก็ฉวย
กระเป่าเดินทางของเธอไปถือให้อย่างมีน้ำใจ แล้วพาเดินลัดเลาะไปตาม

ลุ่มทุมพุ่มไม้ที่ปลูกไว้ ตรงไปยังตัวบ้านหลังใหญ่สองชั้นครึ่งหินครึ่งไม้ที่ปลูกแบบสวิตซาล์ด ซึ่ง เป็นสถานที่ที่เธอเข้ามาสัมภาษณ์งานในเช้านี้

แต่ตอนนี้ตัวบ้านค่อนข้างมืด คงเพราะเข้าหน้าหนาวทำให้พระอาทิตย์ตกดินเร็วกว่าที่ควร และคนในบ้านคงออกไปทำธุระกันหมด เลยเปิดไฟไว้แค่บางดวงเท่านั้น

พวกเขาไปไหนและมีใครอยู่ในนั้นบ้าง

นึกสงสัยจนชะลอมฝีเท้าลง กว่าจะรู้สึกตัวก็พบว่าเขนทิ้งห่างเธอไปไกลลิบ จนต้องเดินแกมวิ่งถึงจะไล่ตามฝายนั่นทันตอนเลี้ยวมุมบ้าน เลยเกือบชนแผ่นหลังกว้างเข้าอย่างจัง

ชายหนุ่มหันมาขมวดคิ้วไล่ พร้อมถามเสียงหัวเราะว่า

“มัวทำอะไรอยู่ ทำไมถึงเดินช้านัก”

“ฉัน...” จะบอกได้อย่างไร ว่าเธอมัวแต่ ‘ส่อง’ เข้าไปในบ้านของเจ้าของที่อยู่ “ก็ฉันขาสั้นกว่าคุณ...เอ๊ย พี่เขนตั้งเยอะ ก็ต้องเดินช้ากว่าเป็นธรรมดา”

พูดจบก็เห็นสายตาคมของอีกฝ่ายกวาดมองลงมาที่ท่อนขาของเธออย่างรวดเร็ว ก่อนเมินหน้าไปทางอื่น พร้อมบอกลี้ออ่อนลงกว่าเดิมว่า

“ฉันจะเดินให้ช้าลง เธอก็เดินให้เร็วขึ้นก็แล้วกัน”

“จ๊ะ” รับคำแล้วก็อดถามต่อไม่ได้ เมื่อเห็นชายหนุ่มพาเธอเดินห่างจากตัวบ้านหลังใหญ่ไปทุกที “แล้วนี่พี่เขนจะพาฉันไปไหนจ๊ะ”

“เรือนพักคนงาน” เขาบอกก่อนพยักหน้าไปทางซ้ายมือ ที่เห็นเป็นโรงเรือนโปร่งตาลักษณะคล้ายโรงอาหารที่จู่คนได้รื้อรายคนเห็นจะได้ “ส่วนนั้นเป็นโรงครัวกับโรงอาหาร ที่เธอต้องมาทำงานตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป”

เต็มดวงมองตามแล้วกลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่

“เอ่อ...แล้วที่นี่มีคนงานกี่คนจ๊ะ”

“เฉพาะคนงานในไร่ก็รวมเข้าสิบกว่าคนแล้ว ถ้ารวมคนอื่นๆ เข้าไปด้วยก็คงเกือบร้อย”

คนอื่น ๆ ที่เขาเอ่ยขึ้น น่าจะหมายถึงบรรดาผู้จัดการไร่ กับน้องสาว
ของฟ้าคำรณที่ชื่อขวัญดาวนั่นเอง

“แล้วฉันต้องทำอาหารให้คนทั้งหมดนี้”

“ใช่”

แล้วจะรอดไหม หญิงสาวครวญครางในใจ

เธอทำอาหารไม่เก่ง แคะทำกินคนเดียวก็แย่แล้ว นี่ให้ทำเป็นกระทะ
ใบบัวเลี้ยงคนงานทั้งไร่จะไหวหรือ โชคดีอยู่หน่อยตรงที่จะได้ทำอาหารให้
ขวัญดาวกับหนุ่มๆ ทั้งสามคนกินนั่นละ

เพราะดูแล้วก็น่าจะช่วยให้เธอได้ใกล้ชิดกับพวกเขามากขึ้น และสืบ
เรื่องราวที่ต้องการได้ง่ายขึ้น คิดถึงตรงนี้แล้วเต็มดวงเลยค่อยมีกำลังใจขึ้น

“แล้วฉันจะได้ทำอาหารให้คุณฟ้าคำรณกินบ้างไหมจะ”

เธอถามเสียบๆ เคียงๆ คิดว่าถ้าได้เจอตัวฟ้าคำรณ ก็จะได้ซักถาม
เพื่อจะได้สืบเรื่องต่างๆ ง่ายขึ้นกว่าเดิม

“ไม่”

“ทำไม่ล่ะ” หญิงสาวแหงนหน้าออกมาด้วยความผิดหวัง ทำให้อีก
ฝ่ายชะลอมฝีเท้า แล้วหันมามองเธอด้วยสายตาคุ่นคิด

“แล้วทำไมเธอต้องทำหน้าที่พิศหวังแบบนี้ด้วย”

“ก็ในเมื่อฉันทำงานให้เขา ก็ต้องอยากเห็นหน้าคนจ่ายเงินเดือนเป็น
ธรรมดา”

“มันไม่ต้องหวัง ยังไงเธอก็ต้องได้เห็นหน้านายแน่ๆ”

ฟังแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจยาว ที่คำตอบของคนเขาครีมตรงหน้า
ช่างไม่ได้ให้ความกระจ่างใดๆ เพิ่มเติมเลย เธอไม่มีเวลาทั้งชีวิตเพื่อรอพบ
ฟ้าคำรณหรือกะ หญิงสาวคิดก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายกำลังจ้องมองเขม็งมา

“ทำไมทำหน้าแบบนี้ เธออยากเจอนายขนาดนี้เชียวหรือ”

“เปล่าจ๊ะ ฉัน...ฉันไม่ได้อยากเจอนายขนาดนั้นหรอก แต่ฉันกำลังคิด
ว่าฉันคนเดียวจะทำอาหารเลี้ยงคนงานทั้งไร่ได้ทันได้อย่างไร”

ตัดสินใจบอกความจริงกับเขาออกไปครั้งหนึ่ง เพราะดูท่าแล้วคง
โกหกไปได้ไม่นาน

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เธอมีลูกมือสองคน ชื่อมะนาวกับสมเดช พรุ่งนี้
สองคนนี้จะไปจ่ายตลาดเป็นเพื่อนเธอ แต่ถ้าคิดว่าสองคนน้อยไปก็ให้บอก
ฉันจะหาคนไปเพิ่มให้”

ฟังแล้วหญิงสาวค่อยหายใจโล่งขึ้นมาหน่อย เพราะมันเ็นว่าผู้ช่วยที่
เขนบอกจะต้องทำอาหารได้เก่งกาจกว่าเธอเป็นแน่ เลยมีกำลังใจชักใช้อีก
ฝ่ายต่อ

“แล้วฉันต้องทำอาหารเมืองใหม่จ๊ะ คือฉันทำได้แต่อาหารภาคกลาง
นะจ๊ะ” รีบออกตัวไว่ก่อน เพราะไม่คุ้นเคยกับอาหารทางนี้แม้แต่น้อย

อาหารพื้นเมืองที่เธอคุ้นเคยมากที่สุดก็คือไส้อั่ว เพราะมีขายเป็นแพ็ก
สุญญากาศอยู่ในซูเปอร์มาร์เกตใกล้บ้าน รองมาก็คือแคบหมู นอกจากนั้น
เต็มดวงก็นึกไม่ออกแล้วว่าอาหารเหนือมีอะไรอีกบ้าง

“ไม่ต้อง สมเดชกับมะนาวจะรับหน้าที่นั้นเอง ทุกมือเราจะมีส่วนอาหาร
ถิ่น อย่างลาบคั่ว ตำขงุน หรือแกงกระด้างสลับกันไปให้คนงานกิน แต่ก็มี
อาหารพื้นบ้านจากภาคกลางปนอยู่ด้วย”

เธอต้องรับหน้าที่ทำแกงส้ม แกงเขียวหวาน และตำน้ำพริกกะปิ
ใช้ใหม่

“แล้วฉันต้องทำอาหารทุกวันใหม่จ๊ะ”

เต็มดวงตั้งคำถามอย่างอ่อนระหอย พร้อมภาวนาให้ได้ยินคำปฏิเสธ
แต่กลับต้องผิดหวัง

“ทุกวัน ที่นี้เราไม่มีวันหยุดตายตัว เพราะดอกไม้ ต้นไม้ต้องส่งลง
ไปขายทุกวัน มีคนเข้ากะทำงานผลัดเปลี่ยนกันตลอด แต่เธอจะทำเฉพาะ
อาหารเข้ากับเที่ยงให้คนงานกิน เพราะอาหารสองมื้อนี้รวมอยู่ในสวัสดิการ
ที่ทางไร่มีให้ลูกจ้างทุกคน”

“แปลว่าฉันไม่ต้องทำอาหารเย็นใช้ใหม่จ๊ะ”

“ก็ไม่เชิง” คำตอบของเขาทำให้หัวใจที่ฟองฟูของหญิงสาวฟูบแพบลง ทันตาเห็น “แต่เธอจะต้องทำสลัดหรือไม้มักแกงจืดเตรียมไว้หนึ่งทีสำหรับมื้อเย็นทุกวัน”

“ทำเตรียมไว้ตั้งแต่เที่ยงได้ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่”

“แล้วฉันต้องเอาไปให้ใคร”

“เรื่องนั้นสมเด็จกับมะนาวจะจัดการเอง แต่ถ้าเย็นวันไหนที่น้องขวัญหรือฉันกับเพื่อนนึกอยากกินข้าวบ้าน หรือมีแขกมากินข้าวด้วย ไปถึงมีคำสั่งให้ทำอาหารให้พวกการ์ดที่อยู่เวรกลางคืนกินเป็นพิเศษ เธอก็ต้องทำ แต่เธอจะได้เงินโอทีเพิ่มเป็นการชดเชย เพราะเวลางานของเธอจะเริ่มตั้งแต่ตีสี่ถึงบ่ายสอง”

ฟังๆ แล้วก็คิดว่าเจ้าของไร่อมรมัธนาใจดีกับลูกน้องอยู่มาก และคนตรงหน้าก็ดูจะสำคัญไม่น้อย เพราะได้รับอภิสิทธิ์มากโข มีหน้าซ้ำเขายังเรียกขวัญดาว น้องสาวของฟ้าคำรนด้วยชื่อเล่นอย่างสนิทสนมว่า ‘น้องขวัญ’ เสียอีก

แต่ถึงอย่างนั้นเต็มดวงก็ยังไม่ยอมยกเลิกความตั้งใจง่ายๆ เพราะเหตุผลเพียงเท่านี้ไม่ได้แปลว่าเขาจะเป็นคนดีไปด้วยหรอก หญิงสาวตอกย้ำกับตัวเอง พร้อมแอบตั้งความหวังว่าน้องสาวของฟ้าคำรนกับเขนและเพื่อนๆ จะไม่ชอบกินข้าวเย็นที่บ้าน

เพราะยิ่งพวกเขากินข้าวเย็นที่นี้่่น้อยเท่าไร งานของเธอก็จะเสร็จเร็วมากขึ้น ขณะเดียวกันก็นึกสงสัยว่าแกงจืดกับสลัดที่เขาสั่งนั้นเตรียมไว้ให้ใครกินกันแน่

นึกได้ถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็พาเธอไปหยุดยืนหน้าเรือนไม้ชั้นเดียวที่สร้างติดกันเป็นแถวลาดหล่นกันลงไปตามสันเขาเสียแล้ว เต็มดวงเลยลืมเรื่องอาหารมื้อพิเศษไปเลย

เธอมัวแต่มองเรือนแถวที่กำลังจะกลายมาเป็นที่ซุกหัวนอนในอีกไม่

ก็วันข้างหน้าด้วยความกลัดกลุ้ม เพราะนอกจากจะต้องนอนพักในห้องแถวของคณงานแล้ว ยังดูเหมือนเธอจะต้องใช้ห้องน้ำร่วมกับคณงานคนอื่นๆ อีกด้วย

หญิงสาวเลยถอนหายใจด้วยความห่อเหี่ยวใจ

เธอไม่ใช่คุณหนูเรื่องมากก็จริง แต่ก็ไม่ชอบใช้ห้องน้ำ ห้องนอนร่วมกับใคร เพราะเคยชินที่ต้องอยู่คนเดียวมาตั้งแต่บิดามารดาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนเสียชีวิตพร้อมกันเมื่อหลายปีก่อน

แล้วนี่...ต้องมาใช้ห้องน้ำร่วมกับใครก็ไม่รู้ ถึงตอนนี้ก็ขออย่าต้องใช้ห้องนอนร่วมกับใครเลยนะ เพราะไม่อย่างนั้นการกิจลับที่ต้องทำคงโดนจับได้ในวันนี้ไม่กี่พຽ່งนี่เป็นแน่

สวรรคตจะยังปรานีเต็มดวงอยู่บ้าง เพราะเขนได้ใช้กุญแจที่พกมาไขประตูห้องพักห้องหนึ่งของเรือนแถวตรงหน้า จากนั้นก็เปิดประตูกว้างพร้อมหันมามองหน้าเหมือนเชื้อเชิญเกมบังคับให้เต็มดวงก้าวเข้าไป

หญิงสาวเลยลอบพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นมีที่นอนยางพาราขนาดเฉพาะคนพับพิงอยู่ที่ข้างฝา และในตู้เสื้อผ้าพลาสติกที่ถูกรูดซิปเปิดอ้าออก ไม่มีเสื้อผ้าใครแขวนอยู่ ส่วนชั้นวางของเล็กๆ ที่ตั้งชิดติดผนังก็ว่างเปล่า บ่งบอกว่าห้องนี้ยังไม่มีใครครอบครอง จะมีก็แต่ร่องรอยเจ้าของคนเก่าที่แวะไปสเตอร์รูปดาราทไทยยอดนิยมของยุคอย่างฉฉฉฉกับฉฉฉฉไปบนผนัง

เขนคงจะอ่านที่ท่าเธอออกเพราะฝายนั้นพูดขึ้นเสียงเรียกว่า

“เธอโชคดีที่เรามีคนงานหญิงไม่มากนัก เลยได้เป็นเจ้าของห้องนี้คนเดียว และไม่ต้องกลัวนะ ที่นี่เราแยกที่พักคณงานชายหญิงออกเป็นสัดส่วนไม่ให้ปะปนกัน ของผู้ชายอยู่ทางด้านโน้น”

เต็มดวงผงกศิระระรับคำ โลงใจไปเปลาะหนึ่ง ขณะเดียวกันก็อดสงสัยไม่ได้

“แล้วพวกที่มีครอบครัวแล้วล่ะจ๊ะ”

“มีหมู่บ้านให้พวกเขาอยู่ทางหลังเขาด้านโน้น”

“แล้วไม่มีใครอยู่ข้างนอกไร่เลยหรือจ๊ะ”

“ไม่มี”

เป็นอีกครั้งที่ฝ่ายนั้นตอบสั้นเสียดจันทึงสาวได้แต่ยืนนิ่งเพราะทำอะไรไม่ถูก ขณะที่ชายหนุ่มวางกระเป๋าเสื้อผ้าใบย้อมลงบนชั้นวางของ แล้วทำท่าจะก้าวออกไป แต่ดูเหมือนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เพราะเขาหันมาบอกเธอด้วยน้ำเสียงที่เกือบจะอ่อนลงว่า

“เดี๋ยวฉันจะให้คนงานเอาหมอน ผ้าห่ม และผ้าปูที่นอนมาให้ ถ้าเธอดูคิดว่ายังขาดเหลืออะไรก็บอก ฉันจะให้คนไปหามาให้ ส่วนอาหารเย็นของเธอวันนี้ อยากกินอะไรก็ไปทำที่โรงครัว เสร็จแล้วก็ลองสำรวจดูด้วยว่าเธออยากได้อะไรเพิ่ม พรุ่งนี้จะได้ไปซื้อกัน”

เต็มดวงพยักหน้า ทั้งยังเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาตึงตึง นึกได้ว่าตั้งแต่กินมื้อเช้าที่ตลาดสดข้างโรงแรมกับเมืองแมนแล้วยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย หญิงสาวจึงพยักหน้ารับอย่างกระตือรือร้น

แต่ซึ่งใจระหว่งรีบไปอาบน้ำกับเข้าครัวหุงหาอาหารกิน

แล้วก็ตัดสินใจทำอย่างแรกก่อน เพราะอากาศบนดอยในช่วงต้นฤดูหนาวแบบนี้ค่อนข้างเย็นจัด และเธอไม่คิดว่าในห้องน้ำคนงานจะมีน้ำอุ่นให้หรอก เลยได้หวังว่าจะมีข้าวสวยเหลือไว้ให้เธอสักจาน ปลากระป๋องสักกระป๋อง เพราะไม่อย่างนั้นคนคงรู้กันทั่วถึงฝีมือทำกับข้าวที่แท้จริงของเธอตั้งแต่คืนแรก

คิดได้ถึงตรงนี้ก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าคนที่พามายังคงยืนปักหลักนิ่งอยู่ มีหน้าซ้ำเขายังปิดประตูห้องพักของเธอลงเสียอีก เต็มดวงเลยมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจแถมระแวง พร้อมกับปลอบใจตัวเองว่าเธอไม่ได้มีหุ่นปลุกใจเสือบ้า ที่จะทำให้ผู้ชายคนไหนนึกกลับมันขึ้นมาได้หรอก ต่อให้ผู้ชายคนนั้นจะหน้าตารักครีมีละม้ายคล้ายไอ้โหดโรคจิตอย่างเชนก็ตาม

หญิงสาวเลยฝันทำไม่รู้ไม่ชี้ แล้วจ้องหน้าอีกฝ่ายพร้อมก้นใจถาม

ออกไปว่า

“แล้วมีอะไรอีกไหมจ๊ะ”

“มี...” เขาเงยไปอีตี่ใจหนึ่งคล้ายเรียบเรียงคำพูด ก่อนตอบออกมาว่า “เธอมาทำงานที่นี้ในฐานะแม่ครัว ดังนั้นเธอจะต้องไม่ไปบ้านเพื่อนที่ในไร่ หรือที่บนตัวบ้านใหญ่ ถ้าฉันหรือน้องชัชฎ์ นายภา นายดำไม่ได้สั่ง”

“ได้จ๊ะ”

รับปากพร้อมก่อนขออีกฝ่ายในใจ เขาไม่รู้เลยหรือว่าในโลกนี้มีคนประเภทที่เรียกว่า ‘ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ’ อยู่ด้วย แน่หนอนว่าเธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

พอเห็นเธอรับคำมั่นเหมาะ ชายหนุ่มก็เดินออกไป พร้อมกับปิดประตูห้องไว้ให้เธอตามเดิม

หญิงสาวเลยผ่อนคลายใจด้วยความโล่งอกเมื่อได้อยู่ตามลำพังอีกครั้ง พร้อมกับสังเกตเห็นว่าบรรยากาศรอบตัวเริ่มขมุกขมัวลงทุกขณะ ลมหนาวที่พัดผ่านหน้าต่างทางด้านหลังห้องก็หอบความเย็นเยือกเข้ามาหา เธอเลยตัดสินใจอาบน้ำก่อนเป็นลำดับแรก พอไปถึงห้องน้ำก็นึกขบใจเมืองแมนทันที เพราะฝ่ายนั้นยื่นกรานว่าเพื่อให้สมฐานะลูกจ้างในไร่แล้วเธอควรพกขันติดตัวมาด้วย

ในตอนแรกเต็มดวงออกจะประดักประเดิดอยู่บ้างเพราะเคยชินแต่กับการอาบน้ำฝักบัวเท่านั้น มีหน้าซำซันที่หาซื้อมาก็เป็นขันอะลูมิเนียมที่พอสิ้นหลุดมือเพราะฤทธิ์สบู่ก็ร่วงลงไปนอนก้นถังใส่น้ำที่หล่อจากปูนซีเมนต์ทันที

ฟองโฟมที่ฟอกหน้าทำให้เต็มดวงแสบตาแทบลืมไม่ขึ้นตอนก้มๆ เงยๆ ความหาซันใบนั้น และพบว่าเธอคว้าไปถูกอะไรบางอย่าง

มันเบกสะบัดไปมาและเรียบลื่นจนไม่น่าจะเป็นอื่นใดไปได้นอกจาก...

งู!

กรีด!

ความโมโหเกิดในตลาดสด

หญิงสาวไม่รู้ตัวว่ากรีดร้องอยู่นานเท่าไร และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเปิดประตูเข้ามาในห้องน้ำได้อย่างไร

มารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่ากำลังยืนชุกอยู่กับแผงออกกว้างต่างๆ ที่เนื้อตัวเปลือยเปล่าเสียแล้ว

เต็มดวงรู้สึกร้อนวาบไปทั้งเนื้อทั้งตัว และถึงกับอ้าปากค้างชนิดที่ถ้ามีแมลงวันบินลงมาคงเข้าปากเธอไปได้ทั้งฝูง ขณะที่ดวงตาก็คงพองโตไม่ต่างจากไข่ห่าน เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอเปลือยกายต่อหน้าบุคคลที่สง และคนคนนั้นก็ป็นชายหนุ่มมึนเสียด้วย

ขณะเดียวกันสีหน้าของเธอคงทำให้ชายหนุ่มขบขันไม่น้อย เพราะริมฝีปากของเขากระตักโค้งขึ้นชนิดหนึ่ง ก่อนจางหายไปอย่างรวดเร็วตามประสาไอ้เสือยิ้มยาก

ฝ่ายไอ้เสือก็คงกลัวว่าจะทำให้เธอขายหน้ายิ่งไปกว่าเดิม เพราะเขารีบฉวยผ้าถุงที่เธอพาดไว้บนราวแขวนผ้ามาปิดเรือนร่างเปลือยอย่างรวดเร็วพร้อมหันไปทางประตูห้องน้ำ ทำให้หญิงสาวพบว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กันตาม

ลำพัง แต่ที่หน้าห้องน้ำแคบๆ นั้นมีคนงานทั้งชายและหญิงมุงดูกันจนแน่นขนัด เต็มดวงเลยได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อทำอะไรไม่ถูก

นี่ก็ออกแค่ว่าทำไมช่างโชคร้ายได้ถึงเพียงนี้

เขาคงเข้าใจความรู้สึกของเธอดีจึงเอ่ยปากเชิงไล่เสียงเนียนขาดว่า

“ไม่มีอะไรแล้ว ไปกันได้แล้ว แค่อายใจเส้นเดียวเท่านั้น เห็นไหม”

คำสั่งของเขาเหมือนประกาศิต เพราะทำให้ไทยมุงกลุ่มโตสลายหายไปในพริบตา ขณะที่หญิงสาวนี่ก็อยากมีฤทธิ์แทรกพื้นธรณีได้เพื่อจะหนีไปให้ไกลจากที่นี่ แต่เมื่อทำไม่ได้ เต็มดวงก็ได้แต่เพิ่มพำเข้าไปซ้ำมาอย่างไม่รู้จะพูดอะไรดี

“สายยางเองหรือ ฉันนี่กว้างเสียอีก”

รู้สึกว่าคุณตรงหน้าจะเจียบไปอีดีใจหนึ่ง ก่อนปริปากออกมาด้วยน้ำเสียงขรึมกว่าเดิม

“ใช่ สายยาง แต่มันคงแซ่หน้ามานานแล้ว ตะใคร่เลยจับจนลื่นไปหมด เธอเลยตกใจ”

พูดจบชายหนุ่มก็สะบัดสายยางอ่อนๆ ที่มีเมือกลื่นของตะใคร่เคลือบอยู่ตลอดความยาวเกือบเมตรในมือไปมาราวกับจะยียั่นคำพูด

ใครบางคนคงเอามันมาต่อที่หัวก็อกเพื่อใช้ทำอะไรสักอย่าง แล้วผล่อทำร่วงลงกันถึงน้ำ และไม่คิดจะงมขึ้นมา แต่คนงานที่เข้ามาอาบน้ำในห้องนี้คงเห็นมันจนชินแล้ว จึงไม่ได้รู้สึกอะไร ทว่าหญิงสาวไม่รู้เรื่องนี้ เลยสำคัญผิดคิดว่ามันเป็นงูเข้าเติมเปา

“ที่หน้าที่หลังก็ดูให้ตีดด้วย เพราะฉันไม่อยากจะพังประตูห้องน้ำเข้ามาช่วยเธอบ่อยๆ และเธอเองก็คงไม่อยากเป็นนางเปลือยให้คนทั้งไร่เห็นหรือไงไหม”

เขาบอกแล้วหันหลังก้าวสวบๆ ออกไปจากห้องน้ำโดยที่ไม่มองหน้าเธอแม้แต่นิดเดียว มิหนำซ้ำยังปิดประตูห้องน้ำที่บัดนี้ห้อยร่องแรงและบานพับแทบฉีกออกจากกรอบประตูเข้าให้ได้อย่างเรียบร้อย

หญิงสาวเลยทรุดลงไปนั่งกองกับพื้นปูนขัดเรียบทำอะไรไม่ถูกไป
ครู่หนึ่ง ทั้งอายุทั้งวิตกกังวลความจะแตก เพราะคิดว่ากระที่แถมไว้บนใบหน้า
คงละลายหายไปกับน้ำหมดแล้ว ถึงตอนนี้ก็ได้แต่หวังว่าเขจะไม่สังเกตเห็น
ความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ นี้

แล้วตอนนั้นเองที่ความคิดบางอย่างก็ผ่านแวบเข้ามาในหัว...

คนที่เคยแอบตั้งฉายาในใจว่า 'นายเคราครีมีโรคจิต' ดูจะมีมารยาท
ดีอย่างน่าชมเชย ฝ่ายนั้นพยายามจำกัดสายตาไว้แค่ดวงหน้าเธอเท่านั้น
ชายหนุ่มไม่คิดจะฉวยโอกาสหรือลวนลามเธอแม้แต่น้อยทั้งๆ ที่โอกาสเป็นใจ
เธอเลยตั้งใจว่าต่อไปจะเรียกเขาสั้นๆ แค่นายเคราครีมีเท่านั้น...

ความเหนื่อยล้าผสมกับไม่อยากเผชิญสายตาของบรรดาคนงาน
ในไร่ เพราะไม่รู้ใครบ้างที่ได้เห็นภาพหลุดเมื่อครู่ เต็มดวงเลยยกเลิกความ
ตั้งใจที่จะออกไปสำรวจไร่ในคืนนี้ และตัดสินใจไม่ออกไปทำอาหารกินที่
โรงครัวในค่านั้น โชคดีที่คั้นเจอนมกล่องซึ่งติดอยู่กับกระเป๋าเดินทาง คง
เป็นเมืองแมนที่หามาเตรียมไว้ให้ตามประสาคนรอบคอบ เลยกินประทัง
ความหิวไปสองกล่อง

แต่ความแปลกที่กับอากาศซึ่งหนาวเย็นกว่าที่คิด ทำให้หญิงสาวว่า
จะหลับได้ก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว เธอจึงไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูห้องแม่แต่
น้อย มารู้สึกตัวอีกที่ตอนที่มีเสียงคุ่นหูของใครบางคนตะโกนกรอกเข้ามาใน
หู

“หนูดิน!”

เขาเรียกใคร

เรียกทำไม

เต็มดวงทั้งรำคาญและหงุดหงิด จึงพลิกหน้าหนี ทว่าอีกฝ่ายดูจะไม่
ยอมเลิกราง่ายๆ เพราะหัวไหล่ทั้งสองข้างถูกเขย่าอย่างแรง พร้อมเสียง
ตะโกนลั่นห้อง

“หนูตื่น ตื่นได้แล้ว!”

ใช่แล้ว หนูตื่น! ชื่อใหม่ของเธอ นั่นเอง

เต็มดวงสะดุ้งพรวดขึ้น ทำให้หน้าผากของเธอไขกเข้าอย่างจังกับหน้าผากของคนที่นั่งยองๆ แล้วชะโงกเข้ามา ฝ่ายนั้นผงะไป เขามิ้มปากแค้นพร้อมคลำหน้าผากบ่อย พลางมองเธอด้วยสายตาขุ่นเขียว ขณะที่หญิงสาวก็มองเขาอย่างไม่อยากเชื่อเช่นกัน

“พี่เขน! นี่พี่เข้ามาในห้องฉันได้อย่างไร?”

เธอถามพร้อมมองปราดไปที่ประตูห้อง แล้วก็ต้องพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อพบว่ามันไม่ได้มีสภาพเดียวกับประตูห้องน้ำในช่วงหัวค่ำที่ผ่านมา

“ก็ป็นหน้าต่างเข้ามาล่ะสิ” ชายหนุ่มตอบสะบัดเสียงคล้ายรำคาญ

“พี่เข้ามาทำไม” เธอกระซิบผ้าห่มพันรอบตัวแน่น มองเขาอย่างไม่ไว้ใจ

ฝ่ายนั้นคงจะอ่านสายตาของเธอออก เพราะเขามองจ้องกลับมาด้วยสายตาเย้ยหยัน และเค้นเสียงตอบออกมาว่า

“ฉันไม่ได้อยากเข้ามาหรอก แต่เพราะใครๆ ก็ปลุกเธอไม่สำเร็จ พวกเขาเลยไปตามฉันมา โทษฐานที่เป็นคนอุตุรีรับเธอเข้าทำงาน”

ประโยคหลังสุดคนพูดพิมพ์เบาๆ ขณะที่เต็มดวงเพ็งนัยออกกว่าเธอต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อเข้าไปจ่ายตลาดที่ในอำเภอนั่นเอง

หญิงสาวเลยฉีกยิ้มกร่อยๆ อย่างเอาใจให้อีกฝ่าย พร้อมบอกเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนลงว่า

“ขอโทษจ๊ะ พอดีฉันเป็นคนขี้เซานิดหน่อย”

“ลองคนตั้งสามคนมาตบประตูเรียกจนมือเขาแทบหัก แล้วเธอยังไม่ตื่น ไม่เรียกว่านิดหน่อยแล้วละ พงู่นี้ฉันจะไปหานาฬิกาปลุกมาให้”

“ฉันมีแล้ว” เธอบอกพร้อมชูโทรศัพท์มือถือที่ซุกไว้ใต้หมอนขึ้น

ฝ่ายนั้นมองแล้วส่ายหน้า

“ซี้เซ้าซึ้นเทพออย่างเธอ ีเซิ้งโทนปลุกไม่ได้หอรอก” ชายหนุ่มบอกก่อน ผุดลุกซึ้น แล้วสั่งว่า “เธอรีบไปล้างหน้าแปรงฟันเสีย จะได้ไปกันเสียที อ้อ... แล้วเย็นนี้กลับมาไปเบิกผ้าห่มมาเพิ่มด้วยนะ ผืนเดียวเอาไม่อยู่หอรอก ไม่อย่างนั้นเธอโดนหวัดกินแน่”

เต็มดวงนึ่งซึ่งไปด้วยความซาบซึ้งเมื่อได้ยินเช่นนั้น และอ้อมแอ้มตอบออกไปว่า

“ขอบใจพี่เซินมากที่เป็นห่วงฉัน”

“ฉันไม่ได้ห่วง แต่ว่าถ้าขาดเธอไปเสียคน แล้วใครจะทำกับข้าวให้พวกเรากิน”

คนตอบตอบเสียงมะนาวไม่มีน้ำ แล้วก้าวสวบๆ จากไป ทิ้งให้คนที่เพิ่งตื่นนอนมองตามด้วยความเจ็บใจ

ความตั้งใจในช่วงหัวค่ำที่จะเรียกเขาสั้นๆ แค่สามคำว่านายเคราครึมละลายหายวับไปในพริบตา คนอย่างเขาสมควรโดนเรียก (ลับหลัง) ว่านายเคราครึมโรคจิตสถานเดียว!

สมเดช ซึ่งเซินเอ่ยถึงเป็นหนุ่มร่างเล็กที่มากระชิบบอกว่าอายุเพิ่งครบสิบแปดมาได้ไม่กี่เดือน ฝ่ายนั้นออกท่าทางกระตุงกระตึงชัดเจนตอนแนะนำตัวกับเธอด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่าชื่อ ‘เดช’ ขณะที่มะนาวนั้นน่าจะมียุ่รุ่นราวคราวเดียวกับเต็มดวง แต่มีเรือนร่างสูงกว่าหญิงสาวอยู่หลายนิ้ว ซ้ำยังอวบอัด เนื้อหนังตั้งเบรียะ สม่กับอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง จนเต็มดวงต้องลอบกลืนน้ำลายด้วยความอิจฉา และส่งยิ้มไปให้อย่างหวังผูกไมตรี ทว่าฝ่ายนั้นกลับวางหน้าเฉย ไม่ยิ้มตอบ แสดงให้เห็นชัดว่าไม่ชอบหน้าเธอเอาเสียเลย แม่ครัวคนใหม่เลยหน้าซาได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ อย่างไม่รู้จะพูดอะไรดี

จนเดินไปถึงรถกระบะคันเดิมที่เซินใช้ขับไปส่งเธอเมื่อวานนี้ มะนาวถึงได้เอ่ยขึ้นลอยๆ แต่ฟังดูก็รู้ว่าหาเรื่อง

“ได้ยินพี่เซินบอกว่าจะมีแม่ครัวใหม่มา แต่นึกไม่ถึงว่าจะเพิ่งจบ ม.

สามมาแบบนี้”

เต็มดวงไม่รู้ว่าควرتีใจหรือโมโหดี แต่ถ้าตัดสินจากสายตาซึ่งซึ้งของ
มะนาวแล้วอยากจะทำประการหลังมากกว่า ทว่าพอดคิดว่าเธอคงต้องฟังพา
ทั้งมะนาวและสม...เอ๋ม เดชะก่อนข้างมาก เลยได้แต่กล้ำกลืนอารมณ์เดือด
ปุดๆ ลงไปในอก แล้วจิกยืมชื่อๆ ให้ลูกมือสาว

“ขอใบนี้จะ ชิมว่าฉันหน้าเด็ก แต่ฉันอายุยี่สิบแปดแล้วจะ น้อง
มะนาว”

จงใจโกงอายุขึ้นไปอีกสามปีเพื่อจะได้กดอีกฝ่ายลงให้มีตำแหน่งเป็น
น้อง เป็นการตัดไม้ข่มนามในที่ และแอบเห็นเซนเล็กคิ้วนิดๆ เลยซิงตาใส่
เขาไปหน่อยหนึ่ง พร้อมกับได้ยินเสียงมะนาวร้องออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ
ว่า

“ยี่สิบแปด!”

แล้วฝ่ายนั้นก็กวาดสายตามองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไม่อยากเชื่อ
ก่อนพ่นลมหายใจพริตไใหญ่ แล้วสะบัดหน้าไปนั่งหน้าคู่กับเซนที่ทำหน้าที่
คนขับ ส่วนสมเดชะก็หัวเราะคิกคัก แล้วหันมาถามว่า

“นั่นมันรอบอกหรืออายุคะ คุณพี่หนูติน”

เต็มดวงไม่ทันได้ตอบ เพราะได้ยินเสียงขลุ่ยซลักในลำคอเหมือนคน
กลั่นหัวเราะหรือไม่ว่าล้ากตั้งขึ้นจากทางด้านหน้าตรงตำแหน่งคนขับเสีย
ก่อน หญิงสาวเลยได้แต่เ้มปากแน่นและตัดสินใจเมินหน้าไปทางอื่น พร้อม
ตั้งใจว่านอกจากจะไปจ่ายตลาดซื้อของทำกับข้าวแล้ว เธอจะต้องลองมอง
หาครีมขาวเครื่องสักกระปุกด้วย

แม้จะเป็นช่วงซ้ามีดทั้งมีลมหนาวจากแม่น้ำพัดมากระทบผิวเนื้อ
จนตัวลั่นยะเยือก แต่ตลาดสดที่ใหญ่ที่สุดของอำเภอกลับเปิดไฟสว่างจ้า ทั้ง
ยังเต็มไปด้วยผู้คนที่มาจับจ่ายซื้อของก็เดินกันให้พลุกพล่านหนาตา บรรดา
พ่อค้า แม่ค้า ทั้งชาวเรา ชาวเขาต่างเจรจาค้าขายกันอย่างสนุกสนาน มีทั้งที่

เป็นเจ้าของมีแผงขายประจำ และหาบเร่ชาจรถ้าอ้ายกระเดียดกระจาดหอบ ตะกร้าหรือไม้กึ่งบนฟุตบาทแล้วปูผ้าพลาสติกเพื่อนำเสนอพืชผลท้องถิ่น แปลกตาที่หญิงสาวจากเมืองกรุงอย่างเธอไม่เคยเห็นมาก่อน ทำให้เต็มดวง ซึ่งไม่มีโอกาสเดินตลาดสดบ่อยนักรู้สึกตื่นเต้น

หญิงสาวจึงพยักหน้ารับโดยไม่เกียงงอนเมื่อเซนจอตริให้พวกเธอ ลงที่หน้าตลาด

“แล้วเข้านี้จะทำอะไรกัน” มะนาวถามลอยๆ ด้วยน้ำเสียงของมะนาว หน้าแล้งจนเต็มดวงต้องลอบถอนใจ

นึกสงสัยเหมือนกันว่าไปเหยียบเท้าเจ้าหล่อนเข้าตั้งแต่ตอนไหน แต่เพราะไม่อยากจะมัวปัญหา หญิงสาวจึงพยายามกล้ำกลืนความรู้สึก ชุนมัวลงไปนอก แล้วตอบฝ่ายนั้นว่า

“ข้าวต้มหมูเห็ดหอมจ๊ะ”

พูดจบก็พบว่าเกิดภาวะสูญญากาศขึ้นระหว่างพวกเธอทันที สมเดช มีสีหน้าอิหลักอิเหลื่อคล้ายไม่เห็นด้วย ก่อนที่มะนาวจะเสะเยี้ยมออกมา

“เฮอะ! ให้คนงานกินข้าวต้มแต่เช้า แล้วพวกเขาจะเอาเรียวแรงที่ไหน ไปทำงาน”

หญิงสาวเม้มปากเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็จะทำให้ทำอะไรในเมื่อเมนูนี้ เมืองแมนเป็นคนส่งข้อความมาฝากไว้ให้ในกล่องข้อความ และโชคดีที่ สมเดชมัวแต่ง่วนอยู่กับโทรศัพท์ในมือทำให้เธอสามารถท่องจำวัตถุประสงค์กับ รายละเอียดของเมนูทั้งเช้าและกลางวันเพื่อไปถึงเย็นตามที่เพื่อนสนิทบอก มาได้จนชื่นใจ

ที่ว่าถึงตอนนี้คงไม่มีประโยชน์เสียแล้ว ทั้งเมืองแมนก็คงคิดถึง รายละเอียดปลีกย่อยอย่างที่มะนาวทักท้วงออกไปไม่ทันเหมือนกัน ขณะที่ เธอเองเมื่อได้ยินลูกมือสาวพูดขึ้น ก็มีมึงนี่อะไรไม่ออกไปชั่วขณะ จนกระทั่ง ได้กลิ่นหอมๆ ของเนื้อหมูหมักกระเทียมพริกไทยกระทบน้ำมันร้อนฉ่ำโชย มาเข้าจมูก เลยตอบไปอย่างรวดเร็วว่า

“ขอโทษจ๊ะ ฉันลืมไป มัวแต่นึกถึงตอนทำอาหารให้พวกคุณจ้ะ เจ้าหน้าที่
เก่ากิน ^{ขึ้น}เอาเป็นข้าวเหนียวหมูทอดดีไหมจ๊ะ”

“ดีเลยค่ะพี่หนูติน ใครๆ ก็ชอบข้าวเหนียวหมูทอดกันทั้งนั้น”

“กินแต่ข้าวเหนียวกับหมูทอด เลียนตาย” มะนาวยังไม่วายเขวะ

“งั้นมะนาวก็ช่วยตำน้ำพริกตาแดงสักครกสองครกไว้แนมกับข้าว-
เหนียวหมูก็แล้วกัน”

เธอตอบยิ้มๆ ขณะที่คู่ปรับสะบัดหน้าพริตอย่างขุ่นเคือง ทว่าดูเหมือน
สมเดชจะไม่สนใจสีหน้าเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่สักเท่าไร เพราะฝ่ายนั้นยังคงถาม
ต่ออย่างสนใจ

“แล้วมือเที่ยงล่ะพี่”

“พี่จะทอดปลา ผัดผักรวม แล้วก็ทำต้มยำไก่บ้านร้อนๆ ให้ชดคล่อง
คอดีไหม”

เมืองแมนเป็นคนแนะนำเมนูนี้ ซึ่งเต็มดวงก็คิดว่าน่าจะพอเอาตัวรอด
ไปได้ เพราะทราบได้ที่เธอยังไม่ต้องนั่งชูดมะพร้าวหรือโขลกน้ำพริกทำแกง
กะทิให้คนงานทั้งไรกิน ทั้งนี้เพื่อนสนิทยังคำนวณปริมาณที่เหมาะสมสำหรับ
แต่ละคนมาให้คร่าวๆ ทำให้เธอสามารถเทียบบัญญัติไตรยางศ์กับจำนวน
คนงานที่แท้จริงได้

“เปลี่ยนต้มยำไก่เป็นแกงแคไก่”

มะนาวสั่งจับ ทำให้เต็มดวงชะงักกึก แต่ครั้นจะยอมรับออกไปก็กลัว
เสียหน้า เพราะตั้งแต่เกิดเป็นตัวเป็นตนมา เธอเพิ่งเคยได้ยินคำว่า ‘แกงแค
ไก่’ ก็หนนี้เอง สงสัยจะเป็นอาหารพื้นเมือง จะปฏิเสธก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะ
ผู้ช่วยสาวบอกโดยไม่คิดมองหน้าคนเป็นแม่ครัวใหญ่ว่า

“ฉันจะไปซื้อหอม ซื้อมะเข็ญไปตำน้ำพริก ใครทำอะไรก็ซื้อของ
ที่จะทำกันเอาเองละกัน อ้อ แล้วเอาเงินมาด้วย”

เต็มดวงไม่รู้ว่าควรให้เงินฝ่ายนั้นเท่าไรดี เลยหยิบให้ไปส่งๆ หนึ่งพัน
บาท คนที่แบมือขอเงินเลยมองเธอด้วยสายตาดูถูก

“นี่ แค่ว่าหอม ค่ากระเทียมแค่นี้ ร้อยเดียวก็พอ ให้มาทำไมตั้งพัน บ้าหรือเปล่า”

ฟังแล้วก็ได้แต่เจ็บใจ จะอ้าปากเถียงก็ไม่ทัน เพราะพอฝ่ายนั้นพูด จบก็เดินฉับๆ จากไปทันที เหลือแต่สมเดชที่ยืนมองมาด้วยสายตาเห็นใจ และพูดเสียงอ่อนโยนเหมือนจะปลอบเติมดวง

“นั่นพวกเราก็รีบไปเถอะคะพี่หนูดิน ขึ้นซักข้าหม่อมแม่มะนาวท่านได้ กริ้วเอาอีก”

ฟังแล้วก็อดหัวเราะในลำบับจำนวนของอีกฝ่ายไม่ได้ เลยรู้สึกสบายใจ ขึ้นมาบ้าง จึงบอกอีกฝ่ายไปว่า

“แต่พี่แกงแคไม่เป็น เดซี่ต้องช่วยพี่นะ”

“สบายมากคะ เดี่ยวสวยจัดการเอง มาคะตามสวยมาเลย”

แล้วคนพูดก็เดินนำหน้าฉับๆ เข้าไปในตลาดอย่างคุ่มเคย พร้อมกับหันมาจุดไม้จุดมือเป็นพักๆ เมื่อเห็นหญิงสาวหยุดยืนดูสินค้าที่เป็นพืชผัก ผลไม้พื้นเมืองอย่างตื่นตาตื่นใจ ฝ่ายนั้นพาเธอไปซื้อเนื้อสัตว์ที่เชียงใหม่ แผลงไก่ และแม่ค้าปลาเจ้าประจำ จากนั้นก็พาเติมดวงไปสั่งผัก ผลไม้ จากร้านที่ซื้อหากันมานานปี ทั้งยังไม่ลืมซื้อร้านแก๊สกับข้าวสารที่สั่งให้ส่งไปที่ไร ทุกครั้งเดือนให้ดู

ที่ว่าหญิงสาวดูบ้าง ไม่ได้ดูบ้าง เพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านโผย ผ่านมือถือในมืออย่างขาดเหลืออะไรอีกบ้าง เลยต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อต้นแขนข้างหนึ่งโดนใครบางคนกระชากสุดแรง พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเกือบโดนรถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งเฉี่ยวเข้าเสียแล้ว แต่ยังไม่ทันได้เปล่งเสียงอุทานออก มากก็ได้ยินเสียงคันทูตะเบ็งเอ็ดอย่างไม่คิดจะถนอมน้ำใจตั้งขึ้นเสียก่อน

“มัวแต่ก้มหน้าก้มตาทำอะไร ทำไม่เดินไม่มองทาง เกือบจะโดนรถชนแล้วเห็นไหม”

“จัน เอ่อ...”

ตอบไม่ถูก เพราะทั้งตกใจและกลัว... ไม่ได้กลัวรถชน แต่กลัวสีหน้า

สุดโหดกับแวตตาอำมหิตของอีกฝ่าย

“ฉันอะไร แล้วนั่นทำอะไร” ดวงตาคมเลื่อนปราดไปที่โทรศัพท์มือถือในมือ ทำให้หญิงสาวล้มผัสได้ถึงรังสีอำมหิตที่แผ่ชานออกมาจจรูสึกได้ “นี่เธอเดินแซตไป จ่ายตลาตไปงั้นหรือ”

“ฉัน...เอ่อ...”

เต็มดวงไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไร ว่าไม่ได้แซต แต่การจะบอกความจริงออกไปว่าเธอกำลังตรวจสอบรายการกับข้าวกับปลาที่ต้องซื้อไปประกอบอาหารเข้ากับเที่ยงนี้ตามที่เพื่อนสนิทส่งมาให้ก็เป็นไปไม่ได้เช่นกัน

“เอามาสิ” เชนสั่ง ทั้งยังแบมือตรงหน้าเธออย่างไมยอมอ่อนข้อให้
“ที่เชนจะเอามือถือฉันไปทำไม”

เธอถามเสียงดังอย่างไม่พอใจ เหลียวหาสมเดชเป็นตัวย่วย แต่ฝ่ายนี้รู้หลบเป็นปีกรู้หลิกเป็นหาง ไม่รู้ว่าเฟ่นหายไ้ไหนแล้ว

“กฎของไร่อมรมั้หนาห้ามคนงานในไร่ใช้มือถือคุยเล่นเวลาทำงาน”

“แต่ฉันเป็นแม่ครัว ไม่ใช่คนงานในไร่” เธอตั้งต้นเถียง ทำให้อีกฝ่ายถลิ่งตาใส่อย่างเหลืออด

“แต่เธอรับเงินเดือนจากฉัน ถือว่าเป็นคนของฉัน ได้ยินแล้วก็เอามือถือมานสิ” แล้วตาคู่นั้นก็หริ่ลงมองเธออย่างคุกคาม เมื่อเห็นหญิงสาวไขว้แขนไปไว้ด้านหลังอย่างเจตนาต่อต้านคำสั่งอีกฝ่ายเต็มที่ “จะส่งให้ฉันเองสิๆ หรือจะให้ฉันแย่งเอามาเอง”

เต็มดวงแทบไม่ต้องคิดคำตอบเลย เธอไมยอมให้มือถือกับอีกฝ่ายแน่ๆ เลยเอี้ยวตัวหลบ เห็นชนตากลูกวาวขึ้นอย่างคนที่ไม่เคยมีใครกล้าขัดคำสั่ง เลยถอยห่างออกไปอีกสองก้าว แล้วลิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

ปลี้น่องด้านหลังของหญิงสาวได้ชนเข้ากับกะละมังปลาของแม่ค้าขายปลาอย่างจัง น้ำเย็นๆ ในกะละมังซึ่มผ่านทางเกงยีนเข้ามาอย่างรวดเร็ว ขณะทีแรงสะเทือนที่เกิดขึ้นคงทำให้ปลาเป็นๆ พวกนั้นตกใจขึ้นมา พวกมันพากันกระโดดดีดดี้นหลุดออกมานอกกะละมัง จนน้ำกระจ่ายพร้อมกับความ

โกลาหลครั้งใหญ่ได้อุบัติขึ้น

ปลาซ่อนขนาดเท่าแขนที่เดินผ่านตรงเท้าทำให้เต็มดวงตกใจจนร้องกรี๊ด เธอขยับตัวหนี และพบว่าไม่เพียงแต่ไม่มีที่ไป ทว่ากลับเซพวงหงายไปข้างหลังอีกด้วย

เสี้ยววนที่นั่นหญิงสาวคิดว่าคงได้ลงไปนั่งจับกบในกะละมังปลาเสียแล้ว แต่กลายเป็นว่าท่อนแขนแข็งแรงของคนตรงหน้าเอื้อมมาเกี่ยวเอว อ่อนแอของเธอไว้ได้อย่างเฉียดฉิว แต่ความตกใจกับนิสัยที่ติดตัวแก้ไม่หายทำให้หัวของเธอขยับยุกยิกจนโทรศัพท์ในมือหล่นต่อมลงไปในกะละมังปลาต่อหน้าต่อตา

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ แม่ตัวดี”

ได้ยินเสียงทุ้มจึงมำข้างหู ก่อนที่เขาจะปลดวงแขนออกไป แต่เต็มดวงไม่ทันได้ต่อล้อต่อเถียงด้วยเพราะมัวแต่มองเป่งไปที่โทรศัพท์มือถือซึ่งหล่นน้ำตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย เพราะทั้งโกรธและเสียตายผสมปนเปกันจนแยกไม่ออก

จากทางตาเห็นเหมือนแขนส่ายหน้า แล้วเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมาจากฝูงปลาที่แออัดยัดทะนานกันอยู่ เขาเซ็ดมันกับเสื้อแจ็กเก็ตที่สวมอยู่ แล้วกดปุ่มต่างๆ เพื่อสำรวจการทำงานของโทรศัพท์ที่อยู่ใต้ใจหนึ่งก่อนบอกเธอว่า

“ดับสนธิ เดียวฉันจะลองหาคนซ่อมให้ แต่ถ้าค่าซ่อมมันแพงนัก ฉันแนะนำว่าให้ไปซื้อใหม่ดีกว่า”

เต็มดวงฟังแล้วอยากร้องไห้

ไม่ใช่แค่เสียตายเงินหรอก แต่เป็นเพราะเสียตายข้อมูลทั้งหมดที่เมืองแมนส่งมาให้ ทั้งเรื่องเมนูอาหารนับจากนี้ไปอีกหนึ่งสัปดาห์ วิธีคำนวณปริมาณของสดที่ต้องซื้อ รวมถึงเคล็ดลับเด็ดสำหรับแต่ละเมนูอีก

เรียกได้ว่าถ้าไม่มีข้อมูลของเพื่อนสนธิ เธอต้องตายคาเชียงใหม่ๆ

แต่ก่อนตาย ขอदानายโรจจิตนี้ให้สาแก่ใจก่อนเถอะ

“ซื้อใหม่หรือ ทำไมฉันต้องซื้อใหม่ด้วย ในเมื่อพี่เป็นต้นเหตุทำมือถือนี่ของฉันหล่นลงไปใต้น้ำนั่น พี่เขนก็ต้องเป็นคนซื้อให้ฉัน ไม่ใช่ให้ฉันซื้อเอง” หญิงสาวตะเบ็งเสียงใส่อีกฝ่ายพร้อมยกมือทั้งสองข้างขึ้นขยี้มคอเสื้อ แจ็กเก็ตของเขาแน่นด้วยความโมโห “และทั้งหมดนี้เป็นเพราะพี่คนเดียว พี่แกลั้งฉัน ด้วยกฎบ๊อบที่ฉันไม่รู้มีอยู่จริงหรือเปล่า ถ้าจริงเถอะ สนุกมากนักใช้ใหม่ที่ได้ชูฉัน หาเรื่องฉัน ไม่อายบ้างหรือไง เป็นผู้ชายตัวเบ้อเร่อ แต่กลับมาตั้งหน้าทะเลาะกับผู้หญิงอยู่ได้ ไ้อ้อ้อเอ๊ย”

หลังจากบริภาษใส่อีกฝ่ายจบ หญิงสาวก็ถึงกับหอบ เพราะไม่เคยใช้อารมณ์เกรี้ยวกราดกับวาจารุนแรงแบบนี้กับใครมานานแล้ว และตอนนั้นเองที่เต็มดวงพบว่ารอบๆ ตัวเงียบกริบ จนได้ยินเพียงเสียงปลาตีตหางกระทบน้ำอยู่จ่อมแจ่มสลับกับเสียงหอบหายใจของตนเองเท่านั้น

เต็มดวงจึงได้สติ แล้วค่อยๆ เหลือบมองรอบๆ เห็นบรรดาพ่อค้าแม่ขายในตลาดมองเธอราวกับเห็นตัวประหลาด ขณะที่สมเด็จพระถึงกับหนีไปแอบอยู่หลังแผงขายของชำแผงหนึ่ง ฝ่ายนั้นตัวสั่นและทำตาถลนถลือกด้วยความหวาดกลัวจนแทบหลุดออกมานอกเบ้า ทั้งยังเอานิ้วชี้ทำท่าปาดคอไปมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวกับจะบอกไว้ว่าเธอกำลังเผชิญหน้ากับพญามัจจุราชอยู่เลยพูดไม่ออกไปอึดใจใหญ่ๆ ทั้งยังไม่กล้ามองหน้าคนตรงหน้าแม้แต่คนเดียว

ดูท่าเธอจะกระตุกหวดเสือกที่ไม่มีใครกล้าต่อกรด้วยเข้าเสียแล้ว แต่แล้วก่อนที่ใครจะคิดถึง เสียงหัวเราะก็ระเบิดตั้งขึ้นจากทางด้านหลังของเต็มดวง พอหันไปหญิงสาวก็เห็นภาสันตีย์ยืนอยู่ตรงนั้น

“พี่ภา”

เธอพิมพ์ฯ ขณะที่อีกฝ่ายผงกศีรษะรับกึ่งทักทายอย่างอารมณ์ดี จากนั้นดวงตาสุกใสของเขาก็เลื่อนไปจับที่ใบหน้าของเขน แล้วพูดล้นพยางค์ออกมาสั่งว่า

“จะว่าไปผมก็เห็นด้วยกับหนูตินนะ พี่ต้องซื้อโทรศัพท์ใหม่ให้หนูติน

หนึ่งเครื่อง”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่าจะไม่ซื้อนี่” พอเขาบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดแถม เบื่อหน่ายเสร็จ ก็ยกปลายนิ้วชี้ขึ้นมาจิ้มหน้าผากเธอแรงๆ ทีหนึ่งแล้วพูดต่อว่า “แต่ยายนี่โวยวายไปเองทั้งหมด” จากนั้นชายหนุ่มก็จ้องหน้าเธอด้วยสายตา แปลกๆ เหมือนจะขบขันระคนนับถืออยู่แวบหนึ่งก่อนกลับไปเป็นบั้งตึงเฉยชาอย่างเก่า “ทีนี้ถ้าเธอหายสติแตกแล้ว ก็ช่วยปล่อยมือจากเสื้อฉันทีเถอะ อึดอัด หายใจไม่ออก”

แต่เต็มดวงไม่ยอมฟังคำสั่งอีกฝ่าย เพราะพอสติเริ่มครบบริบูรณ์หญิงสาวก็มือไม่อ่อนปวกเปียกไปหมด แขนขาแทบไม่มีแรงยืน ถ้าไม่จับคอเสื้อเขาเอาไว้ เธอต้องลงไปกองอยู่กับพื้นตลาดนี้แน่ๆ เชนคงอ่านใจเธอออกเลยสายหน้าตึกเหมือนเบื่อหน้ายระคนระอาใจ ก่อนจะเกาะมือเรียวออกจากรอเสื้อ แล้วหันไปถามภาสันต์ว่า

“แล้วนายมีอะไร ถึงมาถึงนี้ได้”

“ผมตั้งใจจะมาแวะรับพี่เซนไปธุระด้วยกันหน่อย”

คำพูดนั้นทำให้คนฟังหูฟัง สงสัยว่าธุระอะไรถึงต้องทำตั้งแต่เข้ามิดแบบนี้ ดูท่าต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงภาสันต์พูดต่อว่า

“แต่สงสัยว่าผมคงต้องไปคนเดียวแล้วละ พี่ยังยุ่งอยู่เลยนี่” แล้วดวงตาคอนพูดก็เลื่อนมาจับที่ใบหน้าของเธอคล้ายจะลื้อเลียน “แล้วหนูดินก็อย่าไปตะคอกใส่หน้าพี่เซนอีกล่ะ ฐู๋โหม ทำเขาตกใจมากเลยนะนั่นนะ เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีใครทำกับเขาแบบนี้มาก่อนเลย”

ยิ่งฟังเต็มดวงก็ยิ่งใจฝ่อและนึกโมโหตัวเองที่โกรธขึ้นมาทีไรก็เห็นข้างตัวเท่าหนูเสียทุกทีไป ขณะที่เซนก็คงไม่ชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกัน เพราะเขาทำหน้าที่ตาบั้งตึงแปลกๆ ตอนตัวตึงสายตาดูดันส่งไปให้ภาสันต์ แล้วบอกฝ่ายนั้นหัววนๆ ว่า

“ฉันไปกับนายได้ แต่คงต้องโทร. เรียกเด็กๆ ที่โรมาซัรบรพหายานนี้กับมะนาวแล้วก็สมเดชกลับไปไร่ไหน”

“ไม่ต้องโทร. หรอกครับ ผมให้ลุงเซตติรถมาด้วยแล้ว”

“ดี งั้นนายบอกลุงเซตติให้ไปที่รถฉันได้เลย” เขาบอกและหันไปสั่งสมเดชที่ยืนลึบๆ ล่อๆ ดูสถานการณ์อยู่ห่างๆ อย่างคนที่รู้จักตัวรอดเป็นอย่างดีว่า “สมเดชพาหนูเดินไปซื้อของต่อไป เสร็จแล้วไปที่รถได้เลย มะนาวน่าจะไปรอที่รถแล้วละ”

พูดจบเขนก็เดินตัวปลิวไปกับภาสันต์ ขณะที่สมเดชแทบกระโจนเข้ามาหาเธอ พร้อมกับนั้นเองที่หญิงสาวอุบาทานเหมือนได้ยินเสียงคนทั้งตลาดถอนหายใจกันถ้วนหน้า และลูกลมมือหนุ่มหัวใจสาวก็แทบกระซากเธอเข้าไปหลบตรงมุมเดิมที่ฝายนั่นยืนอยู่ แล้วยกนิ้วโป้งชี้ให้สองมือ

“ที่หนูเดินสุดยอดไปเลยคะ กล้าตะคอกใส่พี่เช่นด้วย”

เต็มดวงค้อนคนปากแก่งวงโต

“แหม...หิ้งละมาชม ที่ตะก็ละเป็นเต่าหดหัวอยู่หลังแผงขายของเขียวนะยะ”

แต่ชื่อเคซึ่หัวเราะแห้งๆ ก่อนจะรีบจิบปากจิบคอพูดต่อว่า

“ก็ใครจะกล้ายื่นหัวออกไปละคะ พี่เขนโมโห ได้ใช้หัวหนูเป็นเป้าซ้อมยิงปืนปะไร”

พอได้ยินแบบนี้ เต็มดวงเลยนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เธอหันไปมองสมเดชด้วยที่ทำเป็นงานเป็นการมากกว่าเดิม

“จริงสิ พี่เขนเขาทำอะไร ทำไมถึงต้องพกป็นอยู่ตลอดเวลาด้วย ขนาดมาตลาดยังไม่เว้นเลย”

“ก็เขามาคุ้มครองพวกเราไง”

“แล้วทำไมต้องคุ้มครอง”

“ฮุย เรื่องมันยาว พี่ไม่ใช่คนแถวนี้คงไม่รู้หรือว่าใครๆ เขาก็ลือกันว่าไร่ของเราจะต้องคำสาป มีคนงานตายกันเป็นเบือโดยหาสาเหตุไม่เจอ โดยเฉพาะสองสามเดือนมานี้”

สิ่งที่สมเดชพูดนั้น เป็นสิ่งที่เธอรับรู้มาก่อนหน้านี้แล้ว หญิงสาวเลย

ไม่ติดใจอะไร และตั้งใจพุ่งประเด็นไปหาเซนเพียงคนเดียว เพราะถ้ามีคนถามว่าเต็มดวงไม่ไว้ใจใครบ้างในไร่นี้ แน่หนอว่ารายชื่อเซนจะต้องผุดขึ้นมาเป็นชื่อแรก

“แล้วทำไมคนทั้งไร่ต้องเกรงใจเขาด้วย พี่เซนเป็นใครกันแน่”

“ก็เป็นหัวหน้าคนงานไงล่ะ แล้วก็ยังมีมือปืนคอยคุ้มครองคุณขวัญกับคนอื่น ๆ ด้วย”

“แปลว่าเขาใหญ่โตที่สุดดีในไร่นี้เลยใช่ไหม”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้นาย...เอ่อ หนูหมายถึงนายฟ้าคำรนนะนะคะ นายมักสั่งงานผ่านพี่เซนมาคนเดียว จากนั้นเขาก็ค่อยมากระจายงานให้คุณขวัญดาว น้องสาวของนาย พี่ภา แล้วก็พี่ต้ออีกที”

ฟังดูเหมือนเจ้าหญิงผู้เลอโฉมกับสามผู้คุมกฏเหล็กเลย หญิงสาวนึกในใจ พร้อมกับถามอีกฝ่ายต่ออย่างระมัดระวังเพราะกลัวสมเดชจะสงสัย

“แปลกจึง ทำไมนายถึงไม่สั่งงานผ่านน้องสาวตัวเองล่ะ ไปสั่งงานผ่านพี่เซนทำไม”

คำถามของเธอทำให้คนเล่าค้อนปะหลับปะหลือกใส่

“แหม ถามมาได้นะคะคุณพี่ ก็คุณขวัญเป็นผู้หญิง จะไปเข้าใจงานในไร่ในสวนของผู้ชายอย่างพี่เซนได้ยังไงกันล่ะคะ”

กิดกันทางเพศชัดๆ! เต็มดวงนึก ขณะที่สมเดชเล่าต่ออย่างเฝ้ามั่นว่า

“พี่ๆ ทั้งสี่คนเลยต้องช่วยกันดูแลไร่และมีอำนาจเต็มที่ เหมือนเป็นตัวนายเองทีเดียว เพราะแบบนี้หนูถึงได้บอกว่าพี่ฟ้าเมื่อกี้ละ เสี่ยงตายมาก ไม่เคยมีใครทำแบบนี้กับพี่เซนมาก่อนเลยรู้ไหม ขนาดคุณขวัญที่เป็นเหมือนนายจ้างของพี่เซนยังไม่เคยตะคอกพี่เซนให้พวกเราเห็นเลย หนูบอกเลยนะว่าถ้าพี่ภาไม่ทันละก็ รับรองพี่ได้เป็นผีเฝ้าตลาดไปแล้วนะ”

เต็มดวงก็พอจะรู้ตัวเหมือนกัน เลยไม่ปริปากเสียงเด็กหนุ่มแม่แต่คำเดียว และรีบพยักหน้ารับเร็วๆ ก่อนถามอีกฝ่ายต่อว่า

“แล้วนายไปไหน ทำไมถึงไม่มาดูงานในไร่เอง”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ตั้งแต่เดซีมาทำงานที่นี่เคยเจอเขาบ้างไหม”

“ไม่ หนูไม่เคยเห็นหน้านายหรือ ไม่มีใครเคยเห็นเขามาหลายปีแล้ว”

“แล้วคุณชวัญกับพวกพี่เนไม่เคยออกไปเจอเขาเลยหรือ”

“ไม่รู้สิ หนูอยู่แต่ในครัว ไม่ค่อยได้สนใจเรื่องพวกนี้หรอก ว่าแต่พี่ถามถึงนายทำไมหรือ”

แล้วเด็กหนุ่มหัวใจสาวก็มองเธอด้วยความแปลกใจ ทำให้เต็มดวง แก้วแทบไม่ทัน

“ก็ฉันมาอยู่บ้านเขา กินเงินเดือนเขา ก็ต้องอยากเห็นหน้าเขาเป็นธรรมดา”

“อ้อ เข้าใจแล้ว...” สมเดชตอบพร้อมพยักหน้าหงิกๆ ก่อนลดเสียงลงจนเกือบเป็นกระซิบ “หนูบอกแล้ว พี่ก็อย่าพูดไปละ เคยมีคนบอกว่ามีคนคิดจะฆ่านาย เขาเลยต้องหนีไปอยู่ที่อื่น กลับมาที่นี่ไม่ได้”

“แล้วมีคนลอบฆ่าเขาจริงไหม” เธอแก้มองถามต่อ

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็อย่างที่หนูบอกพี่นั่นแหละ ว่าใครของเรามันต้องคำสาป มีคนตายอยู่เรื่อยๆ บอกเลยนะ ว่าถ้าพี่จะลาออกไปวันนี้พรุ่งนี้ หนูก็ไม่แปลกใจหรอก”

พ่อหนุ่มหัวใจสาวตอบ พร้อมทำหน้าที่แหยด้วยความหวาดกลัว เต็มดวงเลยอดสงสัยไม่ได้

“ก็ถ้ามันต้องคำสาป แล้วทำไมเดซีถึงทนทำงานที่นี่ได้ตั้งนานสองนานล่ะ”

ดูเหมือนคำถามของเธอจะจี้ใจอีกฝ่ายตรงจุด เพราะสมเดชถึงกับพูดไม่ออกไปอืดใจใหญ่ ก่อนส่งยิ้มแห้งๆ ให้เต็มดวงแล้วบอกว่า

“สวยบอกไปแล้วพี่ก็เหยียบไว้ตรงนี้เลยนะจ๊ะ” พอเห็นหญิงสาวพยักหน้ารับ ฝ่ายนั้นก็ค่อยขยายความว่า “ก็สวยเบิกเงินเดือนจากพี่เนไปซื้อโน่นนิตินี่หน่อยนะจ๊ะ แล้วเขาก็คิดดอกเบี่ยโหดมาก สวยเลยไปไหนไม่ได้

สักที”

“ทำงานใช้หนี้ว่าจ้าง” เต็มดวงสรุป

“ก็ประมาณนั้นละค่ะ”

แล้วคนพูดก็ถอนใจยาว ที่ทำเค็ร้าสร้อยจนน่าสงสาร หญิงสาวเลยตัดสินใจดึงบทสนทนากลับไปสู่สิ่งที่เธอกำลังสนใจ

“ว่าแต่พี่ภามาตลาดแต่เช้าแบบนี้บ่อยหรือ”

“พักหลังก็บ่อยนะพี่ แต่ไม่เคยเห็นมารับพี่ชนไปแบบนี้” ฝ่ายนั้นส่ายหน้าและพยักหน้าฉายแววทบทวนไปด้วย

“แปลกเนอะ ไม่รู้ว่าจะรีบไปไหนกันแต่เช้า”

หญิงสาวเปรยๆ เหมือนไม่ใส่ใจนัก ทั้งที่ใจจริงอยากรู้คำตอบเป็นที่สุด แต่สมเดชไม่ทันได้ตอบ มะนาวก็เดินตรงเข้ามาหาทั้งคู่พอดี สีหน้าของฝ่ายนั้นบุดึงอย่างเห็นได้ชัดตอนตะคอกใส่พวกเขาว่า

“ทำอะไรกันอยู่ที่นี่ ให้ฉันรออยู่ที่รถอยู่ได้ โอ้เอ้แบบนี้แล้วจะกลับไปทำอาหารเช้าเลี้ยงคนทั้งไรทันได้ยังงั้น”

พอได้ยินเช่นนั้นทั้งคู่ก็ถูจอบแยกย้ายกันไปรับของที่สั่งเอาไว้ เต็มดวงเลยกลับมาวิตกเรื่องทำครัวที่เธอไม่ลั่นหัดอีกครั้ง

หมูทอดยังไม่น่าห่วงเท่าไร แต่แกงแคไก่เนื้อ

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกโตให้แกงแคที่ไม่เคยได้ยินชื่อและไม่รู้ด้วยซ้ำว่ารสชาติเป็นอย่างไร

บอกตัวเองว่าคงต้องพึ่งสมเดชเท่านั้น และหวังว่าหมูทอดที่ตั้งใจทำคงพอจะกู้หน้าได้บ้าง เพราะหญิงสาวตั้งใจว่าจะทอดหมูแบบเดียวกับที่เพื่อนสนิทแนะนำให้ทอดปลา เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นอาหารที่ทำโดยวิธีทอด ก็ไม่น่าจะต่างกันมากนัก แค่เปลี่ยนจากปลาเป็นหมูเท่านั้น

คิดได้แบบนี้ เต็มดวงก็ค่อยมีกำลังใจฮึกเหิมขึ้นมา และมั่นใจว่าเธอจะต้องผ่านวันนี้ไปได้ด้วยดี

แต่หญิงสาวลืมไปว่าไม่มีใครสามารถกำหนดอนาคตเองได้